

แข่งกันรวย ไม่ช่วยสักคม...
ขออัญเชิญ

แต่แข่งกัน จนมหาศจรรย์ ต่างหากจะช่วยได้ยังไง

นัยป ก
● จริงจัง ตามพ่อ

ภาณุชิตเจนที่ว่า “มีเงินจ้างผู้ไม่แปঁได้” จะอธิบาย
ศรี ภาระความปั่นป่วนยุ่งเหยิงของลังคમปัจจุบัน
ได้เป็นอย่างดี

เงินทำให้คนกล้าเนรคุณอย่างไม่สะทกสะท้าน
เงินทำให้พระทึ่งคำสอนของพระบรมศาสดา แสง
บุญ nok เขตพุทธศาสนา หันมาบูชาเทวดา มีเหรียญ
จตุคามรามเทพห้อยคอ เป็นลัญลักษณ์แทน
พระรัตนตรัย (จตุคามั่ง สรณัม คัจฉามิ)

เงินทำให้มีการเก็บกำไร จนเศรษฐกิจปั่นป่วน
วุ่นวายไปทั้งโลก มีผลทำให้คนรวยมากขึ้นๆ ขึ้น
ส่วนคนจนก็ยิ่งจนสาหัสเรื่องไปกว่าเก่า และก็ เพราะ
เงินนี้แหล่ะ ที่ทำให้โลกใกล้จะพินาศย่อยยับเต็มที่
 เพราะความเห็นแก่เงินแก่ได้ จึงทำให้มนุษย์ทำลาย
ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างไม่บันยะบันยัง

การแข่งกันรวยนอกจากไม่ได้ช่วยลังค์แล้ว
คนส่วนใหญ่ในลังค์ที่ยากจนก็มีแต่จะถูกสูบหนักยิ่ง
ไปกว่าเก่า ตามระบบปลาใหญ่กินปลาเล็ก ดังข่าว
นายคาร์ลอลส สลิม นักธุรกิจชาวเม็กซิกันเจ้าของ
กิจการให้บริการโทรศัพท์มือถือ และเจ้าของธุรกิจ
โทรศัพท์มือถือ ได้ก้าวขึ้นแท่นเป็นอภิมหาเศรษฐีอันดับ ๑
คนใหม่ แซงหน้า “บิล เกตส์” อภิมหาเศรษฐีชาว
อเมริกันผู้ก่อตั้งบริษัทไมโครซอฟท์ ลินทรัพย์ของ
นายลิมที่พุ่งรวด ๒๑.๕ % มาจากราคาหุ้นมือถือ
“อเมริกา โมวิล” และกิจการเทคโนโลยี “ເທລເມັກໜີ”
แต่ในความสำเร็จของคนเม็กซิกอย่างมิลเตอร์ลิม
ประเทศเม็กซิโกลับมีปัญหาความแตกต่าง ความ
เหลือมล้าระหว่างคนรวยและคนจนสูงมาก คือ
กลุ่มคนรวยที่สุดในประเทศไทยมีสินทรัพย์รวมกันกว่า
๔.๓๑ ล้านล้านบาท และมีเพียง ๓๘ ครอบครัว
ที่ร่ำรวยที่สุดในประเทศไทย แต่ประชากรที่เหลืออีกกว่า
ครึ่งหนึ่งของประเทศไทยลับ จน จัน จัน เม็กซิโกมี
ชูเปอร์มิลเลียนแนร์สิ่งไม่ใช่ความสำเร็จของ

ประเทศเลยแมแต่น้อย โดยเฉพาะการบริหาร
ประเทศของรัฐบาลเม็กซิโก (ไทยโพลส์ ๕ ก.ค.๒๕๕๐
คอลัมน์กระจາไวร์เจ “สุพร แซ่ตั้ง”)

ในทำนองเดียวกับมหาเศรษฐีไทยที่ติดอันดับโลก
ยิ่งพา กันร่ำรวยมากขึ้น เท่าได้ ย่อมหมายถึงชาวบ้าน
ส่วนใหญ่จะต้องถูกสูบให้จันลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
ธุรกิจนำ้มาที่สูบจากคนไทย ๑๕.๓ ล้านคน คิดเป็น
มูลค่าบริโภคถึง ๑๗๕,๐๐๐ ล้านบาทต่อปี และมี
ข้อมูลการศึกษาจากการรณรงค์เดล้าเข้าพรรษาปี
๒๕๖๙-๒๕๖๘ พบร่วมกันไทยดีมเพิ่มขึ้น ๓ ล้านคน
ช่วยให้หายจนโดยไม่ต้องเสียไปกับค่าเหล้าถึง๕๐๐-
๕๐๐ ล้านบาท/ปี (มติชน ๒๖ ก.ค.๕๐ โดยเจตนา
จันชู) ในยุคที่ใครๆ ก็แข่งกันรวย โดยไม่คิดคำนึงถึง
บำบัดบุญกันอีกต่อไป ไม่น่าเชื่อว่า จะมีคนอย่าง
เจ้มว เจ้าของร้านขายกาแฟบนถนนหน้าวัด
พระธาตุวรวิหาร ตัวเมืองนครฯ ที่ไม่คิดจะทำความ
ร่ำรวยกับธุรกิจจตุคามฯ ทั้งๆ ที่คนทั้งเมืองก็พยายาม
เคยมีคนมาติดต่อขอตั้งตู้ขาย โดยให้เปล่า วันละ
๓,๐๐๐ บาท แต่เจอก็ได้ปฏิเสธด้วยเหตุผลคือ “มันไม่
สมควร พ่อแม่สอนมาว่า ทำมาหากิน ให้ได้มาด้วย
หยาดเหื่อแรงงานตัวเอง ไม่ใช่เอาระมาหากิน
ง่ายๆ ทำอย่างนี้ (ขายกาแฟ) ขายไปทุกวัน ฉันก็ได้
กินอยู่แล้ว” (แสงสว่างกลางวันแสดงความ มติชน ๑๕ ก.ค.๕๐)

ขนาดไม่คิดจะรายอย่างเจ้มว กัน่าที่งอยู่แล้ว
แต่ยังมีคนอีกไม่น้อยที่แข่งกัน “จนมหาศจรรย์” อย่าง
ที่พระพุทธเจ้าพาน เงินบาทจะเข็งจะอ่อน หรือ
ฟองสบู่จะแตก แต่ให้เต้าเจี่ยว ซึ่วิวของพากษา ไม่
ได้มีผลกระทบทำให้แตกตามไปด้วย เพราะทำเอง
ใช้เอง ปลูกเอง กินเอง ยิ่งกินน้อยใช้น้อย แล้ว
ขยันช่วยเหลือแจกจ่ายให้แก่ลังค์ได้มากเท่าไหร่ ก็
ยิ่งร่ำรวยด้วยความพอเพียงมากเท่านั้น ดังพุทธ-
ภัชช์ที่ทรงกล่าวไว้ว่า สันตภูมิ ประมั่ง ธนัง = ความ
รู้จักพอ (สันโดษ) เลิศล้ำค่า ยิ่งกว่าทรัพย์ใดๆ ๊

บ ยู่บ้านนอกถ้าสามารถติดต่อทางโทรศัพท์ได้สะดวกก็เหมือนอยู่ในกรุง เพราะจะพูดจาบินเครื่องฯ ที่อยู่จังหวัดเดียวรักกิไม่ได้ไปมาหาสู่กันอยู่แล้ว ได้แต่พูดผ่านโทรศัพท์ ผลจึงอยากชวนใจครา ที่จะปลักอยู่แต่ในกรุง ให้หาโอกาสไปล้มผับบรรยายการบ้านนอกบ้าง ยังคงติดต่อกับบินเครา ได้สะดวก ไม่เลี่ยงโอกาสอะไรเลย

ผมกับคุณคิริลักษณ์ อุยบ้านนอกเลี้ยชิน เข้ากรุงได้ไม่นานเท่าไร ก็อยากกลับ ละดาวกอบายไปหมด จะซื้อห้องอะไร ถนนลายลันฯ ในตัวเมืองมีหมุดทุกอย่าง ไม่เหมือนอยู่กรุงเทพฯ ซื้ออะไรแต่ละอย่าง บางทีต้องไปซื้อถึงแหล่งที่ขายโดยเฉพาะระยะทางใกล้ๆ รถติดอีก จะจ้างทำอะไรที่บ้านนอกก็ถูกกว่าในกรุง บางครั้งทำให้เปล่าๆ อีก ไม่ยอมเอาเงิน

วันก่อนผมเอามอเตอร์ไซค์สามล้อไปซ้อม อุยที่อุซซอมถึง ๓ วัน พอดีรับกลับ เจ้าของอุบากว่าไม่ต้องเลี้ยค่าซ้อม เพราะซ้อมไม่มาก ผมถือว่ารถจอดภายนอกอยู่ที่อุ้งหอยวัน ไม่คิดเงินไม่ได้หรอก ต้องคิด ผมให้เงินไปเพียง ๑๐๐ บาท เจ้าของอุ่ซซอมมอเตอร์ไซค์ขอบคุณ เป็นการใหญ่

วันนี้นี่ๆ ผมโทรศัพท์ติดต่อกับคนที่อยู่ในกรุงวันละหลายครั้ง มีอยู่ รายหนึ่งดูโทรศัพท์คุน “เพื่อแผ่นดิน” เอโอลทีวีช่อง ๗ เท็นผมแนะนำศูนย์トイเทียมว่าได้ซ่อมคุณคิริลักษณ์ มาบ้านต่อหน้าแล้ว สถานพยาบาลอื่นฟอกได้ครั้งละ ๓,๐๐๐ บาท เป็นอย่างต่ำ ของเรา ๑,๕๐๐ บาท และตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคมนี้เป็นต้นไป คิดครั้งละ ๑,๒๐๐ บาท คุณพดล เจ้าของว้านทำขึ้นส่วนอะไหล่รถ บริจาคเงินช่วยถึง ๕ แสนลี้มีนาทบาท เศษ พร้อมกับออกความเห็นว่า ถ้าคนไทยช่วยกัน บ้านเมืองดีกว่านี้แน่

คุณวิวัฒน์ เจ้าของร้านขายเลือ๊ ซึ่งไม่เคยรู้จักกันมาก่อนอีกเช่นกัน รู้จากใครไม่รู้ว่าผมกับคุณคิริลักษณ์เป็นเจ้าของศูนย์トイเทียมใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ซึ่งทำเพื่อการกุศล คุณวิวัฒน์จ้างทำเลือ๊สีเหลืองไปมอบให้ติดตราสัญลักษณ์ ๖๐ ปีกรองราชย์ ตามด้วยรุ่นที่ ๒ ตราเฉลิมฉลองพระชนมพรรษาครบ ๔๐ ศูนย์トイเทียมนำเลือ๊ไปขายได้เงิน ๓ แสนบาทเศษ คุณวิวัฒน์บอกว่า รวยมากๆ ก็แค่นั้น ตายไปเอาไปไม่ได้เลย ช่วยลังคอมดีกว่า

คนรายที่จนลงเพราะช่วยคนอื่น เป็นคนจนมหัศจรรย์ น่าทึ่ง หาเรื่องทำให้ตัวเองจนลง “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ ขอบอกว่า “แข่งกันรายไม่ช่วยลังคอม... ขออีนยัน แต่แข่งกันจนมหัศจรรย์ต่างหากจะช่วยได้ยังยืน”

8

บ้านป่านาดอย

“โน๊ะ” ตัวเดียวแท้ที่เที่ยวที่ ทำลายเกียรติภูมิของนักการเมือง นักต่อสู้เพื่อมวลชนในอดีตจนยังเป็น เพื่อประโยชน์ตนเป็นสำคัญเห็นอีกประโยชน์ชาติ น่าเสียดายคุณค่า “มนูญย์” แต่...สายเกินการ

14

สีสันชีวิต

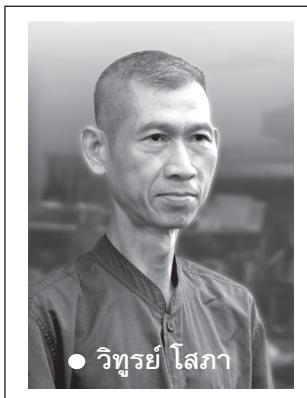
จะปลักอย่างมุขตามค่านิยมลังคอม เจียน สุดตัว หากมิเจลิยาจะไฟгонตัว และบังเอิญพบแสงธรรมจากวารสาร “แสงสุข” เขาคงเลี้ยศูนย์สมุดลุมบุชย์ และสุขเลี้ยเบ็ดเลร์จ...แม่ชีวิต

45

ชาดกหันยุค

งานกับการรับมีสภาพเสมอ กัน นักรบแม้จะมีน้อยก็ชนะคนมากได้ เจตนาในการทำงานก็เหมือนกัน ถึงของทานจะน้อย แต่ชนะหมู่กิเลสแม้มากได้

ເອໂກປີ ທຸດວາ ພຸດຫາ ໂທດ ພຸດຫາປີ ທຸດວາ ເອໂກ ໂທດ ຈາກທີ່ຈະເປັນເຮົາ ຮວມເຮົາເຂົາເປັນທີ່

1 ນ້ຳປັກ: ແພ່ງກັນຮຽຍ ໄນ່ໜ່ວຍສັງຄມ ၅	ຈິງຈັງ ຕາມພ່ອ
2 ດົນບ້ານນອກນອກກລ່າວ	ຈຳລອງ
4 ຈາກຜູ້ອ່ານ	ບຣຣາຊືກາຣ
6 ຄຸນນິດຕິດໜ່ອຍ	ບຣຣາຊືກາຣ
8 ບ້ານປ້ານາດອຍ	ຈຳລອງ
14 ສີສັນຫຼືຕົວຢ່າງ ໂສກາ)	ທຶນ ສນ.ອ.
20 ຊ້າເພົ້າຄົດອະໄຮ	ສມະພາໄພທີ່ກໍ່
25 ກາຮູນ	ແສງຄືລົ່ມ
26 ດຣມດາຂອງໂລກຈະໄດ້ໄມ້ໂຄກສລດ	ສມພນຍ໌ ພິ່ງເຈົ້າຢູ່ຈິຕິຕ່
28 ຂົວຕົນນີ້ມີປົງຫາ	ສມະພາໄພທີ່ກໍ່
38 ຄິດຄນລະຫັວ	ແຮງຮວມ ທ່າວທິນໝໍາ
42 ເຮື່ອສັນ	ຈຸດໝາຍ ຮັກພັງຍ້ອໂຄກ
45 ທ່າດກທັນຍຸດ	ຜະວົມພຸທົ
48 ແວ້ນທີ່ຮັກ	ໜ້ານານ
54 ເວົ້າຄວາມຄົດ	ເສັງຫຼຸບ, ນາຍຸນອກ ທຳເນີຍບ
61 ແພ່ງກັນຮຽຍ ຂ່ວຍໃຫ້ຈຸນຍາກ ມາກກວ່າທີ່ຄົດ	ດັ່ງນັ້ນ ວິນຸດຕິນິຫະ
66 ຄວາມຄົດທາງການເມືອງໃນພຸທະສາສານາ	ສຸນຍໍ ເຄຣຍູ້ບຸນຍຸສ້າງ
70 ຜຸ່ນຟ້າຝາກຝື້ນ	ຟອດ ເທັກສຸຣິນທີ່
72 ປະສບກາຣັນໄດ້ຮ່ວມສັນນາສຶກຫາ	ອັນຕິມະ
75 ຂົວຕົວສາຮັພິນ	ລ້ອເກວີຍິນ
78 ກົດກາເມືອງ	ປະຄອນ ເຕກລັດ
80 ປຶດທ້າຍ	ພ.ຕ.ທ. ຮູ່ງໂຮຈົນ ເຮື່ອງຄຸຖື້

ບຣຣາຊືກາຣຜູ້ພິມພື້ມໝານາ ພ.ຕ.ທ.ຮູ່ງໂຮຈົນ ເຮື່ອງຄຸຖື້ ກອງຮັນໃຫ້ບຣຣາຊືກ ສຸນຍໍ ເຄຣຍູ້ບຸນຍຸສ້າງ ສມພນຍ໌ ພິ່ງເຈົ້າຢູ່ຈິຕິຕ່ ສົງກຣານຕີ ກາດໂສກດີ
ແຊມດີນ ເຄີບຸຄຍ່ ອໍານວຍ ອິນທສຣ ນ້ອມດໍາ ປີບະວົງສົ່ງຈຸງເຮືອ ວິນທຣຣມ ອິສກຕະວະກູດ ນ້ອມນັນ ປູ້ຍາວັດ
ກອງຮັນໃຫ້ຄົດປ່ຽນ ຕໍາມານໄກ ຖານີ່ ແສງຄືລົ່ມ ເດືອນທາງ ວິສູດ ນາວພັນຫຼຸ ຕິນກິນ ຮັກພັງຍ້ອໂຄກ
ກອງຮັນໃຫ້ຊູຮາກ ສືບສັນນິກ ນ້ອຍອິນຕີ້ະ ສູ່ເສົ່າ ສີປະເສົງ ປຶກທີ່ ເກາປະເສົງ ດອກນັວນ້ອຍ ນາວາບຸນຍຸນິຍົມ
ຜູ້ຮັນໃຫ້ຝາກໃມ່ໝານາ ສືບສັນນິກ ນ້ອຍອິນຕີ້ະ ໂກຣ. ០-២៣៣៣-៦២៤៥, ០-៨១២៥-៩៦៧៧
ຈັດຈຳໜ້າຍ ກລັ້ນແກ່ນ ៦៤៤ ຂອຍນວມິນທີ່ ແກ່ ດ.ນວມິນທີ່ ຄລອງຖຸ່ມ ນຶກຖຸ່ມ ກທມ. ១០២៤០ ໂກຣ. ០-២៣៣៣-៦២៤៥ ພິມພົກໍ ນົມຍັກ ພ້າກັດ

ອັດຕາຄ່າສາມາຊີກ ២ ປີ ២៥ ດັບ ៥០០ ນາທ / ១ ປີ ១៥ ດັບ ៥៥០ ນາທ ສ່າງຄາຄັດ ຫົ້ວໜ້ວໜ້ວແລກເຈີນໄປປະລິຍິບ ສັ່ງຈ່າຍ ປກ.ຄລອງຖຸ່ມ
ໃນນານ ນ.ສ.ສືບສັນນິກ ນ້ອຍອິນຕີ້ະ ໂອນເຫົາ ທະນາຄາກຮູງໄທ ສາຂາຄົນນວມິນທີ່ ນັບຊື່ເລີບທີ່ ០៥-១-៤-៤៥-៥-៥ ຂໍ້ບັນຫຼຸ ນາງສາວສືບສັນນິກ
ນ້ອຍອິນຕີ້ະ ສຳນັກພິມພື້ມໝານາ ៦៤៤ ຊ.ນວມິນທີ່ ແກ່ ດ.ນວມິນທີ່ ແຂວງຄລອງຖຸ່ມ ເຫັນນຶກຖຸ່ມ ກທມ. ១០២៤០ ໂກຣ. ០-២៣៣៣-៦២៤៥

จากผู้อ่าน

กีรติลักษณ์

ผมขอหยุดรับหนังสือพิมพ์ “เรากิดอะไร” เพราะผมเป็นสมาชิกรับวารสารอยู่หลายเล่ม มี “ชาวพุทธ” ของพุทธนิคมเชียงใหม่ “ร่วมโพธิ์แก้ว” ของท่านพระพยอม “พุทธศาสนา” ของสวนโมกข์ “ปัญญาล้านนา” ของท่านมหาส่งฯ กำลังเงินไม่พอครับ

• ครู๊ วงศ์เรือง ลำปาง

▲ เป็นสมาชิกมานานถึง ๕ ปี ตั้งแต่ฉบับที่ ๑๓๗ จะหมดอายุสมาชิกในฉบับที่ ๒๐๖ ก่อนฉบับครบรอบ ๓๓ ปี ในฉบับที่ ๒๐๓ เพียงฉบับเดียว ก็เลยพลาดโอกาสได้รับฉบับแรม “สาธารณ์โกคี เศรษฐกิจชนิดใหม่” แต่ไม่ต้องร้อนใจรอการรับ เรายินดีมอบฉบับที่ ๒๐๓ พร้อมหนังสือแรมให้เป็นที่ระลึกครับ

จีตติ

คณะกรรมการจัดเรตติ้งทีวีคิดกันเองจัดกันเอง พึ่งแต่เลียงผู้ใหญ่ ไม่เคยถามเด็กเลยว่าถูกใจหรือไม่ จะเอาภาระการที่เด็กชอบดูไปไว้รับดีก ไม่เข้าใจเด็กไม่เห็นใจเด็กบ้างเลย

• วัยรุ่น วัยเรียนรู้ กทม.

▲ เพราะเข้าใจดีว่าเด็กยังขาดวิจารณญาณ วัยรุ่นเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีค่าอย่างของชาติ ไม่อยากให้หมกมุ่นอยู่กับรายการน้ำ嫩ไม่ประเทือง ปัญญา เกรงว่าจะถูกมองมาบ่นทำลายโดยไม่รู้ตัว จึงต้องปกป้องคุ้มครองด้วยวักและห่วงใย แม่รู้ด้วย อุยว่าไม่ถูกใจเด็ก แต่ผู้ใหญ่ที่ดีและจริงใจ ต่อเด็กจำต้องชัดใจเด็กในวันนี้เพื่อนภาคของเด็ก และความมั่นคงของชาติ ทบทวนอีกครั้งแล้วจะเห็นความจริงในใจของผู้ใหญ่ในวันนี้

เปาหนู

อดีต ส.ส.ไทยรักษไทย เชียงใหม่ ลำพูน คิดใหม่ ทำใหม่ตามสโลแกนพรรคเดิม ทำตลาดปัตรไม่รับร่างรัฐธรรมนูญฉบับให้วัดใช้แทนตลาดปัตรเดิม

ไม่ไม่กลับ หลับไม่ตื่น พื้นไม่มี หนีไม่พ้น เพื่อการรณรงค์ต่อต้านรัฐธรรมนูญของพวกแพด์จากการทำลายประชาธิปไตย มันก็เป็นสิทธิเสรีภาพที่ยอมทำได้ ไม่น่าจะเลี้ยวหายอะไร

• มัชณิมา ปฏิปทา เมืองเหนือ

▲ พระแทเก สมาชิกราชลั่รasyเป็นดาวกระจายการเจิดจรัส บังก์หันหน้าหาเทพ พึงกระเสด็จตุามบังก์หันหน้าเข้าวัดพึงพระหวังห้อยโหนกระแสงที่พระไม่สมใจ เพราะสgarร่างไม่บัญญัติศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติไว้ในรัฐธรรมนูญ แต่ก็เป็นไม่ครอบ กรรมการศาสนานั่งหนังสือแจ้งเจ้าคณะจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัดให้ดูแลห้ามพระลงฟุ่งเกี่ยวกับการเมืองห้ามใช้ตลาดปัตรนี้ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาผู้ใดฝ่าฝืนต้องได้รับโทษ อันที่จริงเรื่องนี้ไม่ต้องห้ามปราบปรามก็ได้ ถ้าวัดหรือพระเห็นดีเท่านั้นจะใช้ตลาดปัตรฉลองมิจฉาครรัทธากแล้วแต่ทิฐิสติปัญญาของผู้ใช้

กิตติร์อ

ถึงแม้เห็นว่าการรัฐประหารล้มล้างอำนาจรัฐบาลทักษิณจะไม่ถูกต้องตามตำราประชาธิปไตยแต่เมื่อคำนึงถึงประชาธิปไตยจอมปลอมที่เป็นต้นเหตุแล้วก็พยายามรับได้ ร่างรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ แม้จะมีด้านกำเนิดจากคนก่อการรัฐประหารแต่ก็ร่างโดยสภาร่างรัฐธรรมนูญ ถึงอย่างไร ก็ไม่เลวร้ายไปทุกแห่งทุกมุมจนต้องหาเหตุล้มล้างกันอย่างที่บางพวกเย็บๆ กันอยู่ทุกวันนี้ ส่วนดีเด่นกว่าเดิมก็มีน้อย ส่วนเป็นปัญหาที่มีบ้าง จะให้ถูกใจคนทุกกลุ่มทุกแห่งทุกมุมได้อย่างไร แต่โดยภาพรวมแล้วพัฒนาขึ้น ผมเห็นว่ารับได้ครรที่ไม่เห็นด้วยในบางส่วนก็ไม่น่าจะถึงกับล้มภารดาน แทนที่ใช้รัฐธรรมนูญนี้เป็นทางผ่านให้มีการเลือกตั้ง จัดตั้งรัฐบาลใหม่เข้าสู่ระบบเลือกตั้งจากนั้นก็ค่อยคิดอ่านแก้ไขกันต่อไป ทำแบบไม่มีอคติ

จากผู้อ่าน

แบบนี้จะไม่ดีกว่าหน้ามีดโดยไม่ต้องห่อหรือ

- นักการเมืองเก่า รายอง

จะข้ามน้ำจากฝั่งนี้ไปฝั่งโน้น มีเรือพร้อมไม่พ่ายอยู่หนาแน่น มีรอยแทกรูรั้วnidหน่อย แต่พอใช้ข้ามฟากได้ เราจะพายเรือข้ามฟากแล้วหาเรือใหม่ หรือไม่ก็ซ้อมแซมดัดแปลงเรือลำนี้ไว้ใช้ต่อไป หรือเราจะทำลายเรือแล้วดันทุรังลอยคอข้ามฟากไป ต้องดูเดิครับ มันเป็นทางล่องแพร่งที่จะทดสอบภัยปัญญาและความจริงใจของนักการเมืองนักประชารัฐโดยติดต่ำร้า เรื่องนี้เป็นสิ่งซึ่งดัดว่าแทจริงแล้วใครทำอะไรเพื่ออะไรเพื่อแผ่นดิน หรือเพื่อตัวภูของภู

สับดوب

ฉบับราษฎร์แต่เปือลังคมราชการ จึงไปทำเกษตรอยู่ต่างจังหวัด ติดตามการบ้านการเมืองตลอดมานานหลายสิบปี เคยชื่นชมครรภ์ธนาังการเมืองหลายคน โดยเฉพาะนักการเมืองทางใต้และอีสาน แต่ในระยะหลังๆ เมื่อโฉมหน้าการเมืองเปลี่ยนไป นักการเมืองอุดมการณ์รุ่นเก่าโกรธร้ายไป นักการเมืองรุ่นใหม่ที่ดี แต่ยังไม่แกร่งบางคนร่อนเร่พเนจรไปชนพรครโน้นพรครนี้ทุกสัยเลือกตั้ง ยิ่งยุ肯นี้ແບ່ນไม่เชื่อว่าบางคนเปลี่ยนสิไปสุดขั้วเลย เลี้ยความรู้สึกดีๆ ที่เคยมีให้ แต่ผ่านโลกมาบูนนี้แล้วเข้าใจได้ว่าคนเราถ้ายังไม่พัฒนาตามธรรมชาติ ลาภ ยศ สรรสรสิริ สุข ก็ยากที่จะรักษาอุดมการณ์ให้มั่นคงได้ เดียวนี้จึงมองสามการเมืองว่าเป็นสามคัดเลือกคนและลอกคราบคน ให้รู้เห็นอุปนิสัยที่ติดตัวมาแต่กำเนิด หรือที่เรียกว่าลัณณดาของนักการเมือง ถ้ามีลัณณดาเรวถึงจะเสแลรังให้ดูดีย่างไรมันก็ยังฝังช้อนเร็นอยู่ นอกเสียจากกว่าคนนั้นจะชำรุดล้างมันออกໄປได้ ผสมไม่ได้เป็นสมาร์เชิกหนังสือแต่เพื่อนเจ้าไปฝากให้อ่าน เห็นว่า บ.ก.ก.รัฐศาสตร์รุ่นเก่า จึงถือวิสาสะระบาย

- สิงห์ ตะนาวศรี

ลัณณดาณฑ์ชุดลอกได้แต่ก็เกิดใหม่อีกได้ แต่ลัณณดาถ้าถึงธรรม์ชาระล้างได้หมดจะไม่หวานกลับมาก่อตัวใหม่อีกถ้ายังมั่นในธรรม นักการเมืองบางคนสร้างภาพลวงตาได้แบบเนียน เหตุการณ์ถ่ายเทอำนาจทางการเมืองการปกครองคราวนี้ หากมองแง่ดีก็เป็นคุณแก่แผ่นดิน เพราะลอกคราบนักการเมืองกำมะลอได้ล่อนจ้อนดีแท้ และน่าจะเป็นโอกาสเริ่มต้นชีวิตใหม่ของคนไทย อยู่ที่เราจะประวิกฤตเป็นโอกาสทองได้หรือไม่เท่านั้นเอง

อุทิศส่วนบุคคล

ช่วงนี้ใกล้เข้าพรรษา มีข่าวคนเด่นคนดังบวชกันเกร่อ จัดงานกันເอกเกริก แต่ที่ไหนได้บวชแค่ไม่กี่วันเท่านั้นเอง ทำเหมือนการบวชเป็นของเล่นฯ บวชแค่ไม่กี่วันจะทันได้อะไร บังก์ว่าบวชคึกขาดปูบดีธรรม อุทิศส่วนบุคคลให้พ่อแม่ให้คนนั้นคนนี้ ไม่ทันไรก็ลึกอกมาจามปลักโลเกีย่ เหมือนเดิม แบบนี้ไม่รู้ว่าไดบุญหรือบาป

- NO จตุคาม พังงา

ไม่ต้องไปกังวลแทนเข้าหรือกว่าจะไดบุญหรือบาป กรรมของครรภ์ของครัว กุศลกิริบไปเต็มๆ อุทิศลกิริบไปเต็มๆ ลองคิดดูถ้าจัดสรรปันส่วนแจกล่าຍอุทิศส่วนบุคคลลงให้กันได้ ก็ต้องอุทิศส่วนอุทิศลกิริให้กันได้ด้วยเหมือนกัน แล้วครัวจะตะบันหวงແบนส่วนอุทิศลกิริไว้ลั่ครับ อุทิศให้พ้นๆ ตัวไม่ดีกว่าหรือ แต่พระอุทิศไม่ได้ถ่ายเทไม่ไปนี่แหลก ชาวพุทธตามทะเบียนบ้านเราแต่ห่วงใหญ่หาสรรค์ และเกรงกลัวรักใกล้ตัวหลังตายก่อนตายกลับไม่แยแสสรรค์ใกล้ตัวบันดินบ้านเมืองนี้จึงมากด้วยคนอาบอาบเป็นทุน หวังบุญเป็นกำไร จึงมีแต่ขาดทุนร่ำไป ล้มละลายตายทั้งเป็นไมรู้ตัว ตกนรกบนดินดินทุรุนทุรายเห็นๆ อยู่นี่ใจ

บรรณาธิการ

บรรณาธิการ

มือต้นเดือนกรกฎาคมนี้ ได้รับโทรศัพท์จากสมาคมท่านหนึ่ง บอกว่าจะเลิกรับหนังสือเราคิดอะไร เหตุเพราะช่วงหลังๆ เห็นว่าเราคิดอะไรไม่เป็นกลาง ไม่เหมือนเดิม โดยเฉพาะในครอัมນ์จากผู้อ่าน บ.ก. ตอบจดหมายแบบมีอคติต่อผู้นำรัฐบาลเก่า และระบายอะไรๆ อึกยืดยาววากวน ปิดท้ายว่า นายกฯ ทักชินทำอะไรดีๆ ไว้หลายอย่าง ทำไมไม่คิดกันบ้าง ผมปล่อยให้ระบายจนจบ ไม่คิดขุนเคืองอะไร เพราะ “เราคิดอะไร” ยังคิดอะไร ตามประสาเราได้ เขาถือมีคิดอะไรตามประสาเข้าได้เหมือนกัน มีลิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกัน

ระหว่างฟังผมก็ไม่ได้ขัดจังหวะโดยเปลี่ยนอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่ร้องขอให้เขียนจดหมายระบายน้ำคิดเห็นปัญหาข้อกังวลข้องใจ และข้อกล่าวหามาให้หมดได้หมด พุ่ง ผมจะได้ซึ่งแจงแหล่งไปตามประสา “เราคิดอะไร” คนอื่นจะได้ร่วมรู้ร่วมคิดด้วย แต่รอแล้วรออีกจนปลายเดือน กุมภาพันธ์นี้แล้ว ก็ยังไม่ได้รับจดหมายรายนี้ จึงเก็บเอาเรื่องนี้มาคุยเล่นๆ

ในทางโลก บรรดานักการเมืองนั้นอาสาสมัครรับใช้ประชาชน ส่วนข้าราชการพลเรือน ทหาร-ตำรวจ พนักงานรัฐฯ ฯลฯ ก็ล้วนสมัครใจเข้ารับราชการ-ทำงานทั้งสิ้น ไม่มีใครรู้เกณฑ์ถูกชูเข้าบังคับมา ลักษณะของน้ำคิดเห็นนี้

ส่วนในทางธรรม พระสงฆ์ นักบวชในศาสนาคริสต์ลัทธิโรมันคาทอลิก ใจบวชทั้งสิ้นเช่นกัน

บุคคลเหล่านี้ล้วนรู้ล่วงหน้าว่ามีภารกิจในการกำกับการประพฤติปฏิบูรณ์และบทบาทหน้าที่รับผิดชอบอย่างไร ต้องดำเนินชีวิต การงานตามกฎหมายที่ในสังกัดของตน อย่างไม่มีข้ออ้างอะไรเว้นหลักเลี่ยง นั้นคือ ต้องปฏิบูรณ์ปฏิบูรณ์ตามหน้าที่รับผิดชอบสุดความสามารถ แต่ถ้าไม่สามารถแต่ถ่ายเดียว ไม่มีลิทธิ์หย่อนผ่อนปรนอ้างข้อยกเว้นขอทำเวลาทำชั่วแม้แต่น้อย

ด้วยเหตุนี้ หากบุคคลใดในจำพวกนี้จะ Jalas เว้นการปฏิบูรณ์หน้าที่ หรือปฏิบูรณ์หน้าที่โดยทุจริต ประพฤติมิชอบ จึงสมควรประณาม ต้องโทษทัณฑ์ตามกฎหมาย กฎหมายแห่งกรรม และขับออกจากหมู่ให้พ้นหน้าที่การทำงานที่รับผิดชอบอยู่

ที่ชอบอ้างกันนักหนา่ว่านั่นคนนั้นคนนี้ก็มีเด็กทำดีไว้มาก many ทำไม่คิดไม่เห็นบ้าง หรือยกมาอ้างว่า ถึงโง่แต่ก็แจกว่าจ่ายให้ชาวบ้านได้กินได้อยู่ทั่วถึงกัน ดีกว่าไม่โง่และชาวบ้านก็เลยพอใจด้วยาก ยากจนไปด้วย

อย่างจะซึ่งตามประสา “เราคิดอะไร” ว่าดีที่ทำไว้บ้าง หากเป็นดีที่ตั้งใจทำโดยเจตนาดีบริสุทธิ์ ใชรัช ถ้าไม่ได้ดีแก่ตนแก่ผู้อื่นสำเร็จผลไปแล้ว แต่หากว่าเป็นดีที่มีเจตนาชั่วร้ายแอบแฝงแล้วทำดีเช่นนั้นก็ไร้ค่ามีความยำบากบ่องคุ้มครองตน

วิถีคิดเช่นนี้นักการเมือง ข้าราชการ พนักงานรัฐฯ พระสงฆ์องค์เจ้า ฯลฯ จึงมีหน้าที่ปฏิบูรณ์ดี ประพฤติดีตามหน้าที่รับผิดชอบของตนแต่ถ่ายเดียวเท่านั้น

พึงสำเนียกให้ชัดและสำนึกให้หนักว่า ท่านไม่มีลิทธิ์จะทำชั่วในสถานะตำแหน่งหน้าที่ ทราบที่ยังดำรงอยู่ในสถานภาพผู้อ้าสาผู้ล้มคือจะทำหน้าที่การทำงานนั้นๆ

“เราคิดอะไร” ขอโอกาสคิดอะไรๆ ตามประสาเรา และผู้อ่านก็คิดอะไรๆ ตามประสาผู้อ่าน อิสรภาพเสรีสุດหากพำทั้งสองฝ่ายแบบนี้ดีไหมครับ ณ

จากใจถึงใจ

“เร acidic อะไร” กำลังก้าวครอบรอบ ๑๓ ปี ในฉบับที่ ๒๐๗ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๐ นี้ เพื่อเป็นการขอบคุณท่านสมาชิก และผู้มีอุปการคุณทั้งหลาย ที่ช่วยสนับสนุน และเห็นความสำคัญของสือที่มีบทบาทสร้างสังคมที่ดี สำนักพิมพ์จะจัดพิมพ์หนังสือ “สาธารณโภค เศรษฐกิจชนิดใหม่” มอบเป็นบรรณาการแด่ท่าน

“สาธารณโภค เศรษฐกิจชนิดใหม่” บอกแจ้งถึงเรื่องราวเศรษฐกิจในสังคมโลกตระหนักรู้ ของคนที่พยายามฝึกฝนตนให้เป็นคนไม่ละเมิด เลี้ยงจ่าย บำรุงจ่าย มักน้อยล้นโดย มีวิธีการดำเนินชีวิตตามแบบสาธารณโภค จงปรากฏสังคมที่ลงบลู๊ฟ อุดมสมบูรณ์ พึงพาอาศัย เกื้อกูลกัน จนถึงสามารถแลกจ่ายเงินเดือน เกื้อกูลคนอื่นๆ ต่อไปได้อย่างแท้จริง

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสสร่วมสือสาธารณะแลกสังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุน ลงโฆษณาองค์กร หน่วยงานของท่าน สามารถติดต่อได้ ตามรายละเอียด ดังนี้

อัตราโฆษณา “เร acidic อะไร”		อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “สาธารณโภค เศรษฐกิจชนิดใหม่”	
	ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.		ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๑๐ มม. ๑๖ หน้ายกพิเศษ
๔ สี		๔ สี	
ปกหลังนอก	๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก	๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน	๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน	๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน	๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน	๙,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง	๑๕,๐๐๐.-	หน้าสาม	๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่	๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า	๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า	๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า	๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า	๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า	๑,๕๐๐.-
ขาวดำ		ขาวดำ	
ขาวดำ ๑ หน้า	๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า	๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า	๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า	๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า	๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า	๑,๐๐๐.-

พิเศษ: ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และ ลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ : นายอำนวย อินทรส โทร.๐๘-๑๘๕๘-๕๗๗๘

นางสาวศิลสินิท น้อยอินต๊ะ โทร.๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

นางสาวสุ่ลรี สีประเสริฐ โทร. ๐-๒๗๗๗-๖๒๔๔ กด ๑, ๐๘-๕๕๗๙-๕๙๙๑

● สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

๖๔๔ ซอยนวนมินทร์ ๔๔ ถนนนวนมินทร์ แขวงคลองกุ้ม เขตบึงกุ่ม กรุง. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๗๗-๖๒๔๔ , แฟกซ์ : ๐-๒๗๗๗-๖๒๔๔

จากกรมสุนตะวันตกเนียงได้ พัสดุฝ่ายเดียว ด้านบนเข้าเมืองไทย ทำให้มีองค์ภูมิที่ชุมพลด้วยฟอนต์ต่อ กันสองสามอาทิตย์ บ้านรับรองเชิงเบาที่พนมและคุณศิริกษ์อักษรอยู่ต้นอะไรต่อมิอะไรแยกกันขึ้น เติมไปหมด

หลังมาเป็นที่อยู่ของหนู ขันบ่นคนกับแมวอยู่ส่วนชั้นล่างเป็นที่อยู่ของหมา เราแบ่งกันอยู่เป็นชั้นๆ อย่างสามานย์ อยู่ไปวันๆ ไม่ได้สังเกตต้นต่อสัปดาห์ต้นไม้มีโกรปลูกไก่เจ็บไปถึงชั้นสองได้ยังไง ชูยอดสอนอยู่หน้าจ่อโทรศัพท์ที่โต๊ะ เก็บหนังสือกีเซ่นกันขณะผ่านทางความนี้ ต่อสัปดาห์ยอดยื่นออกมาก่อนที่มีตา ธรรมชาติสมบูรณ์ดีแท้

แม้อุบัติฯ เมื่อเป็นสมาชิกสภาก็ต้องไปๆ มาๆ ระหว่างกรุงกับภูมิที่ชุมพลรี่องการเมืองกับเราด้วย

ผมเคยแสดงความคิดเห็นเรื่องรัฐธรรมนูญว่าปี ๕๐ ดีกว่าปี ๔๐ หลายประการ ควรลงมติรับในวันที่ ๑๕ สิงหาคมนี้ ถ้าประชาชนส่วนใหญ่ลงมติ “ไม่รับ” จะเกิดเรื่องวุ่นวายตามมาแน่ เพราะกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราวปี ๔๘ ว่า คณช. (คณะกรรมการความมั่นคงแห่งชาติ) จะต้องไปเอารัฐธรรมนูญฉบับก่อนๆ (๑๗, ๑๙ ฉบับ) มาปรับปรุงกลุ่ม “นรภปวุนกรุง” (ซึ่งตั้งได้หมายเหตุ) ก็จะได้ที่เอ้าไปโงนติว่า เป็นแผนของ คณช., ไม่ใช่ประชาธิปไตย, เป็นเผด็จการชัดๆ

ฝ่ายที่ตั้งหน้าตั้งตัวจะล้มรัฐธรรมนูญท่าเดียว เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ว่าจะต้องกว่า, ล้ม, โค่น คณช. ให้จังได้ ถึงขนาดลงหนังสือพิมพ์เตือนหน้าติดต่อ กันหลายวันเรียกร้องประชาชนล้มร่างรัฐธรรมนูญ วันที่ ๑๕ สิงหา ให้เข้ากฎหมายซึ่ง

“ไม่เห็นชอบ”

จนถึงต้นเดือนสิงหาคมนี้ การสุ่มถามประชาชนติดต่อกันมาหลายเดือน เสียงกันแรงๆ หน้าด้านน้ำแข็ง ทำให้คนที่ห่วงดีติดตามข่าวนี้ ใจตื้นๆ ตื้นๆ การลงมติในสภามีคราวที่แล้วผ่านฉลุย ด้วยคะแนน ๔๘ ต่อ ๐ (หายไป ๒ คนเพราไปประชุมไม่ทัน) นั้นก็โชคดีไปรังหนึ่งแล้ว

ผมเป็นคนหนึ่งที่ติดตามป่าวาระดีความคร. ทักษิณและครอบครัว ด้วยเหตุผลหลายอย่าง อย่างหนึ่งก็คือผมเคยเขียนจดหมายรัก ถึง ดร. ทักษิณฉบับแรก (ทั้งหมดมี ๔ ฉบับ พร้อมคำแปลงภาษาอังกฤษ ๑ ฉบับ) เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคมปีที่แล้ว แนะนำให้ ดร. ทักษิณบริจาคเงินสองหมื่นบาทพันล้านบาท ซึ่งเท่ากับภัยอันเนื่องมาจาก การขายหุ้นบริษัทชินคอร์ปให้บริษัทเทนาเส็กสิงคโปร์

ดร. ทักษิณ ไม่ยอมกวักเงินออกมายัง ซึ่งเป็นสาเหตุให้สาเหตุหนึ่งที่ทำให้ถูกประการอาญาดทรัพย์เรื่อยมา จน ดร. ทักษิณและครอบครัว ถ้าไม่ติดคุกไม่มีวันจำได้

วันที่ ๒๓ กรกฏา คณะกรรมการ กตส. (คณะกรรมการตรวจสอบการกระทำการที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อรัฐ) ประกาศอาญาดทรัพย์ ครั้งที่ ๘ เป็นเงิน ๑,๖๖๔ ล้านบาท พร้อมกับแจ้งให้ตำรวจดำเนินคดี คุณหลิ่งพจนานและคณะรุ่งขันอีกวนหนึ่งคือ วันที่ ๒๔ กรกฏา ๕๐ กตส. ประกาศอาญาดทรัพย์ ครั้งที่ ๕ อีก ๑,๖๔๗ ล้านบาท รวมตั้งแต่ครั้งที่ ๑ ถึงครั้งที่ ๕ เป็นเงิน ๖ หมื่น ๔ พันล้านบาท ขาดอีก ๔ พันล้านบาท ก็จะครบ ๗ หมื่น ๓ พันล้านบาท ที่ ดร. ทักษิณขายหุ้นให้เทนาเส็ก

มีเรื่องที่คุณทั้งเมืองสนใจยิ่งกว่าการอาญาดทรัพย์ คือ การที่กลุ่มนรภปวุนกรุง” เดินไปชุมนุมปักหลักตะโภนค่าป่า (พลเอกเปรม) ด้วยเครื่อง

- เหตุการณ์ ๒๔ ก.ค.๕๐ มีขึ้น นปก.ชุมนุมหน้าบ้านประธานองคมนตรี ด้วยคำห้ามอย่างเดียว เจ้าหน้าที่เข้าไปห้ามจึงเกิดปะทะกัน

ขยายเสียงดังลั่น ด้วยถ้อยคำห้ามคายถึง ๖ ชั่วโมงเต็ม ตำรวจเข้าไปห้ามกีดกูกทำร้ายบาดเจ็บไปหลายสิบคน ในที่สุดก็ต้องจับกุมคุณขัมแแก่นนำ ๕ คน (วันนั้นของประกันตัวไป ๑ คน คือ นายจรัส)

หนังสือ “คณชัดลึก” ฉบับ ๒๗ กรกฎาคม คืนหาประวัติย่อๆ มาเผยแพร่ให้ประชาชนทราบ ทั่วโลก

ใครเป็นใครใน... ๕ แกนนำ นปก. “มือบ้อบแม้ว”

พลันที่คามมีคำลั่นอ่อนกฎหมายฝ่ากฎหมาย ๕ แกนนำกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยขึ้นไล่เผด็จการ (นปก.) ตามคำร้องของเจ้าหน้าที่ตำรวจ กรณีการนำมือบเคี้ยวอนออกจากราชานามหลวง ไปยังบ้านพักสีเหลาเทเวศร์ของ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรีและรัฐบูรุษจนเกิดเหตุปะทะและมีผู้ได้รับบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย

อิสรภาพของ ๕ แกนนำก็ลื้นสุดลง โดยทั้งหมดถูกควบคุมตัวกลับไปฝากขังที่ สน.สามเสน เป็นเวลา ๒ วัน ท่ามกลางวงล้อมของตำรวจหน่วยปราบจลาจลหลายสิบนาย ที่ถูกเกณฑ์มาดูแลความปลอดภัยในครั้งนี้

“คณ ชัด ลึก” พลิกปูมประวัติของแกนนำนปก.ทั้ง ๕ คน เปิดเผยความเป็นมาในอดีตจนถึงปัจจุบัน

๑. **มนิตย์ จิตต์จันทร์กัลบ** อดีตผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลฎีกาและอดีตอธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญา เข้าเป็นผู้ที่แสดงความเห็นคัดค้าน

การรัฐประหารครั้งนี้มาตั้งแต่ต้น และได้เขียนหนังสือโฉมตีเหตุการณ์ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙

ในการตัดสินคดีบุพเพร็ชัย มนิตย์ได้วิพากษ์วิจารณ์การทำงานของตุลาการรัฐธรรมนูญลงสื่อสิ่งพิมพ์ในกลุ่มผู้สนับสนุนพรรคไทยรักไทยพยายามแนะนำให้ตุลาการรัฐธรรมนูญทั้ง ๕ ถอนตัวจากการตัดสินคดีบุพเพร็ชัย เพื่อทบทวนบทบาทในการร่วมลังกกรรมกับคณะรัฐประหารจน “วีระ müสิกพงศ์” แกนนำพิทีร่วนำไปพิมพ์แจกจ่ายให้แก่ประชาชนที่มาร่วมพิธีการปราศรัยของพิทีร่วท้ายครั้ง

ภายหลังจากการรัฐธรรมนูญพิพากษาบุพเพร็ชัย มนิตย์ตัดสินใจโดยร่วมวงศ์เป็นแกนนำต่อต้านรัฐประหาร ร่วมกับอดีตกรรมการบริหารพรรคไทยรักไทย อันถือเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่อดีตผู้พิพากษามาชั้นเรือทีทางการเมืองอย่างนี้

๒. วีระ müสิกพงศ์ แกนนำพิทีร่ว อดีต ส.ส.และอดีตรัฐมนตรี เจ้าของฉายา “ไข่มุกดำ” ในอดีตเคยมีดีกรีทางการเมืองที่หลายฝ่ายยอมรับ แต่หลังจากไปร่วมงานกับพรรคไทยรักไทยแล้วเครดิตเหล่านั้นค่อยๆ หายไป

นับตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ วีระ ถูกฝังทางการเมืองหลังจากการปราศรัยหาเสียงให้ พรเทพ เตชะไพบูลย์ ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็น ส.ส.บุรีรัมย์ พรรคประชาธิปัตย์ ที่ อ.สตึก และลำปางมาศ จ.บุรีรัมย์ เมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ซึ่งมีเนื้อหาตอนหนึ่งในการปราศรัยพาดพิงถึงสถานบัน

เชิดชัย เพชราพันธุ์ อดีต ส.ส.กทม.พรรคประชาธิปไตย ได้แจ้งความดำเนินคดี ฐานหมิ่นประมาดเดชานุภาพ ในที่สุดศาลฎีกามีคำพิพากษาให้หลงโทษจำคุกวีระ เป็นเวลา ๔ ปี แต่วีระก็อยู่ในคุกกราบปีศาจ จึงได้รับพระราชทานอภัยโทษในปี ๒๕๓๑ ในสมัยรัฐบาล พล.อ.เปรม

๓. น.พ.เหวง โตจิราภรณ์ แกนนำสมาชิกนปก ประวัติป้๊ด คิชช์เก่าคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ยุค ๑๔ ตุลา ๒๕๑๖ เคยหนีเข้า

ป้าในยุคขาวพิมาตช้าย ๖ ตุลา ๒๕๑๙ มีชื่อจัดตั้งว่า “สหายเข้ม” หมอยาหោះถือเป็นคนที่มีสายลัมพันธ์อันดีกับ น.พ.พรหมินทร์ เลิศลุริย์เดชอดีตเลขานุนายกฯ ในฐานะเป็นคิษย์ผู้พิพากษา

หมอยาหោះ กลับมามีบทบาทในเวทีการเมืองภาคประชาชนอีกรอบ ในการประชุมใหญ่ครั้ง ๔ ในเดือนกันยายน พ.ศ.๒๕๓๕ ในฐานะแกนนำสมาชิกประชาธิปไตย ร่วมกับหมอลันต์ หัตถีรัตน์ และครูประทีป อึ้งประธรรม เคยเป็นพันธมิตรเห็นด้วยแน่นกับ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง เมื่อตอนขึ้นบัญชีพล.อ.สุจินดา คราประยูร ปี ๒๕๓๕ และหลังสุด ยุคขึ้นบัญชี พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา หมอยาหោះก็ขึ้นเวทีได้ด้วยกับกลุ่ม พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ร่วมกับนายสนธิ ลิมทongกุล

แม้ก่อนหน้านี้จะเคยคัดค้านรัฐบาลไทยรักไทยในการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ และเคยขึ้นเวทีกับ พันธมิตรขึ้นบัญชีกลุ่มมาแล้ว แต่ครั้งนี้กลับมา ร่วมมือกับฝ่ายทักษิณ มาวันนี้ชีวิตหมอยาหោះ พลิกผันไป โดยบอกว่าจุดยืนของตัวเขาก็คือ รักประชาธิปไตย และต่อต้านขึ้นบัญชีเผด็จการทุก รูปแบบ

๔. วิภูແຄລັງ ພັນນົມໄທ อดีตโฆษณากรกลุ่มคน วันเสาร์ ไม่เอาเผด็จการ ตั้งกลุ่มขึ้นมา โดยอ้าง ว่าต่อต้านการรัฐประหารและไม่ได้เชียร์ทักษิณ แต่ในเว็บไซต์มีข้อความที่สนับสนุนทักษิณเต็ม เห็นด้วย รวมทั้งยังเคยต่อสายให้ทักษิณมาอุக รายการวิทยุในเว็บไซต์ของตัวเองด้วย อีกทั้งยัง เคยลั่งจรวดความ รุน ๑ นาทีปราบกบฏ ซึ่ง เคยมีกำหนดจะแยกจ่ายในวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ที่ผ่านมา แต่ถูกทางการลั่งบล็อกไว้ก่อน

๕. ຈຸດພຣ ພຣມພັນຮູ້ ໂໂນໝກພຣວຄໄທຢັກໄທ แจ้งเกิดทางการเมืองจากการเป็นผู้นำนักศึกษา ในเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ ปี ๒๕๓๕ เมื่อทหาร ตำรวจ ปราบปรามประชาชนที่ถนนราชดำเนิน ผู้ชุมนุมถอยร่นไปปักหลักที่รามคำแหง ຈຸດພຣ เป็นดาวไอดอล์ปาร์คที่หาดวัจัยากที่สุดคนหนึ่ง

ຈຸດພຣเข้าสู่การเมืองภาคประชาชนตั้งแต่นั้น

เริ่มใกล้ชิดกับ ภูมิธรรม เวชยชัย ซึ่งเป็นรองประธานมูลนิธิอาสาสมัครเพื่อสังคม (มอส.) และ เกรียงกล เลาหะໄພໂຮຈົນ เริ่มเกี่ยวข้องกับการ ก่อตั้งพรรครักไทยรักไทยตั้งแต่นั้น และผันตัวเอง เข้าสู่การเมืองด้วยการเป็นเลขานุการ ประพัฒน์ ปัญญาชาติรักษา รมว.ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สมัยทักษิณ ๑

ຈຸດພຣ หรือพี่ตู่ ซึ่งเรียกชานของน้องๆ กิจกรรมในรั้วพ่อขุน เดิมโดยทางการเมืองได้จาก การมีกลุ่มนักศึกษาพรรครัฐธรรมที่ตัวเองก่อตั้งเป็นสหานุเคราะห์ตามที่จຸດພຣต้องการ ไม่ว่าจะเป็นการให้กำลังใจทักษิณ มอบดอกไม้ กາกຕ.ยຸດສາມຫາ หรือเดินขบวนไปด่าหนังสือ-พิมพ์ผู้จัดการ สมัยที่พันธมิตรขึ้นบัญชี ทักษิณ และมีความเชี่ยวชาญเรื่องการพูดจนกระทึ่งเป็นโน้มຍາກ

๖. ຈັກພຣ ເພິ່ນແຂງ อดีตข้าราชการกระทรวง การต่างประเทศ สนิจจางการสื่อมวลชนจนมีโอกาสเป็นศิษย์กั๊นກຸງของพิชัย วงศานาส และ ผันตัวออกจากเครื่องแบบมาเป็นนักวิเคราะห์ข่าว เต็มตัว ຫ້ວີພອ່ຽນເກິ່ງໃນช่วงการประชุมເອປະຈຸດผลงานข้าตา “ທັກສິນ” ໄດ້ຍ້າຍກັນນາທຳການ ເປັນໂມຊກຮັສູບາລ ຈາກນັ້ນເລືອນໄປເປັນຮອງ ເລົາທິການນາຍກາ

ผลงานอันขึ้นชื่อของเขาก็คือ การป่าวร้อง เปิดเผยลายลัมพันธ์ระหว่างสื่อมวลชนบางคนกับ คົມຊ. รวมไปถึงการตีกลองเคาะໄນ້ຮີຍຄົນນາມານມ វິຊີດຄອນເພອເຮັນຊໍ ໄສ່ອງສດຖາ ແຕກລາຍເປັນ ຂອງແທ້ທີ່ລັງມາຈາກລອນດອນ รวมທັງການນຳລຶ່ງທີ່ ເຮີຍກວ່າ “ເທັບລັບ” ໄປເປັນເຫດແລ້ງຄວາມດຳເນີນຄົດພລ.ອ.ເປົ່ມ ຕິດສູລານນິ້ ກັບອີກ ๒ ຕຸລາການ ທັກທີ່ເປັນກາລະເມີດສິທີສົວນຸ່ມຸກຄຸລ ແລະການ ລັກລອບດັກຟັງການສົນທາງໂທຣັກພ໌ ເປັນ ຄວາມຜິດຕາມກຸ່ມາຍໂດຍຊັດແຈ້ງ ນີ້ເອງທີ່ວ່າກັນວ່າ ທຳໃຫ້ຜົນການຂອງ “ຈັກພຣ” ເຂົາດານາຍ

๗. ຈັລັກ ດິມສູາອົກື້ຍ ກຽມກາລືທີມນຸ່ມໜຍ- ຊົນແທ່ງໝາດ ດັນແຄວໜ້າຂອງເອັນລົງໂອເນື່ອໄທຢູ່ໃນອົດຕີ ๓๔ ປີ ທີ່ຜົນມາ ເຂົາໄດ້ຊື່ວ່າເປັນນັກຕ່ອລູ້

เพื่อประชาธิปไตยด้วย นับตั้งแต่เหตุการณ์ ๑๔ ตุลา ๑๖ เรือยมาจนถึง ๖ ตุลา ๑๗ และ พฤหัสภาคมิช ๓๕ กระทั้งเหตุการณ์ ๑๙ กันยา ๔๙

นอกจานี้ จรล ยังผ่านเหตุการณ์ ๔๔๔ ใน พม่า และเคยโดนทหารพม่าจับในกรุงย่างกุ้ง ฐานสร้างความวุ่นวายทางการเมืองมาแล้วจน เป็นข่าวดังไปทั่วโลก

จรล มีสายลับพันธ์ที่ดีกับคนเดือนตุลาของ พระคริสต์ไทยรักไทย ได้รับการเลื่อนยศจากอาจารย์ มหาวิทยาลัยรังสิต มาเป็นหนึ่งในการรัฐลิทธิฯ เข้าต่อต้านการใช้กำลังในการเปลี่ยนแปลง ประชาธิปไตยทุกรูปแบบ

เพียงแต่ปัญหาอยู่ที่ว่า การต่อสู้ของ “จรล และพวก” ไม่ได้ถูกมองว่าเป็นการเคลื่อนไหวเพื่อ ประชาธิปไตยเหมือนเมื่อก่อนอีกแล้ว เพราะปาก บอกต้องการล้มเผด็จการ ล้ม ค.ม.ช. แต่กลับพุ่ง เป้าไปที่ “ประธานองค์มนตรี”

ว่าที่เด็ดขึ้นทึ่งของจรล ที่แฟ芬ฯ จำกันติดหู คือ “ยอมเป็นลิวล้อทักษิณดีกว่าเป็นสมุนเผด็จการ”

๔. ณัฐวุฒิ ไ sideways อดีตแซมป์ร่างวัลโต้ กรรมระดับมัธยมของเมืองไทย และยังเคยเป็น ดาวในรายการสภากาจิก ก่อนที่พระคริสต์ไทยรักไทย จะดึงตัวมาร่วมงานกับทีมปราศรัยล่วงหน้าของ อดีตหัวหน้าพระคริสต์ไทยรักไทย ๒๕๔๘ กิจเคลลงสมัคร ส.ส. พระคริสต์ไทยรักไทยด้วย ใจนักผันตัวเป็นหนึ่งในทีมโภชนาพรคริสต์ ในการ ออกແลงข่าวรายวันตอบโต้ฝ่ายต่างๆ

ช่วงที่มีข่าวว่า สายตรวจจันทร์ส่องหล้า บางส่วนต้องฉีกตัวมาตั้งพีทีวีตามคำบัญชาการ ของนายใหญ่ ณัฐวุฒิกิตติ์โนเป็นแกนนำผู้ก่อตั้ง บริษัทและเมื่อมาชุมนุมที่ถนนมหาลัย และเดิน สายปราศรัยอัด ค.ม.ช. พร้อมผู้ใหญ่ของบ้านเมือง ณัฐวุฒิถือว่าอยู่แล้วหน้าจันเป็นเหตุให้ญาติพี่น้องที่ จ.นครศรีธรรมราช กำลังเดือดร้อนจากเหตุ บุกบ้านลีเสาฯ เพราะคนใต้ได้รุกรักลับไปปิดบ้าน ของแกนนำ นปก.สายลับตอกกันแล้ว

๔. พ.อ.ดร.อภิวันท์ วิริยะชัย อัตติ จปร.สำเร็จ

การศึกษาจากค่ายรั้วแดง กำแพงเหลือง เมื่อปี ๒๕๑๕ ได้รับเกียรตินิยมอันดับ ๑ จากนั้นได้ทุน กองทัพกไปศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกา ว่ากันว่า เป็นอดีตนายทหารที่มาเล่นการเมือง แต่คนใน กองทัพยอมรับ เคยเป็นอดีต ส.ส.นนทบุรี พระคร ความหวังใหม่ และพระคริสต์ไทยรักไทย ในช่วงที่ ปักหลักกับไทยรักไทยนั้นถือว่าเป็นเจ้าในการ อัดพระคร แบบไม่เลี้ยงหากกระทำการที่ผิดฝา ผิดตัวไม่กลัวอาญาจากแกนนำพระคร เพราะ เจ้าตัวถือว่าเป็นหนึ่งไม่มีสอง หลังเหตุการณ์ ๑๙ กันยา ๒๕๔๘ ถือได้ว่าเป็นคนหนึ่งที่ภักดี ต่อพระคริสต์ไทยรักไทย จนนาทีสุดท้ายที่โดน ยุบพระคริสต์ไทยรักไทย เมื่อพิทีวี ประสบเป็น นปก.อภิวันท์ก็มาปรากฏกายหลังเวทีทุกวัน

ในจำนวน ๕ คนนั้น ๓ คนเคยร่วมกับผู้ ชุมนุมประท้วงหยุดยั้งการสืบยอดอำนาจ เพื่อการเรียกร้องให้ผลเอกสารสุจินดา ลาออกจากเมื่อ เดือนพฤษภาคม ๒๕๓๕ คือ คุณวีระ มุสิกพงศ์, หมอมะวง โตจิราภิรัตน์ และคุณจตุพร พรหมพันธุ์

เมื่อแกนนำรุ่นที่ ๑ จำนวน ๕ คน ถูกจับ มีการแต่งตั้งรุ่นที่ ๒ ขึ้นมาแทน ครูประทีป อึ้ง- ทรงธรรม เป็นแกนนำกับเขาด้วย เคยร่วมกัน ประท้วงในเหตุการณ์ปี ๒๕ เช่นกัน

ทั้ง ๔ คนดังกล่าว ไม่ได้ติดต่อกันเลย เป็นเวลานานแล้ว เลยไม่รู้ว่า “เปลี่ยนไป” เพราะอะไร อีกคนหนึ่งผู้ไม่รู้จักสนใจ เกยพน กันบ้างในงาน รำลีก ๖ ตุลาคม และงานรำลีก เหตุการณ์พฤษภาคม ๒๕๓๕ คือ คุณจรัส ดิษฐาภิชัย ซึ่งถูกจับพร้อมกันในรุ่นแรก และขอประกัน ตัวออกจากเพียงคนเดียว

ที่น่าคิด สำหรับคุณจรัส ก็คือ คุณจรัสเป็น กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีตำแหน่งมี เงินเดือน ทำไม่ไม่ช่วยปกป้องสิทธิ์ต่างๆ เมื่อ ถูกกลุ่มนปก. รุมทำร้าย สื่อมวลชนที่อิมัย เรื่องนี้ได้ชัดเจนก็คือ หนังสือพิมพ์ “คมชัดลึก” อีกเช่นกัน ลงบทความในฉบับ ๒๕ กรกฎาคม

ถอดหมวด ‘กรรมการสิทธิฯ’ ผ่านทางตัน ‘บทบาททับซ้อน’

“ผมขอเรียกร้องให้องค์กรสิทธิมนุษยชนแห่งชาติองค์กรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน ออกมายกระดับ คัดค้านการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้ความรุนแรง เพราะเกรงว่าหากไม่มีการคัดค้านอาจจะมีการดำเนินการซ้ำในลักษณะดังกล่าวขึ้นมาอีก รวมไปถึงเรียกร้องให้รัฐบาลเร่งทบทวน และพิจารณาการกระทำที่ทำร้ายประชาชน เพราะว่าประเทศไทยเป็นภาคีระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมือง การเมือง”

เป็นอีกครั้งที่การให้ข่าวของ “จัล ดิษฐา-อภิชัย” ถูกตั้งคำถามจากสังคมถึงการทำหน้าที่คร่อมบทบาทกัน

ระหว่างการเป็น “แกนนำ นปก.” และ “กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ”

เชื่อว่าไม่มีใครว่าอะไรแหน่งหากว่า “จัล” จะลูกขึ้นมาต่อต้านเผด็จการ พร้อมกับสนับสนุนระบบทักษิณ

แต่ควรจะถอดหมวด “กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ” ออกเสียก่อน!!!

นอกเหนือไปกว่าการไม่เหมาะสมต่อการรับบทบาทที่ “ทับซ้อน” กันนี้แล้ว ยังมีการตั้งข้อสังเกตถึง “วุฒิภาวะ” ในฐานะที่ดำรงตนเป็นกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติด้วย

เพราะนอกจากจะไม่เห็นความผิดใดๆ ของ “มือบ” ที่ใช้กำลังขวางข้าวของ จนทรัพย์สินทางราชการและเอกชนเสียหาย การใช้คำพูดด่าทอและยั่วยุของแกนนำที่บัญชาการอยู่บนรถแล้ว

ยังกล่าวหารือเจ้าหน้าที่เป็นฝ่ายใช้กำลังทำร้ายประชาชน ทั้งๆ ที่ภาพช่าวที่ปรากฏผ่านสื่อ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ฝ่ายม็อบต่างหากที่ใช้ความรุนแรง ขณะที่เจ้าหน้าที่เป็นฝ่ายถอยร่น

แม้แต่ในสายตากรรมการสิทธิฯ คนอื่นๆ ก็ยังเห็นคล้อยตามคนทั้งประเทศ

บรรดากลุ่มและมาตรฐานของการทำหน้าที่

ในฐานะ “กรรมการสิทธิมนุษยชน” จึง่าจะหมดความชอบธรรมไปแล้ว

และอันที่จริง “จัล” ก็สมควรลาออกจากกรรมการสิทธิฯ ตั้งแต่ประกาศตัวร่วมเป็นหัวหอก ๑ ใน ๘ แกนนำ นปก. โน่นแล้ว

เพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อองค์กร ซึ่งเป็นองค์กรที่ต้องอาศัยความเที่ยงธรรมและเที่ยงตรงในการทำหน้าที่

แต่ “จัล” ก็แก้ตัววันนี้ขึ้น ในการให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์มติชน ก่อนหน้านี้ว่า

“เป็นกรรมการสิทธิฯ ก็มีสิทธิแสดงความคิดเห็นนะ ก่อนอื่นต้องแยกระหว่างระบบเผด็จการกับนักเผด็จการ ระบบมันใหญ่กว่าตัวบุคคล วันนี้ผมกำลังต่อต้านกับระบบเผด็จการ ส่วนสิ่งที่เรียกว่าระบบทักษิณได้ถูกโคนล้มไปแล้ว คนที่พูดว่า ทักษิณเป็นเผด็จการ ผมคิดว่าไม่ใช่นะ เขาแค่รับอำนาจเอาไว้คนเดียว แต่มีคนบางกลุ่มพยายามจะสร้างข้อกล่าวหา หาเรื่องโจมตีทักษิณ เพื่อสนับสนุนเผด็จการตัวจริงมากกว่า ซึ่งความคิดของคนพากันนั้นได้หยุดลงตั้งแต่วันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๗ และ ทุกวันนี้เขาก็ยังดำเนินการไม่เลิก เพื่อสร้างความชอบธรรมในการโค่นล้มระบบประชาธิปไตยและทำให้รัฐสิ่งที่ตัวเองยังมีบทบาททางการเมืองอยู่”

“จัล” ผู้ซึ่งพอใจที่จะถูกเรียกว่า ลิ่วล้อทักษิณมากกว่าสมุนแพ็ดด์การคนนี้ ในอคติ ๓๔ ปีที่ผ่านมา เข้าได้ชื่อว่า เป็นนักต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยด้วย

นับตั้งแต่เหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ เรื่อยมาจนถึง ๑๖ ตุลา ๑๙ และพฤษภาคม ๒๕๑๗ กระตุ้นเหตุการณ์นั้น ๑๙ กันยา ๔๔

เป็นหนึ่งในคนเดือนตุลาที่ใกล้ชิดลงสนามกับเพื่อนพ้องน้องพี่ ที่เป็นมือเป็นไม่ให้ ทักษิณชนวัตร หลายคน

จนนำมาซึ่งข้อครหาว่า ฝ่าด่านเข้ามารับตำแหน่งอันทรงเกียรติในองค์กรอิสระได้ ก็ เพราะ “หวຍล็อก” จากการมีของกลุ่มคนเดือนตุลา ที่

กุมอำนาจในพระครองไทยรักไทยและรัฐบาล
ฉะนั้น ครั้งนี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ “จรัล” จะ^กกลับมารวมตัวกับเพื่อนพ้องน้องเพื่ออีกครั้ง เพื่อ^กโคนล้มเผด็จการในความคิดของเขาก

แต่ปัญหาอยู่ที่ว่า การต่อสู้ของ “จรัลและพวก” ไม่ได้ถูกมองว่าเป็นการเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตย เหตุ因เมื่อก่อนอีกแล้ว

เพราะปากก์ต้องการล้มเผด็จการ ล้ม ค.ช.
แต่กลับพูดเป้าไปที่ “ประชานองค์นตรี”

แม้แต่อดีตแก่นนำในเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ^กอย่าง อุดรลัย เขียวบริรูปตน์ ยังตั้งคำรามถึงการ^กเคลื่อนไหวครั้งนี้อย่างมีเลคนัย

“เชื่อว่า ข้อเรียกร้องนี้เป็นการยกขึ้นมา^กเพื่อต้องการจุดชนวนสร้างเงื่อนไขให้เกิดความรุนแรงในสังคม ซึ่งเป็นแนวทางที่อันตรายมาก^ก เพราะสังคมไทยนั้นการเคลื่อนไหวจะไปเยี่ยดเช้าไกล์สถาบันพระมหากษัตริย์นั้น ไม่สมควร^กอย่างยิ่ง”

แน่นอนว่า “จรัล” และแก่นนำรุ่นเดอะใน^กนปก.รวมถึงกลุ่มคนเดือนตุลาในฝ่ายข้าวอำนาจเก่า^กต่างผ่านเหตุการณ์ความรุนแรงในบ้านเมืองมาแล้ว

ยอมรู้แล้วชัดว่า การต่อสู้ระหว่าง “ฝ่ายซ้าย”^กและ “ฝ่ายขวา” มีต้นสายปลายเหตุของการจุติ^กชันวนแต่ละเหตุการณ์ที่ผ่านมาในอดีตอย่างไร?????

ความต้องการของ ฝ่ายซ้าย คืออะไร???

บทบาทของ “จรัล” จึงเรียกได้ว่า ล้าเล่นนักประชาธิปไตยไปเยอะ หลังจากประกาศตัว^กยอมรับได้กับระบบทักษิณ ซึ่งจะว่าไปแล้วก็มีรูปแบบไม่ต่างอะไรมากจากเผด็จการ

พี่ยังแต่เป็นเผด็จการที่มาโดยเล่นทาง^กประชาธิปไตยเท่านั้น

วันนี้ของ “จรัล” จึงน่าจะมีเล่นทางที่ห่างไกล^กจากคำว่า นักประชาธิปไตยและนักสิทธิมนุษยชนไปแล้ว

วิพากษ์วิจารณ์กันอีกหนึ่งเมื่อวันที่เมืองว่าอาจจะมีการ^กทำลายสถาบันเบื้องสูง คุณเสถียร วิริยะพรรณ-

พงศา ได้เขียนบทความสะกิดให้คิด ชวน^กติดตามอย่างยิ่งในหนังสือพิมพ์ คมชัดลึก ฉบับ^กวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐

‘ทำลายสถาบันเบื้องสูง’ ‘นปก.’ สะท้าน - ‘ไอ莫่ง’ สะเทือน

“ในห่วงเวลาที่ผ่านมาได้มีกลุ่มบุคคลบางกลุ่ม^กที่มีความชัดแย้งทางการเมืองและสูญเสียประโยชน์^กออกมารเคลื่อนไหว โใจตี ไล้ร้ายป้ายสี พล อ.เปรม^กอย่างต่อเนื่อง กลุ่มดังกล่าวมีเจตนาทำลาย^กสถาบันเบื้องสูงที่อยู่คู่ประเทศไทยและเป็นที่พึ่ง^กของประชาชนเพียงเพื่อหวังผลทางการเมือง

คณะรัฐมนตรีภายใต้การนำของกระผม เห็น^กว่าการปกครองในระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขของชาติไทยตั้งแต่ปี^ก๒๕๔๕ เป็นต้นมา โดยเฉพาะรัฐธรรมนูญปี^ก๒๕๕๐^กและรัฐธรรมนูญปี^ก๒๕๕๐ ฉบับที่จะลงมติกันในเร็วๆ นี้ ได้มีบทบัญญัติชัดเจนว่าพระมหากษัตริย์^กทรงเลือกและทรงแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิเป็น^กประธาน^กของคouncil และองค์มนตรีคนอื่นอีกไม่เกิน^ก๑๘ คน^ก ประกอบเป็นคณะ^กของคouncil ซึ่งที่มีหน้าที่^กถวายความเห็นต่อพระมหากษัตริย์ในพระราชกรณียกิจทั้งปวงที่ทรงปรึกษา^ก คณะ^กของคouncil จึง^กถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของสถาบันเบื้องสูง

ดังนั้น ตามที่ฯ พนฯ ได้รับสั่งพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ให้ดำเนินการแห่งประชาน^กองค์นตรี จึงถือว่าเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ^กเป็นคนดี มีคุณธรรม และจริยธรรม^กเป็นบุคลากรที่หาได้ยากยิ่งในแผ่นดิน^กที่ได้ทำงาน^กที่ได้ทำงาน^กเสียสละเพื่อชาติบ้านเมืองมาตลอด^ก การกระทำการของกลุ่มบุคคลที่ไม่หวังดีต่อชาติบ้านเมือง^กได้กระทำการอันจะก่อจัตุรัสทั้งที่สนับสนุน^กและเดินทางล่าวให้ร้ายป้ายสีที่บริเวณหน้าบ้านพักของ พล อ.เปรม จนเกิดการจลาจล^ก ขึ้นเมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ที่ผ่านมา จึงเป็นการ^กมีบังคับเป็นอย่างยิ่ง ...”

อาจเรียกได้ว่าเป็นครั้งแรกที่ “พล อ.

สุรยุทธ์ จุลันนท์” ได้ตอบกลุ่มผู้ชุมนุมที่นำโดย นปก. อย่างตรงไปตรงมาและหนักแน่น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อข้อกล่าวหาที่รุนแรงว่า “มีเจตนาทำลายสถาบันเบื้องสูง เพื่อหวังผลทาง การเมือง”

การเลือกจังหวะอุกมาตบอดีตของ “พล.อ. สุรยุทธ์” ในครั้งนี้จึงมีน้ำหนักและตอกย้ำให้ภาพ ของ “นปก.” เลวร้ายและหมดความชอบธรรมใน สายตาของประชาชนเป็นทวีคูณ

แน่นอนว่าลัญญาณการโต้ตอบกลับนี้ มิได้มุ่ง หวังเพียงแค่ “นปก.” ที่ข้าอาสาเป็นแแลวหน้าใน การประจันหน้ากับอำนาจจารัสส์เท่านั้น

หากยังกระ逼ไปถึง “ไอ莫ง” ผู้อยู่เบื้องหลัง การว่าจ้างขบวนการนี้อย่างจัง!!!!!!

ที่สำคัญคำนั้nlัญญาณที่ “พล.อ. สุรยุทธ์” ย้ำว่า จะใช้มาตรการขั้นเด็ดขาดทางกฎหมายดำเนิน การกับกลุ่ม นปก. ก็คล้ายกับจะเป็นลัญญาณให้ เปิดเกม “รุกกลับ” ออย่างไม่ไว้หน้าอีกด้อไป

เพราะต้องยอมรับว่า การกระทำที่ “ล้ำเส้น” และ “เกินขอบเขต” ของแนวร่วม นปก. นั้นแหละ ที่เป็นเหตุให้ฝ่ายอำนาจจารัสส์มีความชอบธรรมใน การจัดการขั้นเด็ดขาด

หากย้อนกลับไป เหตุการณ์นับตั้งแต่บ่ายวัน ที่ ๒๗ กรกฏาคม ยุทธวิธีของฝ่าย นปก. นั้นชัด ยิ่งกว่าชัดว่า ต้องการ “หารือ” เพื่อให้เกิดภาพ การประท้วงระหว่างเจ้าหน้าที่รัฐกับประชาชน

เพื่อให้สือไทยและเทศรายงานภาพช่าวออก ไปทั่วโลก ให้นานาประเทศเข้าใจว่า กองกำลัง ปฏิวัติประเทศไทย “ทำร้ายประชาชน”

นายหนึ่งต้องการทุบทำลายความมั่นคงของ “คmcช. และรัฐบาล” ตรงๆ ชายภาพด้านลบให้แก่ เมืองไทย เพื่อทำลายโครงสร้างทางเศรษฐกิจให้ ย่อยยับลงไป

แต่สิ่งที่ต้องถอดรหัสกันให้ชัดเจนคือ การ พุ่งเป้าไปเล่นงาน “พล.อ. พรเม” นั้น ต้องการ อะไรกันแน่???

เกมรุกเขย่าเก้าอี้ “ประธานองค์มนตรี” เป็น

ข้อเรียกร้องที่ตรงใจมวลชน หรือเกิดจากการ เห็นพ้องต้องกันของแนวร่วมทุกส่วนหรือไม่

น่าลังเกตว่า การเรียกร้องให้ “ป่าเปรม” ลง จากเก้าอี้ประธานองค์มนตรี เป็นเกมภาคสอง หลังจากที่ “นายใหญ่” ได้เปิดศึกเอาไว้ก่อน ด้วยวิธี “ผู้มีการมีนองกรรษ์ธรรมนูญ” ในปีที่แล้ว หรือไม่????

มันเลยยิ่งทำให้เป้าหมายของ นปก. เต็มไป ด้วยข้อสงสัยถึงที่มาที่ไป และวาระที่ซ่อนเร้นอยู่ เบื้องหลัง

การเลือก “ประธานองค์มนตรี” เป็นเป้าหลัก นั้น นับว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่ “ละเอียดอ่อน” เป็น อย่างยิ่ง เพราะตำแหน่งนี้เป็นตำแหน่งที่ได้รับ คัดเลือกจากพระมหาปติริย

“นปก.” เดินเกมนี้ “สุมเสียง” ต่อการเลย เคิดไปกระ逼ลึงสถาบันอันสูงส่ง

แกนนำทั้ง ๘ คน ส่วนหนึ่งเคยเป็นนัก เคสื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตยในอดีต โดยเฉพาะ น.พ.เหวง โจจิรากร จรัล ดิษฐอภิชัย รู้ดีอยู่ แก่ใจว่าสถานการณ์ที่แตกหักและความสูญเสียที่ เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์การเมืองไทย ส่วนใหญ่ มีที่มาจากการเคสื่อนไหวที่ไปกระ逼ต่อสถาบัน แทบทั้งลิน

การดันทุรังพามาลชนไปต่อสู้ในแนวทางนี้ ค่อนข้าง “ล่อแหลม” เลี่ยงต่อข้อหา “พาคนไป ตาย” ออย่างยิ่ง

เพราะภารกิจหนึ่งที่สำคัญของกองทัพไทยคือ “ปกป้องราชบัลลังก์” เมื่อปรากฏเหตุการณ์นั้นที่ กองทัพวิเคราะห์ว่ากระ逼ต่อราชบัลลังก์ เมื่อนั้น ทหารก็จะทำหน้าที่ของเขาตามที่ได้รับการปลูกฝัง

แล้วมันก็ถูกนำมาอิบาย ขยายความให้ ชัดเจนจากปากของ “พล.อ. สุรยุทธ์” จริงๆ ว่า กกลุ่มนบุคคลดังกล่าวมีเจตนาทำลายสถาบัน เบื้องสูง

ยุทธการ “ล่อเสือออกจากถ้ำ” ล่อให้เจ้าหน้าที่ ทุบประชานของ “นปก.” จึงล้มเหลวไม่เป็นท่า เมื่อตำรวจยืนกัดฟันกรุดๆ แต่ไม่ยอมเดินตก

หลุมพรางจ่าฯ

มิหนำซ้ำภาพที่เคยปรากฏต่อสาธารณะนั้น แทนที่จะเป็นความโหดร้ายของเจ้าหน้าที่รัฐ เมื่อ้อนเหตุการณ์ในอดีตที่ผ่านมาหลายครั้ง

แต่กลับกลายเป็นบรรยายความถอยและ เดือนของ “นปก.” ที่ถูกตามเข้าใส่ตรวจที่ตั้ง กำลังรักษาฐานที่มั่น ถึงขั้นขับฟุ่งเข้าชนตำรวจน้ำมี กระแลจึงพลิกกลับไปเป็น “เห็นใจเจ้าหน้าที่”

ความชอบธรรมกลับมาอยู่กับฝ่ายรัฐทันที!!!

และ “ความชอบธรรม” หรือฉันทานุมัติของ คณส่วนใหญ่ในสังคมนี้แหล่งที่ “คmc.” โดยเฉพาะ “บีกบัง” ต้องการมานาน เพราะพฤติกรรม การชุมนุมแบบไร้ลิ๊ติ ไร้การควบคุมของ “นปก.” นั่นเอง ที่ทำให้ความชอบธรรมในการจัดการมีอบ บังเกิดขึ้นแล้ว

เตรียมนับถอยหลังวัน “เผด็จศึก” กันได้ เลย!!!!

คุยกันเรื่อง การเมือง มาๆ ท่านผู้อ่านอาจจะ เกรี้ยด สลับเรื่องการบ้าน เรื่องส่วนตัวบ้างเดี๋ยวว่า วันเกิดผม เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคมเป็นวันเกิดที่ ปลอดภัยที่สุด เป่าว่างที่สุด มีเพียงบัตรอวยพร ๒ ใน และมีผู้อวยพรวันเกิดเพียง ๑ คน เท่านั้น

อ้อ มีการกะยันกะยอมให้ผมถวายอาหารพระ ด้วย ไม่ใช่ทำบุญวันเกิดแต่เป็นเพราะวันนั้น (& กรกฎา) มีพระเข้ารับการฝึกอบรมที่ โรงเรียนผู้นำ๒๐ กว่าองค์แรกที่เดียวผมก็แบกใจ ทำไว ผู้ช่วยครู ของโรงเรียนผู้นำ คาดคั้นให้ผม ถวายอาหารเพลพระ มากทราบตอนหลังว่า เนื่องจากเป็นวันเกิดผมนั่นเอง

เมื่อถึงตอนบรรยายเรื่อง “ความกดดัน” ในหลักสูตรโรงเรียนผู้นำ ผมชักชวนให้นึกถึง บุญคุณคุณพ่อคุณแม่ให้มาก พยายามไปเยี่ยมท่าน พาลูก ภรรยา สามี ไปกราบท่าน ถ้าไปไม่ได้ ให้วิธีกราบทางโทรศัพท์ที่ได้ วันครุภ์ เช่นกันไป ให้วิธีกราบทางโทรศัพท์ไม่สะดวกก็ให้วิธีกราบทางโทรศัพท์

ซึ่งผมเองทำเป็นประจำ

เมื่อถึงวันเกิดอย่าไปจัดงานคล่องวันเกิด เพราะวันเกิดเป็นวันที่แม่ป่วยที่สุด เรายากาให้ คุณแม่เราป่วยที่สุดทุกวันหรืออย่างไร แล้วผมก็ ยกตัวอย่างเมื่อ ๗ ปีมาแล้ว ส.ส. โกรราช กนหนึ่ง ปิดเมืองโกรราช เลี้ยงคน ๕ หมื่นคน เสียเงินไป ๒๐ ล้าน เนื่องในวันเกิด คลาดหรือเปล่าก็ไม่รู้

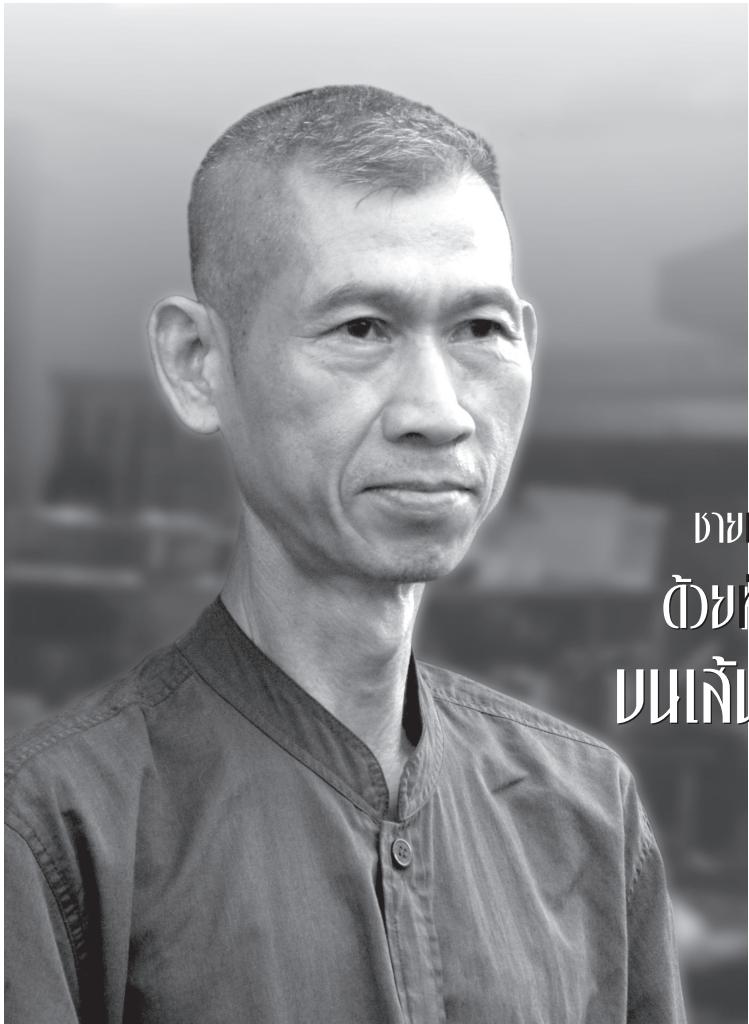
ปัจจุบันผู้สูงอายุวัย ๖๐ ปีขึ้นไปในเมืองไทยมีมากกว่า ๗ ล้านคน ผนฯ คุณ ๗๒ ปี พอดีเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ที่ผ่านมา ไม่รู้ว่าคน อายุปานผนฯ เดี๋ยวนี้มีกี่คน ตามสถิติของกระทรวงสาธารณสุขบันทึกไว้ว่า คนวัย ๖๐ ปี จะเป็นโรคสมองเสื่อมถึง ๑ ใน ๓

หมอนผู้เชี่ยวชาญชาวญี่ปุ่นที่ตรวจสอบผนฯ (เมื่อครั้งผนฯ เป็นผู้รับการตรวจโรคมาตรฐาน ตรวจเมืองละโรค ตั้งแต่เมืองฟูกูโอะกะลิ๊งโตเกียว) ตอบคำถามผนฯ ว่าทำอย่างไรจะหลีกโรคสมองเสื่อมได้บ้าง หมอนบอกว่าให้ทำงาน แก่เท่าไรก็ อย่าหยุดทำงานไปตลอด ทรงกับเพลง “อุดมการณ์ชีวิต” ของท่านอาจารย์พุทธทาสที่ โรงเรียนผู้นำเปิดเพลงเชิญผู้เข้ารับการอบรมเข้า ห้องเรียน

“งานคือชีวิต ชีวิตคืองานบันดาลสุข” คุณ

สีสัน
ชีวิต

สมอ.

ญาณี้ เลือกทำเรื่องเล็กๆ แต่ซึ้งใหญ่
ด้วยใจให้มุ่งมั่น จ่ายภาระ
บนเส้นทางที่เหาเลือกแล้ว

วิทูรน์ โลภา

● มือล้างหลังร้าน

เด็กชาวเขื่อน

ผมเกิดตอนที่พ่อคุณการสร้างเขื่อนนาชีราลงกรณ์ (เขื่อนแม่กลอง) ที่ อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ผมมีพี่น้อง ๑๐ คน ผมเป็น คนที่ ๓

พ่อผมทำงานในหน่วยงานของกรมชลประทาน กระทรวงเกษตรฯ เป็นงานก่อสร้างเขื่อน ถ้าเขื่อนใหญ่จะใช้เวลา ๑๐ ปี ถ้าเขื่อนเล็กใช้เวลา ๕ ปี เสร็จแล้วจึงย้ายไปสร้างเขื่อนใหม่ตามโครงการ

ผมเรียนตามโรงเรียนในพื้นที่ที่พ่อสร้างเขื่อน พ่อสร้างเลือกจะบ้ายโรงเรียน ผมเข้าโรงเรียนครั้งแรกที่ อ.นครชัยศรี ตอนนั้นพ่อมาคุยการสร้างประตูน้ำที่นครชัยศรี

ผมจป ม. ๓ ที่ ร.ร.วัดคุณดม จ.นครนายก ต่อมำพ่อลาออกจากชลประทานไปทำงานที่การไฟฟ้าพระราม ๖ กรุงเทพฯ ผมตามมาอยู่กับพ่อ ไปลองเข้าพนักงานครัวหนีไม่ติด จึงไปเรียนที่ ร.ร.พระนครวิทยาพาณิชย์ จนจบ ปวช. จะแล้ว พ่อฝากเข้าทำงานที่กรมชลประทาน น้ำพอง จ.ขอนแก่น เริ่มจากลูกจ้างชั่วคราว ตำแหน่งเลมนียน แผนกบัญชีและการเงิน พ่อตำแหน่งว่างเขากับบรรจุ ให้ตามวุฒิ เป็นลูกจ้างประจำ เคยสอบบรรจุเป็นข้าราชการแต่ไม่ติด เลยเลิกสอบ ตอนนี้ก็ยังเป็นลูกจ้างประจำของ กรมชลประทาน อุยแผนกการเงินและบัญชี วัดในโลกใบเดียว

ทำงานอยู่กรมชลประทาน เลิกงานแล้วกินเหล้า สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เพราะอยากมีเพื่อน กินเที่ยวเล่นตามเขา กลับบ้านเที่ยงคืนเกือบทุกวัน มาเต็มที่ จนติดเหล้า มีอัลลัน เช้ามาต้องถอนถังจะไปทำงานได้ ทำอย่างนี้ติดต่อกันประมาณ ๑๕ ปี ตอนนั้นสุขภาพแย่มากๆ ผอมมาก เรื่องเงินไม่ต้องพูดถึง เรายใจใหญ่ เลี้ยงเขา ไม่เคยเหลือพอสิ้นเดือนก็เอาเงินเดือนทั้งหมดไปจ่ายค่าเหล้าแล้วเริ่มกินไปเช็นไป พอดิบเดือนก็เอาไปจ่ายวนเวียนอยู่อย่างนี้ เป็นหนี้เป็นลินธุรัง เงินเดือนไม่เหลือ ไม่เคยให้เงินพ่อแม่เลย ตอนนั้นเรอก็เห็นว่าใช้ชีวิตอย่างนี้มันไม่ดี อยากระเลิก แต่ไม่รู้จะปฏิเสธเพื่อนได้อย่างไร เขาชวนก็ต้องไป ต่างคนต่างผลัดกันเลี้ยง แม่ในใจก็คิดหาทางออกอยู่ตลอดเวลา กิตาม ลองเลิกช่วงเข้าพรรษาตลอด ๓ เดือนอยู่ ๓ ครั้ง ก็พอจะหาข้ออ้างกับเพื่อนได้ แต่พอออกพรรษา ก็ไม่รู้จะอ้างกับเพื่อนว่ายังไง ก็กินเหมือนเดิมอาจเป็นเพราะว่าตอนนั้นยังไม่เกิดปัญญา เพราะใจเราจริงๆ ก็ยังอยากรู้จังทำให้ยังไม่เห็นโทษภัยของเหล้าซัดเจนก็เป็นได้

ประถมธรรมรค์เปิดแล้ว

ปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๘ เพื่อนที่ทำงานเอาหนังสือลงสูญของลัณดิตโคงมาให้อ่าน ได้รู้ว่าชาวโคงไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่มีอบายมุข ซึ่งเราเองก็

อยากรเลิกอยู่แล้ว ทำให้ได้แนวทาง เพราะเราไม่ได้อยู่ในหมู่กลุ่มคนไม่มีอบายมุข พอดีอ่านหนังสือก็เห็นหนทางที่จะเลิก อ่านเสร็จก็ได้ข้อคิด ว่าเราจะอ้างกับเพื่อนว่าเราถือศีล ใหม่ๆ ก็ยังไปร่วมสนุกกับเขา แต่ไม่กินเหล้าแล้ว กินแต่กับแกล้ม เพื่อก็ไม่รู้อะไร เพราะเขารู้ว่าเราถือศีล ตอนนั้นเลิกกินเหล้าเด็ดขาด แต่ยังไม่เลิกกินเนื้อสัตว์

ปี ๒๕๕๕ ที่ลัณดิตโคงจัดงานปีใหม่ ผุมมา ร่วมงานด้วย ได้รู้จักหมู่กลุ่มเพิ่มขึ้น รู้จักการกินมังสวิรัติที่ถูกวิธี ใหม่ๆ ก็เขียนเนื้อสัตว์ออกก่อนเรียกว่ากินแบบเจเขี่ย ต่อมาแม่ก็ทำอาหารให้หลังจากนั้นได้ไปร่วมงานอบรมธรรมทุกงานของชาวโคงซึ่งจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี ก็เริ่มฝึกมาเรื่อยๆ

เปลี่ยนแปลงตัวเองเป็นคนโคงใหม่

การจะเลิกเหล้าได้ต้องเห็นโทษภัย ผุมนี่เห็น

ชัดเลยว่าบันทอน สุขภาพ เสียทั้งเศรษฐกิจ และเราต้องเอาจริง เลิกกินเหล้า ใหม่ ก็ไม่มีใครเชื่อว่า

ผมจะทำได้ตลอด ไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่กินเนื้อสัตว์ เขาก็ค่อยดูว่าเราจะทำไปได้ถึงไหน เมื่อไหร่เราจะกลับไปเป็นอย่างเก่าหรือหนักกว่าเก่า แต่เขาก็รอด้วย เพราะเรามีความมั่นคง ทำให้เขามั่นใจ บางคนก็ว่าเราบ้าแล้ว เราไปกับเขา แต่เรา กินผัก ไม่กินเหล้า หลังๆ เขาก็ไม่ชวนเรารอיקเลย แล้ว เพื่อนก็ห่างเราไปเอง เพราะชวนเราไปปก ไม่สนุกเหมือนเก่า จากวันนั้นผมก็ยืนหยัดยืนยัน มาถึงวันนี้ ยิ่งเห็นยวันนี่ ผมกินเหล้าตั้งแต่อายุ ๑๘ มาเลิกได้ต่อน้อย ๓๕

เวลาที่ได้คืนกลับมา

พอไม่กิน ไม่เที่ยว เวลา ก็เหลือ ที่เคยเป็นหนึ่ง เจ็บปวด ก็อยากจะทำประโยชน์ให้แก่สังคมบ้าง ตอนนั้นมีหมู่กลุ่มที่อุดรฯ ขายอาหารมังสวิรัติ พ沃วันเสาร์-อาทิตย์ ผมก็นั่งรถจากขอนแก่นไป ช่วยล้างจานที่ จ.อุดร ตอนหลังร้านเลิกกิจการ เสาร์-อาทิตย์ผมก็นั่งรถไปพังงา รวมที่ลันตอโคก บึงกุ่ม บางกะปิ และไปช่วยล้างจานที่ร้านอาหาร มังสวิรัติที่จตุจักร ซอย ๔ ตั้งแต่เปิดจนกระทั่ง ร้านย้ายไปอยู่ที่เกาะลอยฝั่ง อ.ต.ก. ย้ายไปฝั่ง จตุจักร แล้วย้ายมาหน้าวัดลันตอโคก ผมก็มาช่วยล้างจานตลอดทุกวันเสาร์อาทิตย์ไม่เคยขาด จะมีอยู่กี่ช่วงเกิดอุบัติเหตุที่ร้านเท่านั้น ตอนนั้น

ช่วยยกหม้อพะโล้ลงจากเตา กับเพื่อนแล้วลืม น้ำแกงร้อนๆ จากหม้อหกราดแข่น พกรักษาตัวอยู่๒ เดือน จนแพลงหายก็กลับมาช่วยงานเหมือนเดิม

ผมอยากทำตัวให้เป็นประโยชน์ การมาวัดผม ได้มาฟังธรรม ได้มาช่วยล้างจาน ได้ช่วยงานของ หมู่กลุ่ม ได้อ่ายกับหมู่กลุ่มที่ดี ใจมันอยากอยู่ใกล้ หมู่กลุ่มมากกว่า ทำงานแล้วก็เกิดยินดี ผมมาเดือนละ ๕ ครั้ง เพื่อมาช่วยล้างจาน เพราะ ตรงนี้ ขาดคน มาที่ไรก็ยังเห็นขาดคนและผม เห็นว่าจุดนี้ จำเป็น ภาชนะที่รอความสะอาด ก็เยอะ แม่ครัวที่กำลังช้า เลร์จก์เห็นอยู่แล้ว จะให้เขามาล้างด้วยคงสู้ไม่ไหวหรอก เราได้อุด ช่องว่างที่เกิดขึ้น ทำแล้วก็เกิดกำลังใจ เมื่อไหร่ พกผ่อนไปในตัว เมื่อก่อนยืนล้างแค่ ๓ ชั่วโมงจะ ปวดขา ตอนหลังผมออกกำลังกายด้วยการวิ่ง ทำให้ขาแข็งแรง ยืนได้ทั้งวันไม่ปวดอีกเลย

ผมมาช่วยล้างทุกวันเสาร์-อาทิตย์ มือจะเริ่ม เปื่อย ผมก็หยุดกลับไปทำงานได้พัก ๕ วัน มือจะลอก หายเป็นปกติ ถ้าทำทุกวันคงต้องใส่ถุงมือ

เวลาไปร่วมงานอบรมธรรม พุทธฯ หรือ ปลูกເສດຖາ ตอนแรกไม่รู้จะไปช่วยจุดไฟนดี ไปช่วยในครัวเลร์จแล้วก็เห็นว่าที่แผนกล้างภาชนะ ไม่ค่อยมีคน ก็เลยเข้าไปช่วย ไม่ได้ขึ้นศาลไปพึง

ธรรม เพาะเป็นช่วงที่ต้องเตรียมน้ำ เตรียมภาชนะ ผสมจะพังไปด้วยทำงานไปด้วย แม้จะได้พังไม่เต็มที่ แต่เห็นว่าต้องเสียลละตรนีก่อน เวลากลับไปที่ ทำงานผมก็ยิ่มเทบไปฟังซ้ำอีกครั้ง

ล้างใหม่ๆ ภาชนะเยอะมาก พอยรู้สึกเมื่อยก็ มิกิเลสเหมือนกันว่าทำไม่ไม่มีคนมาช่วย เคยรู้สึกท้อ ตอนหลังมาคิดได้ว่าเราทำได้เท่าที่ได้ เลร์นเมื่อไร ก็เมื่อนั้น หน้าที่ของเราก็ทำไปเรื่อยๆ ไม่ต้อง คิดว่าให้มันเสร็จเท่านั้นเท่านี้และครามาช่วย หรือไม่ก็ไม่เป็นไร

ท้าทายสายตา

ช่วงเดินทางมาที่วัด ผมไม่สร่องเท้า มันลบายน ได้ฝึกสติ ได้ลดละเวลาก่อนเข้าม่อง เราจะรู้สึก อย่างไร วางแผนอย่างไร ใหม่ๆ ก็อ้ายเขินเหมือนกัน แต่ทำบ่ออยๆ อบรมจิตตัวเองบ่ออยๆ ก็ทำใจได้

ตอนอยู่ที่ขอนแก่นเวลาจะโบกรถเมล์มาวัด เจรอดรถเมล์ที่ไม่จอดรับบ่ออย เวลาผมยืนรออยู่ คนเดียว บางคันตอนแรกก็จอดรับแต่พอเห็นไม่ ใส่รองเท้าก็ขับเลยไปเลย หรือบางคันกระเบื้องรถ ก็จะบอกว่าไม่ให้ไปหรือรถไม่ผ่านทางที่เราจะไป ให้รอคันหลัง จริงๆ แล้วมันผ่าน คงกลัวผมไม่มี เงินจ่ายค่ารถ ก็รอรถคันต่อไป บางครั้งผมก็ไปยืน ข้างหลังให้คนอื่นโบก รถจอดแล้วค่อยขึ้น บางคัน พอกเข้าเห็นเราบ่ออยๆ เขาก็จอดรับยกเว้นแต่คนขับ คนใหม่ก็จะไม่จอดบ้าง

บางครั้งผมไปนั่งเบะเดียวกันกับเขา พอมี ที่ว่างเขาก็ไปนั่งที่อื่นเลย ก็ได้แต่เข้าใจเขาว่าเขา ยังยึดรูปแบบภายนอกอยู่ มีคนว่าบ้าเหมือนกัน ผมไม่โกรธ เข้าใจเขา เคยคิดจะแก้ปัญหาเหมือน กันโดยใส่รองเท้า พอกขึ้นรถแล้วค่อยถอด แต่ไม่ อยากเป็นภาระและเราได้ฝึกปฏิบัติธรรมตรงนี้ด้วย บางครั้งเจอลายตาที่ดูถูกบ้าง ก็วางแผน

เพื่อบางคนก็ว่าทำไมต้องไปวัดที่สันติอโศก ด้วย วัดແກบ้านก็มีทำไม่ไป คือเขามาไม่เข้าใจ เพราะมาช่วยล้างงานที่นี่ไม่มีค่าจ้าง แต่ผมมาทำ เพราะเห็นคุณค่าของการทำงาน ที่ได้มาเลี้ยงลัก เป็นประโยชน์ต่อสังคมมีคุณค่าทางจิตวิญญาณ

ต่างกับงานที่ผมทำได้เงินเดือน

อโศกล้างสมองหรือเปล่า

พ่อท่านเอกสารความจริงมาพูด พอเราปฏิบัติ ตามก็จะเข้าใจและเห็นประโยชน์ และเราก็ได้ ประโยชน์ด้วย เพราะเรามาเจอความจริงที่เรา ค้านแย้งไม่ได้ อโศกล้างสมองจากลิสต์ที่ไม่ดีมา เป็นสิ่งที่ดี มาช่วยเหลือชีวิต

กำไก้กับเป็นสด

ที่บ้านมีพี่น้อง ๑๐ คนก็เห็นทุกข์แล้ว ยิ่งมา พังพ่อท่านก็ยิ่งเข้าใจ ชีวิตคุ้มเห็นทุกข์จากความไม่ เป็นอิสระหลายอย่าง พอเราแต่งตัวอย่างนี้ ก็ ไม่มีผู้หญิงมาดู

การปฏิบัติธรรมให้อะไร

ได้ชีวิตใหม่ แต่ก่อนใช้ชีวิตหมวดไปวันๆ กิน เที่ยว เล่น ตอนนี้ชีวิตมีค่าขึ้น ได้ทำงานเพื่อ สังคมบ้าง ด้านจิตใจ เมื่อก่อนเป็นคนใจร้อน ขี้โมโห พอไม่ถูกใจ ก็โกรธ เป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง ก็ กลายเป็นคนมีเหตุผล เข้าใจอะไรเพิ่มขึ้น มีสติ มาก ขึ้น และโดยเฉพาะเรื่องเศรษฐกิจ จากที่ เป็นหนี้ทุกเดือน กลายเป็นแทบจะไม่ได้ใช้เงินเลย มีเงินเหลือทุกเดือน เพราะผมปลูกผักกินเอง ซื้อบ้านนิดหน่อย แล้วกินอยู่อย่างเรียบง่าย อาหาร ก็ ทำกินเองง่ายๆ ผักต้ม ผักลวก ผักสด

ประกับใจชาวอโศก

ผมครั้งหนึ่งกับลุ่มชาวอโศกตรงที่มาทำในสิ่ง ที่ดี เป็นสิ่งตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอนทุกอย่าง มาถือศีล ปฏิบัติตามศีล ๕ ศีล ๘ ได้ขัดเกลา กิเลส ได้พันทุกข์จริง ภาระเบา เรียบง่าย

การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม สามัคคี ได้ลด ละกิเลส มีการประชุม ทำให้ได้พัฒนา ประทับใจ ที่พ่อท่านสอน พอบปฏิบัติตามแล้วทำให้ชีวิตเรามี คุณค่า ขอบคุณธรรมที่ว่า ลดละ ลละ ขยัน กลაจัน ทนเสียดสี หนีละล้ม นิยมสร้างสรรค์ มั่นสมบูรณ์ อยู่ในตัว

เชิญเหลียงเกยยน

ผมตั้งใจมาอยู่ช่วยงานที่วัด และหากเป็นไป ได้ผมอยากบวชครับ

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ 204)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยลังคมมนุษยชาติที่ถูกพิชและถูกอิทธิพลของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่นๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จะมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้คนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอร์ตพอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตามใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติอย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สารยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้ โง่ใจมาจนถึง“ทิภูธิรัฐมิกตัลประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึง รายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็น โลเกียประโยชน์ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตรประโยชน์ ก็คง จะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า“**กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ ของอารียชน**”นั้น เป็นยังไง และได้สารยายมาถึง ตอนท้ายแห่งทิภูธิรัฐมิกตัลประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ “**สมบีติ**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีวอย่าง เรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสูงเบิกบาน หรืออย่างมีลัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นัยสำคัญของความเป็น“**อารียชน**” กับ “**บุญชน**”หรือ“**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กัน ให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสารยายถึง“หลักคิด”หรือ“การคำนวณ” ของ“ปัญญาโลเกีย” ว่าปัจจุ่นสุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรม เท่ากับ“ปัญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้อง ขออ้อนเชื้อที่อธิบายไว้แล้วลักษณะน้อย ผู้ไม่เมืองนี้ก็จะบังกอรณา ได้พ่อรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“อารียบุคคล**”ที่ถูกต้อง ตามสัจธรรมของศาสนาพุทธแล้ว เมี้ยดแค่เป็นอารียบุคคล ขึ้น“**โลดาบัน**”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนา พุทธอย่าง“**สัมมาทิภูธิ**”นั้น ยิ่งบรรลุธรรม“**โลกุตระ**” ก็ยิ่ง เป็นคนขยายการงาน มี“**สัมมาอาชีพ**” ชนิดเป็น“**บุญนิยม**” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งๆ ขึ้น แห่งนون เพาะ“**อารียบุคคล**”จะมี“**ปัญญาโลกุตระ**” เข้าใจ ทิศทางและเนื้อแท้ของลัจธรรม ที่เป็น“**กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารียชน**” ได้อย่างถูกต้อง]**

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“**บุญนิยม**” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“**บุญ**” จึงไม่เพียงเป็น“**บุญ**” แค่“**โลเกียธรรม**”เท่านั้น ยังมี“**บุญ**”ที่เป็น“**โลกุตรธรรม**” ซึ่ง มีคุณพิเศษของ“**โลกุตรสัจจะ**” อีกด้วยหาก แต่ก็ไม่ได้ หมายความว่า ใน“**โลกุตรธรรม**”จะไม่มี“**บุญ**”แบบโลเกีย ธรรม โลกุตรธรรมนี้มีทั้ง“**บุญ**”ที่เป็นคุณลักษณะของ โลกุตรสัจจะ และมีทั้ง“**บุญ**”แบบโลเกียธรรมด้วย มี ทั้งน้อยทั้งมาก ได้ชั่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารีย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“**โลกุตรธรรม**”จะต้อง เป็น“**บุญ**”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด“**โลกุตรสัจจะ**” ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“**บุญนิยม**”

เราได้รับฟังถึง“**ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม**” มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“แนวคิด”เล่นๆ หรือเป็นแค่“ตรรกะ”อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าทึ่งเท่านั้น ซึ่งก็ถูกดู ถูก แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่

ขออีนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะ มีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้เด็ดขาดมีอยู่ รามาสารยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว นั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“**บุญนิยม**” ข้อ ๑ ต้อง เป็น^๑โลกุตรธรรม และข้ออื่นๆ ก็ได้สารยายไปแล้ว ยังสารยายค้าง อยู่ใน ข้อ ๒ และกำลังบรรยายถึง“**ความแตกต่าง**”ของ“**ทุนนิยม**” กับ“**บุญนิยม**” ในแนววิกวังแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขออีนยันว่า“**ในการทราบกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสแสลงมีความสุข**” สำหรับผู้มีภาระบรรลุธรรม จริง ไม่ใช่กระทำการอย่าง“**อนิจ**” หรือเพราะ“**ไร้ทางออก**” หรือ“**สุดทุกนั้นสุดฝืนทัน**”แต่ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่ สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะ กิเลสของตนยังไม่หมด นั่นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง“**ตั้งตนอยู่บน ความลำบาก**”(ทุกขายะ อัตตานั้ง บทที่) อันหมายสมกับตน เอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “**กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตน เป็น“**มัชฌิมาปฏิปิทา**”ในประเด็น“**มัชฌิมาปฏิปิทา**” ที่ หมายความว่า “การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”นี้ มีคุณเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ ยึดอยู่แต่ในจุดที่พามิ่งเจริญ ความรู้แจ้งชัดใน“**มัชฌิมาปฏิปิทา**”นี้ เป็น“**ประเด็นสำคัญมาก**” สำหรับผู้ปฏิบัติ ชาวพุทธ

คนทัวไปเรียกันว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**” (**มัชฌิมาปฏิปิทา**) แล้วก็ ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น“**หยาบที่สุด**”ท่านี้

เท่านั้นกว่า เป็น“ความสุดต่อ”หรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มารค อันประกอบด้วย องค์๙” หรือปฏิบัติ“คือ-พรต”ตามหลัก“ไตรลิกขา”นั้นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความไม่ต่อง”ที่สับเปลี่ยน ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่า มันสับเปลี่ยนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรามาลงอธิบายเจ้าลีกลงไปถึง...“การเกิดของภาระนامัยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมารคผ่อนน้อตมาทำมาทำลังเน้น“สัมมาสโนธิ”ให้เป็น“ধาน”แบบพุทธ ที่เจ้าลีกเข้าไปใน“จิต-เจตสิกะ-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรัมattaธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั้งเจาลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุติ” และผู้จะถึงญาณถึงวิมุติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บำป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตร จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ ฉบับแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม” ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี่มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคม มนุษยชาติ ที่ซื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราやりangอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรม ขันเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โวปากิโยน) เรียกว่า บรรลุธรรมขันปรัมattaสัจฉะ สู่โลกุตรตามลำดับ จึงซื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้ว พอกสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่เราจะพูดสู่กันฟังอีก

[เราลงอธิบาย“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ ยังต่อไปด้วย] เรายังมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูลักษณะอย่าง

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่ นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี่ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราจะได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุท่าน”

ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรัมattaธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็

คือ ผู้รู้เห็น“ไตรลักษณ์” คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น.. อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” นั่นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่ง “ไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตระกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๔๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดा เป็นของไม่เก่าไม่新形势下 ไม่เมื่อ แห่งความลำบาก เป็นดังแพะชนชาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัย ปรุงแต่ง เป็นเหมือนมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมด้า เป็นของมีโลกะ บริเวททุกข์โหมนัสและอุปายล เป็นธรรมด้า เป็นของมีความเครื่องมองเป็นธรรมด้า เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้ แห่งชีวิน(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกีย์อย่างยอดเยี่ยงจริงๆ) เป็น อาทินะ(ไทย, ผลร้าย, ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพัน อกหักไปจากลิ่งเป็นโภชันนท์, จิตละทิ้ง, จิตเลิกลະ, จิตอ กะปัพพัน)

“อธิปัญญาลิขิกา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิฏฐิ จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”) ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”ลัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักกู้แจ้งรู้จริงอยู่ในโนที หลัดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพั่น “วิจฉาทิฏฐิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๔๔ ซึ่งอธิปัญญาลิขิกาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชชา” ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโนटีด้าปัตติมารค ก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตาม ขีดขั้นของตนหรือตาม“คีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัติขั้นสามาทาน สำหรับตนนั้นเอง หากลูงขึ้นไปก็เป็น“ตัวตนของกิเลส” (อัตตา-อาสวะ)ตามขีดขั้นหรือตาม“คีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่หลังๆ เช่นเดียวกับที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“พันลักษากาทิภูมิสังโภชัน”ในระดับ“มารอด”(ยังมีชีวิต เพราะยังไม่ถึงขั้นลดลงกิเลสลงได้ เพียงแค่เห็นของจริง ที่เป็นประมัตธรรม และเป็นการเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว) คือ การเห็นตัวตนของกิเลส ขั้นมีญาณหรือวิชชา(ข้อที่ ๑ ของวิชชา ๔) มีเช่นเดิมรากแต่เมื่อ“นามรูปปริจฉาญาณ”ที่เดียว

นั้นคือ ผู้ปฏิบัติมี“ความรู้ยิ่งหรือญาณ”ซึ่งชาตุรู้นี้จัดอยู่ในฐานะ“นาม” คือ “ชาตุจิตที่ทำหน้าที่รู้” บัดนี้กำลังรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”(ลักษณะ)ซึ่ง“ชาตุอุคุคลจิต”ตัวนี้จัดอยู่ในฐานะ“รูป” คือ “สิ่งที่ถูกรู้ที่เป็นนามกายหรือนามรูป”ของผู้ปฏิบัติ(อุปายารูป มีเช่นหัวใจรูป)

นี่คือ การรู้ยิ่งประมัตธรรมหรือรู้ยิ่งเห็นจริงภาวะของ“จิต-เจตสิก”แท้ๆ แต่“จิต-เจตสิก”นี้แหลกแยกเป็น“รูป”เป็น“นาม” ผู้มีวิปัสสนาญาณ(วิชชา ๔ ข้อที่ ๑)ดึงปานะนี้ จึงเรียกว่า มีความรู้ยิ่งใน“นามรูปปริจฉาญาณ”

กล่าวคือ มีญาณหรือมีปัญญาที่รู้ยิ่งขึ้นเกินสามัญปุ่กุชุน เพราะมันรู้วิเคราะห์สามารถขั้น“แยกรูป-แยกนาม กำหนดความเป็นรูป-เป็นนาม แยกภาวะที่เป็นนาม-เป็นรูปของจิต”ในจิต(มนสิ)ที่เป็นจิตเป็นเจตลิกເອງของตนเอง ออกเป็นแต่ละสภาพได้แล้ว ผู้สามารถปานนี้เรียกว่า ผู้มี“โยนิโส มนสิการ” คือ ผู้มี“การทำใจในใจ”(มนสิการ) ได้อย่างถ่องแท้ หรืออย่างแยกคาย(โยนิโส) เป็นขั้นต้นสามารถมีญาณล้มผัส“ตัวตนในจิต”(ลักษณะ) ได้แล้ว

“นามรูปปริจฉาญาณ”นี้ เป็นการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ประมัตธรรม ซึ่งเป็นญาณหรือปัญญาที่พัฒนาเจริญขึ้นจาก“อธิปัญญาลิกขา”นั่นเอง จนถึงขั้นเป็น“วิชชา”(ข้อ ๑ ได้แก่ วิปัสสนาญาณ ยังไม่ถึงขั้นโนมายิกติ) นั่นก็หมายความว่า “วิชชา”เจริญเป็น“วิชชา” คือ “วิชชา”ลดลงไปตามลำดับ

“วิชชา”ก็คือ“วิชชา ๔”ของพุทธ ซึ่งผู้ปฏิบัติคนใด ก็ตามที่มีสัมมาทิภูมิและปฏิบัติจน“พันลีลพตปรามาส สังโภชัน” ย่อมเกิด“วิชชาจารนลัมปันโน”ไปตามครรลอง ของความตรัสรู้แบบพุทธเป็นธรรมด้วยกัน

“วิชชา ๔”นี้เกิดจากการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงไปตามสายแห่งปฏิจจสมุปบาท ซึ่งเมื่อ“วิชชา”ซึ่งเป็นต้นสายแห่งปฏิจจสมุปบาทเริ่มลด พัฒนาขึ้นเป็น“วิชชา” นั่นคือ

“อธิปัญญาลิกขา”เจริญขึ้น รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ลัษณะ”ไปตามลำดับ แล้วก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิญญาณ”ໄลเรียงไปตามวิถีแห่งปฏิจจสมุปบาท แล้ววิจจะสามารถแยก“วิญญาณ”ออกได้ กำหนดโดยร่างแห่งอนึ่งการจำกัดเขต ชีดวงของ“วิญญาณ”ได้(ปริจฉา) ว่า “วิญญาณ”ส่วนนั้น อยู่ในภาวะนั้น คือสภาพที่เป็น“รูป” “วิญญาณ”ส่วนนี้ อยู่ในภาวะนี้ คือสภาพที่เป็น“นาม”

ผู้ปฏิบัติแยกรูป-แยกนามของ“วิญญาณ” จนกระทั่งสามารถจำกัดเขต ชีดวงของ“วิญญาณ” ด้วยการอ่าน“อาการ-ลิงค์-นิมิต-อุคุคล”ของวิญญาณออกได้ชัด ว่า อาการอย่างนี้ สภาพอย่างนี้ๆ ต่างกับสภาพอีกอย่างหนึ่ง เรียกมันว่า “รูป” มันต่างกัน(ลิงค์) โดยมีเครื่องหมาย(นิมิต) ที่ผู้มี“ญาณ”จับเครื่องหมายนั้นๆ ได้ ว่า “รูป”นั่นก็ภาวะหนึ่ง ในสภาพที่เป็น“นาม” ก็อีกภาวะหนึ่ง ทั้งๆที่เป็น“วิญญาณ”แท้ๆนั้นแหลก ที่เป็นได้ทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม” จากการได้ฟังหัวข้อธรรม คำอธิบายขยายความ(อุคุคล)จากผู้รู้

แม้จะรู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น“นาม”เป็น“รูป”ได้แล้ว แต่“ญาณ”ขั้นที่ ๑ นี้ยังไม่บรรลุธรรมอันได้หรอกัน เพราะขั้นนี้ก็แค่มีความสามารถหยั่นรู้ถึง“จิต-เจตสิก-รูป”เท่านั้น เรียกว่า เริ่มสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงธรรมะขั้น“ประมัตต์” ยังไม่มี“วิราค“(ความลางคล้ายของกิเลส)ได้แต่อย่างใด ยิ่ง“นิพพาน”ก็ยิ่งต้องปฏิบัติต่อไปอีก ซึ่งยังจะต้องมีการกำจัดหรือดับตัวตนของกิเลสให้หมดสิ้นได้สำเร็จ มี“กตญาณ”อย่างสัมบูรณ์โน่นแหลกจึงจะถึงภาวะ“นิพพาน”

ผู้มีปัญญาบรรลุขั้น“นามรูปปริจฉาญาณ”นี้ เป็นเพียงผู้“พันลักษากาทิภูมิ”เท่านั้น ยังไม่พ้นลังโภชันข้ออื่น

และการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน ผู้ปฏิบัติต้องเรียนรู้ทบทวนให้รู้”ชนิดแห่งแท้ ถูกต้องอย่างมั่นใจ ถึงขั้นชัดแจ้งແນื่องจริงในใจ ไม่มีอะไรสองสัยข้างใจหรือลังเลคลางแคลงใดๆ ที่เดียว คือต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงชนิดที่ชื่อว่า“พันวิจิกจลา” (พันความลังสัย-ความไม่แน่ใจ-ความลังเลในการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงนี้)

สภาพที่..พันความลังสัย พันความลังเลในการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงนี้ คือ “สภาพของจิตผู้พันความลังสัย(พันวิจิกจลา)ในพระพุทธ-พระธรรม-พระสังฆ” ซึ่งหมายความว่า ผู้ปฏิบัติผู้นี้เริ่มจะมีคุณลักษณะเป็น“สงฆ์สาวก”(พระสงฆ์) ด้วยตนเอง ชนิดเข้าถึงสภาพธรรมขั้นมี“วิปัสสนาญาณ”

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาชีวศึกษา

กล่าวคือ กำลังทั้งรู้จักทั้งรู้แจ้งทั้งรู้จริงว่า ตนปฏิบัติเข้าสู่ สัมมาบรรหาร ได้เดินถูกทางมาถึงปรมัตถธรรมแล้ว เพราะ กำลังทั้งรู้จักทั้งรู้แจ้งทั้งรู้จริง “จิต-เจตสิก-รูป”อยู่ โโนท หลัดๆ [ตอนนี้ยังรู้ไม่ถึงขั้นนิพพาน] ตนเองจึงเป็น “สงฆ์สาวก” ในขั้นต้นตามสัจจะ แม้คนผู้นี้จะอยู่ในภาวะของ ธรรมสาวกซึ่งว่าเป็นสงฆ..เป็นสมณะ สมณะที่๑ หมายถึง โลดาบัน สมณะที่๒ คือ ลูกท้าวมี เป็นต้น ธรรมสาวกที่ มีภูมิธรรมถึงจริงก็เป็น “สมณะ” (ผู้สูงจากกิเลส) จริง เพราะ ปฏิบัติตามพระอนุสัสนีของพระพุทธเจ้าแล้วจิตวิญญาณ พัฒนาเปลี่ยนแปลงจากจิตเก่าได้สำเร็จ เรียกว่า “ผุดเกิด” (โอบปติคโยนิ) เป็นภาวะใหม่ทั้งเจตทั้งปัญญา จิตเก่า ตายไป เกิดเป็นจิตใหม่ ซึ่งเป็น “จิต” ที่ยังอยู่ในร่างกาย เดิมอันเราเคยอยู่ในชีวิตนี้นี่เอง มีเช่นความตายของคน ที่สิ้นลมหายใจ แล้ว “จิต” ก็ทิ้งร่างกายเดิมไปเกิดในภาพใหม่

แต่ “ผุดเกิด” (โอบปติคโยนิ) คือ “อกุศลจิตของเรา ตาย-จิตของเรางอกิดใหม่เป็นกุศลจิต” อยู่ในร่างกายที่เรา ยังไม่ตายนี่แหละ จะกระหั่งมี “ปัญญาภูมิ” เกินปัญญา สามัญปุถุชนแล้ว ซึ่งเป็นความสามารถของญาณปัญญา หยั่งรู้ในภายในใจ ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “อาการต่างๆ ของ จิตในจิต-แยกแยะภาวะต่างๆ จนรู้ความเป็นจิต-เจตสิก- รูป-นิพพาน อันเป็นความรู้ที่รู้ความจริงขั้นสูงเหนือกว่า สามัญปุถุชนจะพึงรู้กันได้ง่ายๆ ทั่วไป” (รู้ปรมัตถธรรม) ความรู้นี้เรียกว่า “วิชชา” “วิชา” นี้ พระพุทธเจ้าบัญญัติ ไว้ ๙ ข้อ อันมี “วิปัสสนาภูมิ” เป็น “วิชาที่๑” และ “มโนมายธิ-อิทธิวิธิ-ทิพพโลส-เจโตปวิญญาณ-บุพเพ นิวาสานุสติภูมิ-จุตุปกาจภูมิ-อาสวักขยภูมิ” เป็น “วิชาที่ ๒-๓-๔-๕-๖-๗-๘”

ถ้าผู้ใดไม่มี “วิชชา” นี้ ขออภัยนั่นว่า ผู้นั้นไม่ได้ เป็นอาริยบุคคลหรือไม่มีทางบรรลุธรรมของพุทธ เพราะ ไม่มี..ปัจจัตตั้ง เวทิตัพพิ วิญญาทิ (ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ ด้วยตนเอง) “อธิปัญญาลิกขา” ของผู้นั้นไม่สามารถเจริญ ถึงขั้น “อาริยะ” ก็ไม่บรรลุธรรมตามคำสอน(อนุสัสนี)ของ พระพุทธเจ้า (ไม่เป็นอนุสัสนีปฏิหาริย)

เพราะถ้าผู้นั้นไม่เชื่อหรือไม่เข้าใจว่า ผู้ปฏิบัติธรรม ถ้าเม้น “อธิปัญญาลิกขา” ไม่เจริญถึงขั้น “วิชา” ก็สามารถ

บรรลุธรรมได้ นั่นก็คือ ผู้นั้นยังไม่ “สัมมาทิภูมิ” หรือยัง “มิจฉาทิภูมิ” อยู่ จึงไม่มีโอกาสรู้จักรู้แจ้งรู้จริง..จิต-เจตสิก-รูป/ ด้วย “อธิปัญญาลิกขา” ที่ปฏิบัติตาม “อธิคีลิกา” มากจนเกิดความเจริญในธรรม กระทั่ง “อธิปัญญา” มีประสิทธิภาพ-มีคุณวิเศษสูง จนสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “จิต-เจตสิก-รูป/” นี่คือ ผู้ปฏิบัติเข้าถึง “ปรมัตถธรรม”

ในขั้นที่เรากำลังอธิบายกันอยู่นี้ คือขั้นที่เพิ่งจะถึง ภาวะของการ “พันลักษากายทิภูมิ” และ “พันวิจิกิจชา” เท่านั้น “อธิจิตสิกขา” ที่เจริญเพียงแค่มี “อธิปัญญา” สามารถเข้าไป ล้มผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “อธิคีลิก” ของตน ก็คือ “รู้” จิต-เจตสิก-รูป/ ของตนนั้นเอง ถึงขั้นรู้จักรู้แจ้ง “ตัวตนเกลส” (ลักษากาย) ของตนได้แล้ว อย่าง “ไม่ลังเลลงสั้ย” (พันวิจิกิจชา) แต่ยังไม่ได้กำจัด “ตัวตน” ของเกลสันนั้นแต่อย่างใด เพียงแต่ “รู้” แล้ว

ทว่าต้นยัง “ไม่พันคีลพพปramaส” ซึ่งเป็นสังโยชน์ ข้อที่ ๓ ผ่านพ้นได้แค่สังโยชน์ข้อ ๑ (ลักษากายทิภูมิ) กับ ข้อ ๒ (วิจิกิจชา) เท่านั้น

ดังนั้น ถ้าสามารถปฏิบัติ “พันคีลพพปramaส” ผู้ปฏิบัติผู้นี้ก็บรรลุ “สังโยชน์ ๓” เข้าสู่ความเป็น “สอดบัน”

“พันคีลพพปramaส” ก็หมายความว่า ผู้ปฏิบัติสามารถรู้ อย่างสัมมาทิภูมิว่า การปฏิบัติ “คีล” ปฏิบัติ “พรต” ปฏิบัติอย่างไร จึงจะเจริญด้วย “ตัวริกขา” จึงจะพัฒนาเจริญขึ้นสู่ความเป็น “สัมมาສາม迦-สัมมาภูมิ-สัมมาวิมุติ” หรือปฏิบัติ “จาระ” ๑๕๗ ก็ได้ “โพธิปักษิยธรรม ๓๗” ก็ตี ปฏิบัติอย่างไร “คีล” จึงบรรลุธรรม “จิต” จะเกิดเป็นอริยะ “ปัญญา” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง มี “วิชา” อย่างแท้

ตั้งแต่ “วิปัสสนาภูมิ” เป็นข้อต้น และข้ออื่นๆ ซึ่ง จะเสริมสร้าง “อธิปัญญาลิกขา” สูงขึ้นๆ กระทั่งสุดท้ายก็ถึง “อาสวักขยภูมิ”

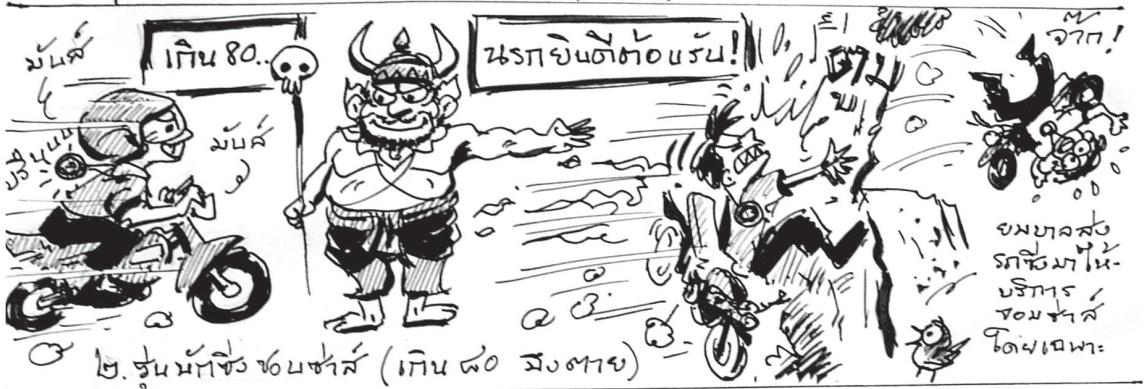
ซึ่งความรู้ชนิดนี้มีคุณสมบัติเข้าถึง “ญาตปริญญา” หมายความว่า กำลังมีความรู้ที่ถูกต้องสัมผัสของจริงขั้น ประจักษ์สิทธิ และมี “ติรนปวิญญา” หมายความว่า มี ความรู้ที่รู้ถ่องแท้สูงขึ้นๆ จนสามารถพิจารณาสภาวะธรรม ที่เป็น “จิต” ซึ่ง “จิต” ก็คือ “วิญญาณ” นั่นเอง และสามารถ.. แยก “รูป” แยก “นาม” ของ “วิญญาณ” ออกได้ “อธิปัญญา ลิกขา” ขั้นนี้แหลกคือ “นามรูปปวิจเจทญาณ”

▣ [มีต่อฉบับหน้า]

ឧច្ចាសមនាមពេរុងខាយែងមីនិមិត្តគុទស្សាន

១. ក្រុងអេឡិចត្រូនិក កំពុងការ (ក្រុងអេឡិចត្រូនិក ដែលការិយាល័យ)

២. ក្រុងអេឡិចត្រូនិក (ក្រុងបានបានបាន)

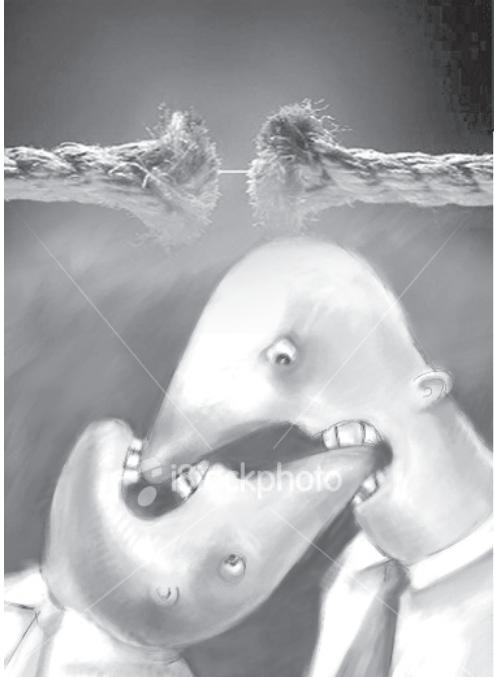
៣. ក្រុងអេឡិចត្រូនិក (អូអូអូ)

៤. ក្រុងអេឡិចត្រូនិក (ខ្សោយបានបាន)

จะเปิดใจรับฟังความคิดเห็น
ของคนอื่น
ทำอย่างไร
จะให้เกียรติความคิดของเข้า
เป็นเรื่องต้องฝึกฝน

ภัยใหญ่ของประเทศไทยคือ “คอร์รัปชั่น” ทำให้
ไม่ไปไหน

มี ๑๐๐ นาที ส่งลงไปเหลือ ๑๐ นาทีกบุญแล้ว
 เพราะเหตุนี้ งบประมาณจึงเกินความจริง
 แต่มอะไรที่ดีๆ จะเข้ามาหรือออกไป ฝ่าย
 ราชการอยู่ ฝ่ายการเมืองอยู่ ก็เอาแต่แบบมือขอ
 ส่วนบุญ
 สิ่งดีๆ จึงเกิดไม่ได้ เพราะประตภวนใจ!

การประสานความขัดแย้ง : วิชาที่หายไปของนักบริหาร

แต่ตัวร้ายอีกตัวที่กินเงียบ กินลึก กินอืด กินไม่บันยะบันยัง กินไม่เป็นเวลา คือ “การขัดแย้งทางความคิด”

ชุมชนจิตวิญญาณ ประกาศว่า วิชาที่เมืองไทยขาดหายคือ “วิชาพัง”

วันนี้เรางึงมีแต่นักพูด ไม่มีนักฟัง
นักพูดที่ไม่ชอบฟัง ปากจึงประอะเปื้อนด้วย พอง!

ดูใกลๆ อาจนึกว่าหมายบ้า
คนดีให้ไม่คนดีรับ คนดีขยับแต่นิ่งไม่เป็น นั่น ก็คือความยำแย่!

ชุมชนเราคิดอะไรก็ขอประกาศ ภัยร้ายของ สีนามิน้า ก็ยังไม่เท่าสีนามิบก นั่น ก็คือการขัดแย้งทางความคิด

ที่จะพาทุกอย่างลงสู่หลุมดำ

ประเทคโนโลยีจะรอดได้อย่างไร เมื่อต่างพร屋 ต่างความคิด

แต่พอเป็นพร屋เดียวกัน ก็เกิดต่างกลุ่ม พอกลุ่มก็ต่างความคิดในปัจจุบัน จึงเป็น “คุณธรรมรีบด่วน” ที่ต้องแก้ไขพัฒนา คำตอบทางศาสนาให้เหตุผลว่า เพราะเราต่างมีอัตตาด้วยกัน มีมานะทิฐิ จึง เกิดผลว่า

- ความคิดตัวเองดีกว่าคนอื่น
- พังคราวไม่เป็น
- พังคราวได้
- ฉิตใจคับแคบ

ผลวิบากจึงกลายเป็นบ้านเมืองแตกสามัคคี เพราะเหตุว่าทำงาน “ระบบทีม” ล้มเหลว รวมกันเมื่อไหร่ ก็แตกกันเมื่อนั้น นี้เป็นเหตุผล ทำไมคนติด ทำงานด้วยกัน ยากดิบหาย!

แต่คนที่มีผลประโยชน์เข้าย้อมทันได้มากกว่า “สมศรีทนด้วยยัคคุ่”

การปกครองของหมู่ลังษ์ เป็นกระบวนการ กลุ่มที่ชัดเจนมากกว่า ๒ พันปี มีหมู่ลังษ์รู้จักใช้มติโหวต

แคมป์ยังมี “ป่าวรณา” พิธีการอุ่นเครื่องให้ท่าน อีนๆ ได้ทักท้างติดติง โปรดชี้แนะ

เทคนิคป่าวรณาเป็นบทที่สูงขึ้น แม้ไม่จริงก็ ต้องเงียบไว้ก่อน ห้ามแก้ตัว โอ-พระเจ้ายอร์จ อะโร阇นาดาดนั้น!

ทำอย่างไร จะเปิดใจรับฟังความคิดเห็นของ คนอื่น

ทำอย่างไร จะให้เกียรติความคิดของเขา เป็นเรื่องต้องฝึกฝน
“ความแตกต่างเป็นความสวยงาม”
“ความแตกต่างเหมือนเลียงดนตรีหลากหลาย จึงเป็นความไฟแรง”

Learning by Doing ทุกคนเป็นนักปฏิบัติ อยู่แล้ว หากจะขาดก็แต่ “โยนโลมนลิกการ”

คุณโลสอน สุภาพงษ์ (ขอขอบอ้าง) เคยถาม ข้าพเจ้าว่า “พ่อท่านมีวิชาลดตัวตนหรือไม่ อยาก จะให้สอนนักการเมือง”

ข้าพเจ้าตอบว่า วิชาลดตัวตนหรือตัวกฎของกฎ “พ่อท่านสอนมาหลายลิบปีแล้ว ตั้งแต่สมัยอยู่ แดนอโศก (พ.ศ. ๒๕๑๔) โน่นแน่น”

เพรากการปฏิบัติชัดเกล้าตัวเองเป็นหน้าที่ หลักของนักปฏิบัติธรรมทุกคน

แต่เมื่อมาใช้ชีวิตร่วมกัน อยู่กันเป็นกลุ่มใหญ่ การจับผิด การไม่ยอมกัน การเอาชนะ การมี สายตาเป็นนักบริหาร การคิดว่ากฎแน่ ฯลฯ

ปรากฏการณ์เหล่านี้ทั้งหมด เกิดจาก “ตัวกฎ ของกฎ” ทั้งล้วน

ซึ่งพ่อท่าน (พ่อโพธิรักษ์) ได้เทคนิคสั่งสอน ตลอดเวลา

หมู่กลุ่มอโศกเข้าถึงได้โดยขนาดนี้ ชาวอโศก เข้าลด “ของกฎ” และ “ตัวกฎ” นานนานหลาย ทศวรรษแล้ว

ครรสนใจมาเรียนก็ไม่ลงวนลิขลิทธิ การปราบ “สีนามิบก” ไม่ใช่ของง่ายแต่ก็มี ทางชนะได้

ท่านผู้อ่านรู้จักวิชา “อุปกิเลส ๑๗” หรือไม่ ก็เป็นหนึ่งในวิชาปราบจิตลมภตัวนี้ ณ

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๐๔<<

๑. เชิงนักเขียนด้วยอะไร?
- เป็นอย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อเชิงนักปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตัน ๑๐ ข้อ)

“สมาชิก” นั่งหลับตาเพ่งกลิ่นที่ปฏิบัติ กันอยู่ทั่วไปในโลก โดยผู้เรียนรู้ไม่เข้าใจ อย่างสัมมาทิฏฐิตามแบบพุทธ ก็จะได้ผล ไปตามแต่ละสำนัก แต่ละอาจารย์จะยึดถือ และมีที่สุดแห่งจุดหมาย เช่น อาหารดابล ก็มีผลที่สุดเป็น “อาภินิจญาณายตนนาม” แบบดابล(ไม่ใช้อภินิจญาณายตนนาม แบบพุทธ) หรืออุทกคานถกมีผลที่สุดเป็น “แนวสัญญาณสัญญาณยตนนาม (ไม่ใช่แนวสัญญาณสัญญาณยตนนาม แบบพุทธ)” บางสำนักหลง “อาการสา นัญญาณยตนนาม” (ไม่ใช้ออาการสา นัญญาณยตนนามแบบพุทธ) เป็นผล ที่สุดก็มี บางสำนักหลง “ริบูณานัญชา ยตนนาม” (ไม่ใช่ริบูณานัญชา ยตน นามแบบพุทธ) เป็นผลที่สุดก็มี อยู่ในประเทศไทยนี้เอง มีอยู่หลาย สำนัก ซึ่งหลังกันว่าเป็น “วิมุติ” แต่เป็น “มิจฉาวิมุติ” ไม่ใช่ “สัมมาวิมุติ” ของ ศาสตราพุทธอุปั่งสัมมาทิฏฐิ นั้นอย่างหนึ่ง เพราะ “มาน” แบบพุทธนั้น ต่างจากแบบภาษาไทยดับล

ผลบันนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้names ว่า “ลูกพระรัตน ตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่ง มีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม -nine ๑ เท่านั้น และยัง unanswered บ้านนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาทมาตอบชนิดตั้งใจสารยายเจาะลึก และแก้ก้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญ ให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวพันพร้อมทั้งเกร็ดความ รู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะ บางเกร็ดนั้นเป็น “ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” นานานแสลงนานแล้ว อาทมาพอตอบได้จริงพยายามตอบพยายามสารยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอย่าง อย่างไร ? เท่านั้น การตอบจึงยึดjaw ไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพัทธ์ ด้วยแก่นสารหลากรายมาจันถึงบันนี้ และยังจะ “ได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรที่เดียว

เพื่อจะได้มายield ยื่อต่อไป ตั้งแต่บันนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และ ข้ออื่นของ “ลูกพระรัตนตรัย” ก็ ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบ เพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

●●●

[สำหรับปัญหาของ “ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อๆไป เรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั้งถึงบันทึกแล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๕ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๔. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภานั้นหรือเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติน้ำหนึ่งอีกในวันที่ ๑๙ พ.ย. ๗๘ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาทมาได้อย่างมากหรือตอบปัญหาของคุณมาตั้ง ๕ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักการเมือง ก็คือ “ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ป่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้ที่เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข เป็นอันขาด

นักการเมือง ตือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร” อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑ คือ “ฐานะนักบวช”) ซึ่งมีตัวตึงตึงให้รับการเคารพนับถือ เทียบเท่า “อาริยชน์อนาคต” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง” ผู้ได้ยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่นักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วว่าค้ายางงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข” ด้วยโลภด้วยโภสัตว์โดยไม่ทาง มากรื้นห่า เท่าเดา ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และย้อมทำลายการเมือง มากรื้นห่า ตัวย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วว่าค้ายางงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข” ด้วยโลภด้วยโภสัตว์โดยไม่ทางน้อยลงฯ เท่าเดา กระทั้งไม่มีเลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักการเมือง และย้อมทำลายการเมืองน้อยลงฯ ด้วย เท่านั้นฯ หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่แท้จริงยังขึ้นเท่านั้นฯ

“ประชาชิบ” トイยสมบูรณ์แบบ “นั้น จะเป็นลังคำที่มีความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดี ก็ เพราะประชากร มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความร่วงลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวากกัน-ความพร้อมเพียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๖๓ ในสารานุกรม) นี้แล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นเต็มสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุจนาฯ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธาและปัญญาที่เข้าใจในสังจะะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอ กัน หั้งในด้าน “สมมุติสังจะะ” และหั้งในด้าน “ปรัมตัตสังจะะ”

ซึ่งเป็นเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช ๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต ๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่สูงสุดของลังค์ ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชา กันที่เดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็นหลักของลังค์ เป็นที่ปรึกษาของลังค์ เป็นที่พึ่งของลังค์ แท้ เพาะเป็น “สรณะ” หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น “ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูง ส่งสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหันต์” จริง ก็ยิ่ง เป็นเรื่องพิเศษ สำหรับของมวลมนุษยชาติ ด้วยต่างวิเคราะห์จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดในประดา “ฐานะแห่งบุคคล” หั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมี “สิ่งที่เป็นจริง อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรัมตัตสังจะะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณ ๓” เพื่อวิบากไม่ได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปกล่าวขณะที่ ๘ “การไม่สั่งสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวนี้อย่างมีปัจจัย “มิจฉาทิภูมิ-สัมมาทิภูมิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอาริยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉาทิภูมิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๖ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิภูมิ” ที่จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อาริยชน” หรือไม่มีประทาน ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โภคตุรภูมิ” ได้ແเน່ງ “มิจฉาทิภูมิ ๑๐ และสัมมาทิภูมิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อัตถิ ทินัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิกูฐิ)ว่า “ทาน”ที่ทำไปนั้นฯ “มีผลແນ” โดยเฉพาะ “ผล”ที่เป็น“โลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิกูฐิ)ว่า “ทาน”ที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเพ่านั้น ไม่มีผลบุญผลบารมีอะไรrog ผู้นั้น ก็คือ“มิจฉาทิกูฐิ”ตั้งแต่เบื้องต้นที่เดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทาน”ที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดเจนอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น“มิจฉาผล” ได้บ้าป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น“สัมมาผล”ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน”อย่างไรจะจะเป็น“ผล”สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องคึกข่ายให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือ หรือความเห็น(ทิกูฐิ)ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอามาก็ได้อธิบาย “ทาน”ที่เป็นบ้าป และ “ทาน”ที่เป็นบุญ ไปพอกลงครัว ซึ่งต้องคึกขายกันให้ดี ไม่ใช่นั้น จะ “ทำทาน”กันได้ “บ้าป” ตลอดกาลนาน]

เรื่อง “ทาน”นี้ สำคัญมาก ถ้าได้คึกขายอย่าง “สัมมาทิกูฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน”หรือ “การเสียสละแก้กันและกัน”นี้แหลก คือ พฤติกรรมอันนิเวศที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นหัวใจ “ประโยชน์” แห่งตน แก่สังคม และเป็นหัวใจ “มารคผล” ถูนิพพานจริงๆ

ส่วน “ทาน”ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน”ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตรธรรม” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไป全くทางตัวย และเราจำลังอธิบายเจ้าลึก “ประโยชน์” ขึ้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกกัตถะ” ที่พุทธศาสนา Nikolayamakarajah หลงเข้าใจเท็ยน ไปเป็นแบบ “เหวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิกูฐิ ซึ่งอาทماกำลังอธิบายให้กระจ่าวซัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเหวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนา Nikolayamakarajah หลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สัมมา” แยก “บุญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมารคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ประมัตธรรม”

การปฏิบัติก็ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิกูฐิสูตร - สักการะทิกูฐิสูตร-อัตถาวุทิกูฐิสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะอกและใน ห้าง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เหวนานในเวทนา” ลงทะเบียด ภัยอุปัจจัยนี้สูงสุด คือ “โดยความเบียนดัดดา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ชาติ) “เห็น” (ปัลติ) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบัน นั่นเที่ยง

ฉบับที่ “แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด “สัมมาสາชี” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพัทธ์ซึ่งกันและกัน หั้ง “ศีล-สາชี-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของ การปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญ ตามองค์ธรรมสูชีนารិបុរណ์ ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาทมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชชา ๔” ที่สามารถ “ปรโลกา” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อัตถะ)ที่มีมารคุมมีผลถึงขั้นหลุดภิกเลส “ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุข” พิเคราะห์ (วุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้น สูงสุดได้ อันเป็นการลึกลึก “ทุกของอริยลักษณ์” เป็น “บรรปประโยชน์” ขั้นอุตมมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นเห็น “สุขชนิดบรรมสุข” (ประมังสุข) [เราได้อธิบายกันมาเรื่อยๆ ถึง “อวิชชา” และกำลังจะได้สราย解 ถึง “ปฏิจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจากการ “อวิชชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสูกันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจิต และยืนยันจากผู้บรรลุจิต จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลกา” อันก็คือ “สัมปรายิกกัตถะ” ซึ่งตามทิกูฐิ “เหวนิยม” นั้นเขาก็อีก ว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ “ปรโลกา” แม้ชาพุทธเองก็เคย ยังเข้าใจ “ปรโลกา” เมื่อตนที่ “เหวนิยม” เข้ายield ถึงกีบองทั้งนั้น ส่วนทิกูฐิ “อเหวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มี “ปรโลกา” ถ้าชาพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิกูฐิ” มิจฉาทิกูฐิ แค่เรื่อง “ปรโลกา” เรื่องเดียว นั้น ก็ແเนื่องกว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกกัตถะประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมารคผลเต็ดขาด]

ขออีนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนานี้พระพุทธเจ้าทรงนิยาม ความเป็น “อาริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น “โลกุตรสัจจะ” จึงจะเป็นมารคผลของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่อาแคร์โลกียะเป็น มารคผล** และมารคผลนี้ก็เกิดจากการปฏิบัติที่ถึงพร้อมด้วย

วิชานะและจาระ

ถึงพร้อมอย่างไร “จะนะ”ที่เกิด “วิชชา” นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาทิมาว่าในราศี น่าจะลองอ่านคำตัวสของพระพุทธเจ้าเต็มๆ ครบๆ ดูบ้าง เมะจะพยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็น กันกระจางแล้วแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

[ผู้สนใจเบิกกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลคีล-มัชณิมคีล-มหาคีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมนูญ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ใน ความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลคีล-มัชณิมคีล” แล้ว ก็จะเห็นต่อๆ ชัดๆ ว่า ศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมาตน “เว้นขาด” อะไรมาก หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรมาก แล้วคุณจะ “ง!” แทนจะไม่อยากจะเชื่อกันเลยที่เดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องที่พระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด”นั้น ใน ยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด”ได้จริง ไม่มี ในการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” คงจะนับถือหัวใจ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด” ทั้งหลายกลับ มีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อ สังคม “ศรัทธา” ก็ยิ่งไม่ริบูรณ์ด้วยองค์ธรรมข้อต่างๆ ตาม พระอนุสາส尼 ประโยชน์อันเป็นอภิรักษ์ไม่เกิดกับสังคม

[เราทำลังบัญชาอย่างความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อ ที่ ๘ คือ “อยู่เป็นวัตร” “เดชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนาพุทธ ละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตัวสนี้เอง ย่อมเป็นการໄข์แจ้งให้รู้นัยสำคัญ อย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพ นิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด (เรื่องราวดีในชาติก่อนๆ ของ พระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็น อันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เรายังได้เข้าใจ กรรมและวิบากกรรม และผลอยได้เข้าใจนัยแฝง และ นัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

พระพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ใต้ต้นโพธิ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มารคองค์ ๔” ปฏิบัติอย่างไร และเมื่อไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น คุณธรรม-คุณวิเศษ - คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาพุทธ”

เช่น “อาสวะ” ทั้งหลายของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็น ตั้งแต่ระดับโสดบัน ลูกทาคาม... เป็นต้น จนกระทั่งถึง โพธิสัตว์มหาสัตว์ พระองค์ก็ได้ “ดับของพระองค์” ไม่เหลือ มาแล้ว ทั้งนี้ ไม่ใช่มา “ดับอาสวะ” ทั้งหลายເຂາຕอนนี้

ແນ້ເຄື່ອງສຸດທ້າຍແຫ່ງສຸດທ້າຍທີ່ຈະຢັງເຮັກຕ້າຍມາຫາວ່າ “อาสวะ” ທ້າຍສຸດ ແລ້ວຈະ “ຈະ” ເປັນອັນຕິມະບາຣຸ້ຫຸ້ນເປັນພຣະອຸຕຣະສັມມາສັມພຸຖົຈ້າກົກຕາມ ຍ່ອມໄມ່ໃຊ້ “อาสวະ” ໃນວິສັບຂອງອາວິຍີ່ນແຕ່ລະໜັ້ນແຕ່ລະຮັບດັບພັ້ງທ້າຍບຣວດາມີ ຊື່ມີຕິນ-ມົກລາງ-ມືປລາຍ ທີ່ມີການຊັ້ນມາກະດັບອົກນັນນັບ

อาສັກຂຶ້ນຢູ່ານີ້ທີ່ກີ່ອ “ອົບປ່ຽນຢູ່າລິກຂາ” ແຫ້ານັ້ນໂອງທີ່ເປັນຂ້ອສຸດທ້າຍຂອງ “ວິชชา ๓ ອໍາວິචชา ๔” ທ່ານກົດຮັວງດ້ວຍພຣະສັພັບຜູນຫຼຸດຢູ່ານີ້ທີ່ພຣະອົງກະຕິ ແລ້ວກະທຳກະຕິ ຕະຫຼາດ ເພື່ອສັນຕະພັບສັນຕະພັບ ທີ່ມີການຊັ້ນມາກະດັບອົກນັນນັບ

ທີ່ຈະຈິງ ທ່ານຈະກິຈແຫ່ງອົກຫັນຕົ້ນມາແລ້ວ ໄມ້ຮູ້ກີ່ຈິກກິຈ ກິຈບ ແລະຈິກໃນຄວາມເປັນ “ອົກຫັນຕົ້ນໃນອົກຫັນຕົ້ນ” ນີ້ ກີ່ ດືອນສັບໝາຍດັບລື້ນແກລື້ຍົງກິເລີສຖານີດຂອງຕົນໃນເຕັນໄດ້ ເຕັດຂາດແລ້ວ ທີ່ພຣະພຸຖອງກົງທຽບເປົ້າມືອນຈົບແຄ້ວ ແຈ້ງ..ໃປໄມ້ກຳມົວເດືອຍວ່າ ຊື່ຍັງມີ..ໃປໄມ້ອົກມາກາມຍ້າງປ່າ

ແນ້..ໃປໄມ້ທັງປ່າ ພຣະພຸຖອງກົງທຽບອຸຫະສາຫະເວີນຮູ້ໄປມີອົກທັງປ່າ ນັ້ນກີ່ອື່ນ ກະທຳກະຕິ ກະທຳກະຕິ ເປັນເຮັກຕ້າຍຫຸ້ນຕົ້ນນັ້ນ ໄມ້ໄດ້ເກີ່ມ້ວ່າຂອງພົອພານ ຊື່ມີອົກເປົ້າມືອນຈົບໄດ້ກັບໄປແນ້ທັງປ່າ ເຮັກຫຸ້ນຕົ້ນກວ່າຫຼຸດຫາລາຍໃຫຍ່ໆສົມບູຮັນຍິ່ງ ຕ້ອງພບ ຜ່ານອ່າໄຫວ່າງໆ ตามໜັ້ນທີ່ ຕາມສາຍແຫ່ງຄວາມເປັນ ໂພທີສັວນເພື່ອສູ່ຄວາມເປັນພຣະພຸຖົຈ້າ

ເມື່ອມາຄື່ງວາຮະທີ່ແທ້ຈິງທີ່ຈະຕ້ອງເປັນພຣະພຸຖົຈ້າ ທ່ານກົດຮັວງດ້ວງ ເພະຫຼາກອ່າງຄຽບໝາດແລ້ວ ທ່ານ ເປັນແລ້ວຈິງ ທ່ານມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ມີຄຸນລັກຍະນະ ອໍາວິຫຼາຍມີຄຸນມາການພົບພັນທີ່ຈະເປັນພຣະພຸຖົຈ້າ(ພຣະການອົງກະຕິ) ຊື່ລື້ນທ່ານມີຄຽບມາກ່ອນແລ້ວ ໄມ້ໃຊ້ມີສັ່ງສົມບູຮັນ ເອົາໃນແລ້າແຄ່ ๖ ປີ ຕາມທີ່ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ເຂົ້າໃຈສິດ ວ່າ ເຂົ້ານຍາລືທັດທະກຽບນໍາເຫຼຸງ ປີ ກີ່ໄດ້ເປັນພຣະພຸຖົຈ້າ ຄ້າແນ້ນປໍາເພິ່ງ ປີເພິ່ງແຄ້ນກີ່ໄດ້ເປັນພຣະພຸຖົຈ້າ

โอ..คราํกไม่ต้องทำงานอีกแล้ว ไม่ต้องไปมัวอุตสาหะ
หากเพียรบำเพ็ญเป็นยอดคนชนิดใดอีกแล้ว ถ้าแค่
บปนี่ สามารถบำเพ็ญสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าได้ ทุกคนก็
ต้องมาบำเพ็ญเอาแน่น เพราะถ้าแม่น้ำสามารถที่จะเป็น
พระพุทธเจ้าได้แค่หลักสูตรเพียง ๖ ปี ก็ได้เป็นถึงขั้น
พระพุทธเจ้าปาน憺นี้ รับรองเลย..อาตามาว่าคนทั้งหลาย
กรุณากล่าวกัน ยอมบำเพ็ญต่อให้เลือดให้เหลวตั้งๆๆ ก็
เอาแน่อน ปฏิบัติหนักสาหัสสารรัตน์ขนาดไหนก็เอา แค่
บปนี่เน ถ้ามีหลักสูตรเร่งรัดได้เหมือนหลักสูตรรัฐศาสตร์
การเมืองสมัยนี้ ใจจะไม่เอ้า ๖ ปีสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า

แต่จริงๆแล้ว..มันไม่ใช่ คนเราจะมานั่งบำเพ็ญเอา
แค่ ๖ ปีแล้วได้เป็นพระพุทธเจ้า นี่ เป็นไปไม่ได้ มันต้อง^{จะ}
บำเพ็ญมานานนับชาติไม่ถ้วน ต้องได้พบพระพุทธเจ้ามา^{เป็น}
เป็นแสนองค์ ซึ่งในสังสรวงสู่อันเป็นยุคแห่งกาลเวลาที่
กว่าจะมีพระพุทธเจ้ามาอุบัติแต่ละองค์นี่ ก็ไม่ใช่เวลา
แค่พันปี ห้าพันปี ไม่ใช่เลย มันนานกว่านั้นยังนัก บาง
ช่วงกาลแห่งพุทธนั้นนานเป็นหมื่นเป็นแสนปี ก็ยัง^{ไม่}
^{มี}พระพุทธเจ้ามาอุบัติ ก็ยังมี เป็นต้น

ดันนั้น การจะเกิดมาได้พบพระพุทธเจ้าลักษองค์
ในแต่ละชาติ ในแต่ละยุคกาล คิดดูซิ และผู้ที่จะบำเพ็ญ^{เป็น}
เป็นพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์นั้น จะต้องพบพระพุทธเจ้า
มาตามลำดับๆๆก็ตั้งเป็นแสนองค์ทั้งนั้น กว่าจะบำเพ็ญ^{ได้}
เป็นพระพุทธเจ้า แล้วมันจะกี่ล้านปี จะกี่ล้านๆๆปี

พระจะนั้นการบำเพ็ญเป็นพระพุทธเจ้านั้น เกินที่
จะกล่าวด้วยภาษา เกินที่จะพูดอย่างคนพูด สิ่งนี้จึง
เข้าใจยากต้องได้ยกมาก

การเข้าใจว่า คนธรรมดาสามัญจะสามารถบำเพ็ญ^{เป็น}
เป็นพระพุทธเจ้าได้ภายใน ๖ ปีนั้น เป็นความเข้าใจที่ตื้นเขิน
เกินไป โดยสัจจะแล้ว ในพระชาติที่พระมหาโพธิลัตต์
องค์ได้กิจตามที่จะตระสูญเป็นพระพุทธเจ้านั้น ท่านได้บำเพ็ญ^{มา}
มาเต็มแล้ว มีบารมี อุปบารมี ประมัตตบารมี มหาบารมี
ครบพร้อมแล้ว พร้อมทั้งพระทศพลญาณก็ดี พระ
เวลาสัชญาณก็ดี พระสัพพัญญุตญาณก็ดี ท่านได้สั่งสม
มาเกินกว่าสามัญชนทั้งหลายจะพึงได้พึงเป็น ท่านสั่งสม
มาไม่รู้กิชาติๆแล้ว พุทธวิสัยเหล่านี้เกินกว่าจะกล่าว

เพราะเป็นอุนไตรiy

ไม่ต้องเอาถึงขั้นพระพุทธเจ้ามาเป็นตัวอย่างหรอก
เพื่อให้เข้าใจด้วย... ขออภัยนะที่จะยกเรื่องของตัวเองเป็น^{ตัวอย่าง} อาทماํกีสั่งสอนมาหลายชาติมากมายเหมือนกัน
มาสอนคุณนี่อาทมาํกีได้เรียนพุทธศาสนามาเลยในชาตินี้
ว่ากันที่จริง..ไม่ต้องไป ๖ ปีหรอก ๖ ปีที่ไหนล่ะ อาทมา
เดินออกมาจากโหรทัศน์ในปีนั้น คือออกจากรากลีก
แล้ว อาทมาํกีมาสอนธรรมะพราหมณ์แล้ว ทันทีในปีนั้น

อาทมาํกีเดินออกจากรากลีกมาจดหมายด้วยคำ ไม่ได้
ออกจากรากลีก ออกจากเชา จำกถ้าไปฝึกปฏิบัติที่ไหนเลย
อาทมาํกีบัติทำมกกลางดงมายาแท้ๆ ที่ปฏิบัติอยู่ขณะ
นั้น ก็อยู่กับงานโหรทัศน์ ต้องมาทำงานเชือกฯ งาน
โหรทัศน์วุ่นวายปรุงแต่งจัดจ้านจะตาย อาทมาํกีใช่
ทำงานอย่างเดียวด้วย ทำงานหลายอย่าง ต้องรับผิดชอบ
งานมากมาย อาทมาํกีบำเพ็ญอยู่ในลักษณะนี้แหละ มี
การคลุกคลีกี่ยวข้องสัมผัสสัมพันธ์กับโภคภัยทุกอย่าง ตั้ง^{แต่}
โลกอย่าง ถึงโลกสวาร์ค โลกีย์สารพัด เพราะที่
ที่อาทมาํกีนั้นนี่ คือ คงแห่งยอดโภคภัย เขารายกคง
แห่งเมืองมายา สุดยอดมายาเลยนะ พากกระดึกกระดี
หักหายนะแห่งอยู่ในนั้นทั้งหมด ใช่ไหม นำไฟชั้นโลกีย์
ไม่รู้ลูกซึ่งไม่รู้ไฟฟ์แบบไหนพากเขานั้นแหล่จัดจ้านที่สุด
แล้ว อาทมาํกีบัติธรรมก็อยู่ทำมกกลางดงนั้นแหล่
ถ้าจะว่าไปแล้ว ก็เหมือนอยู่ทำมกกลางเตาร้อน

ทำมกกลางเตาหลอมเหล็ก อยู่ตรงนั้นแหล่ อาทมาํกี
ปฏิบัติอยู่ที่นั้น มีสัมผัศดเจน อยู่กับโลกีย์จัดจ้าน
ทุกอย่าง ไม่ได้ออกไปสัมผัสนิป่า หรือหนีไปอกรกไป
อยู่ปลีกเดี่ยว ไม่มี ไม่เคย

แม้จะมีบ้างที่หลบหนีไปบำเพ็ญในป่าแสม ก็เป็นป่า
ในวัดอโศกaram ก็ในวัดแห็ง ไม่ใช่ป่าจิงจังที่ไหน และ
ตอนที่ออกไปป่าในระยะแรกนั้น นั่นมันก็เป็นอารามณ์
แบบลิงลมอหัวพองอีกแหล่ ก็ค่านิยมของสังคมเชา
บอกว่า จะปฏิบัติธรรมต้องออกป่า ตอนนั้นยังเบลอๆอยู่
ก็ทำตามๆเข้าไป ก็เลยหนีไปอยู่ป่าแสมในวัดอโศกaram
ความจริงก็รู้ก่อนนั้นแล้ว แต่มันก็ยังเป็นชั้นๆ จึงไป
รู้ตัวขณะที่อยู่ในป่าแสมอีกทีว่า เราก็ผิดแล้วนี่ที่ออก

มาอยู่ป่าแสม อาทิตย์ถึงได้กลับอภิมหาผู้คน แล้วก็มาทำงานนี้ตามแบบพุทธ

ที่อาทิตย์ต้องพูดเรื่องนี้ขึ้นมา แม้แต่เขาเรื่องของอาทิตย์เองมาพูด ก็ เพราะมันไม่ใช่เรื่องจะเข้าใจได้ง่ายๆ จึงขอยกเอาเรื่องของอาทิตย์เป็นปัจจุบันรู้ๆ เห็นๆ กัน มาประกอบการอธิบาย เพื่อยืนยันความเป็นความมี มัน จะได้พื้อรู้พื้อเห็น เป็นตัวอย่างเล็กๆ น้อยๆ ที่พอเห็นได้

ขออีนยันอีกว่า ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาปลีกเดียว หรือโดดเดียว แบบลัทธิชาชีดาบสัทหายนะ ดังนั้น ที่ท่านว่า “ไม่คลุกคลีด้วยหยาดคณะ”(อสังคณิกะ)นั้น จึงต้องมาดูหลักเกณฑ์ที่พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ให้ดีๆ กันก่อน

“คน” หรือมนุษย์ ไม่ใช่สัตว์ประเภทอยู่เดียวฯ แต่เป็นประเภทสัตว์โขลง เป็นสัตว์ที่อยู่ด้วยกันเป็นโขลงใหญ่มาก มีสัญชาตญาณของสัตว์ประเภทโขลงที่ต้องคลุกคลีกัน คำว่า “ไม่คลุกคลีด้วยหยาดคณะ(อสังคณิกะ)” นั้น จึงมีความหมายลึกซึ้ง ถ้าเข้าใจตื้นๆ ก็ยอมได้ผลเพียงตื้นๆ ถ้าเข้าใจกันได้ลึกซึ้งก็ยอมได้ประโยชน์อย่างลึกซึ้งจากความลึกซึ้งนั้นๆ

ใครเข้าใจอย่างไร ก็ยอมปฏิบัติและได้ผลอย่างนั้น

ที่จริงคำว่า.. “ไม่คลุกคลีด้วยหยาดคณะนี้” หมายความว่า “ไม่คลุกคลีด้วยหยาดคณะคนพลา แต่ให้ควบคุ้นคลุกคลีด้วยคณะบัณฑิต” ให้มากๆ นั้นต่างหากที่เป็นเบื้องต้นแห่งคำสอนของพุทธ หลักเกณฑ์ว่า ให้ห่าง “ไม่ให้คลุกคลี อันเป็นความหมายหมายข้อต้น ก็ต้องศึกษาให้เป็นวิชาชวารที ซึ่งศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งสังคม เป็นศาสนาแห่งสังคมในความเป็นจริงของมนุษย์ เมื่อมนุษย์ไม่ใช่สัตว์ปลีกเดียวแต่เป็นสัตว์สัมพันธ์กันคลุกคลีกัน มีประโยชน์แก่กันและกัน จึงต้องอยู่คลุกคลีกันหักต้น และที่สุด

ซึ่งที่สุดนั่นก็คือ ต้องปฏิบัติให้ตัวเราจน “จิต” ของเรา “ไม่คลุกคลีด้วยกองกิเลส” นั่นเอง ที่เป็นขั้นละเอียดสุดยอดแห่งสัจจะ อันหมายถึง “กิเลสขาดหายตายจากไป” จึง.. “ไม่มี “กิเลสคลุกคลีเกี่ยวกะ” อยู่ในจิตใจอีกแล้ว อย่างเด็ดขาดยังยืน ในจิตจึงไม่มีกิเลสคลุกคลีอยู่จริง

พระฉะนั้นถ้าพูดคำว่า.. “ไม่คลุกคลี” หากพูดอย่างเอกสารว่า คือพูดอยู่แต่ด้านเดียวมุมเดียว แล้วก็

หมายถึงแต่เพียงว่า “ไม่คลุกคลีกับมวลมนุษย์ด้วยกัน มันผิดหรือถูกกันแน่ ในความเป็นมนุษย์จริงๆ หรือเป็นสามัญ ผิดใช่ไหม? เพราะไม่ใช่ธรรมชาติของความจริงแห่งมนุษย์ พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า ต้องควบคุ้น ต้องคลุกคลีกับผู้ที่ควรคลุกคลี อย่าควบคุ้นหรืออย่าคลุกคลีกับคนพาล ต้องคลุกคลีควบคุ้นกับบัณฑิต หรือที่พระพุทธเจ้าตรัสแล้วตรัสอีก ว่า มีตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี เป็นหั้งหมุดหั้งสินของพระมหาธรรมย (ธรรมวิญญา) นั่นก็หมายความว่า ต้องอยู่กับมิตรดี สหายดี สิ่งแวดล้อมดี คือ คลุกคลีกับหมู่ที่ไม่ใช่พาลแห่งอน

สังคมของโโคกนี้ พาลอยู่ด้วยไม่ได้ โดยคัดออกไปตามธรรมชาติ เลือกริริคดออกตามเจตปะเพนนี วัฒนธรรม ตามกฎเกณฑ์ของกลุ่ม เพราจะนั่นเราะจะ “ไม่คลุกคลีกับคนพาล หรือคนพาลจะมาคลุกคลีกับเราก็ยาก ซึ่งเป็นธรรมชาติแห่งสัจจะ คัดสรรวกันตามสัจจะ

ถ้าคุณอยู่ท่ามกลางหมู่กลุ่มของชาวโลเกีย ซึ่งจะมีคนพาล (พาล แปลว่า ผู้อ่อน ผู้เยาว์ ผู้ยังไม่รู้หรือยังไม่กระทั้งถึงผู้เกเร-เลว) โดยสามัญแท้ๆ คุณก็ยังพยายาม “ไม่คลุกคลี” ก็เย้าย้อกับคนพาล และเมื่อยังอยู่กับชาวโลเกีย คุณต้องมีอินทรีย์พละเพียงพอ คุณถึงจะอยู่ได้อย่างเป็นสุข แบบโลเกีย “อินทรีย์พละ” คือ อำนาจ สมรรถภาพ กำลังที่ลั่งอำนาจวายการ ความเป็นใหญ่ในตน

อินทรีย์พละ ที่หมายถึง “พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้” คือ อินทรีย์ ๕ พละ ๕ ซึ่งเป็นอินทรีย์ทางธรรม พละทางธรรม ๕ ที่ว่านี้ “ได้แก่ ครรชชา วิริยะ สติ สมารที ปัญญา หั้งอินทรีย์หรือหั้งพละ ต่างก็มี.. ครรชชา วิริยะ สติ สมารที ปัญญา ๕ อย่างนั้นเช่นเดียวกัน แต่ “อินทรีย์” หมายถึง อำนาจส่วนตัว และอำนาจส่วนกลาง สำหรับ “พละ” นั้นหมายถึง อำนาจส่วนปลาย ถึงผลลัพธ์สุด

ถ้าไม่ใช่อินทรีย์ทางธรรม คุณก็ต้องมีอินทรีย์แบบโลเกีย คือ มี “ครรชชา” ในลาภ-ยศ-สรรเรสิริ-สุขในกาม-สุขในอัตตา นั่นก็หมายความว่า อำนาจหรือกำลังที่สั่งอำนาจการ(อินทรีย์พละ) ของความเชื่อ(ครรชชา) ในตัวคุณ นั้นบังการสูงไปในทิศทางโลเกีย นั่นก็คือ ในความเชื่อของคุณเห็นแท้เห็นจริงว่า ชีวิตคุณมีสิ่งที่เป็นสาระสำคัญ

ยอดยิ่ง คือ ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขในภาระ-สุขในอัตตา ที่ต้องมุ่งแสวงหา แล้วคุณก็จะวิริยะพากเพียรขวนขวย เพื่อจะได้มาซึ่งโลกธรรมดังกล่าวนั้นเป็นเอก จึงมีชีวิต มุ่งมั่นแต่ในลาภ-ยศ-สรรเสริญ-ภาระ-สุข-อัตตทัตสุข เป็นเอก ดังนั้น หั้งสติ-สมารท-ปัญญา จึงต่างก็ล้วนพัฒนา อินทรีย์พละให้ช่วยกันมุ่งแสวงหาลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขในภาระ-สุขในอัตตา ไปตามคุณธรรมของแต่ละคน

อินทรีย์พละหรืออ่านใจในตนหรือความสามารถที่มี ของตน จึงใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งโลกธรรมดังกล่าวเป็นเอกใน ชีวิต ชีวิตก็จะแข็งดีแข็งเด่นกับคนในสังคมโดยเกียร์ด้วยกัน จนถึงขั้นแห่งชิง嫉妒ติดโง่ทำร้ายกันเข่นฆ่ากันเพื่อลาภ -ยศ-สรรเสริญ-สุข ที่ได้เสพสมภาระ-สุขที่ได้เสพสมอัตตา

สังคมโดยเกียร์จึงอยู่กันอย่างแข่งชิงอาชีวะคุณกัน ทั้งด้านปูธรรม และทั้งด้านนามธรรมที่เป็นความนึกคิด จิตวิทยาสารพัด ซึ่งต่างก็พยายามปรุงแต่งสร้างสรรค์ กันขึ้นมาซึ่งเพื่อเอาชนะกันและกัน ถึงขั้นบรรยายทำฟันกันอยู่ตลอดกาล ไม่หยุด ไม่จบ ไม่มีเลิกนิรันดร เป็นลักษณะ ของสังคมปุถุชนนิจกាល ด้วยประการจะนี้

ส่วนนักบวชคือสมณะของพระพุทธเจ้าผู้สัมมาทิฏฐิ นั้น มีความเชื่อ(ครรช那)ด้วยปัญญาเข้าใจ “โลกุตระ” ซึ่ง แตกต่างจาก “โลเกียะ” แน่นอน ก็ไม่ “เชื่อ” (ครรช那)ตามที่ ชาโภเกียร์ “เชื่อ” จึงมีอินทรีย์พละ อันคือ อำนาจหรือกำลัง ที่ล้วนอำนวยการ(อินทรีย์พละ)ของความเชื่อ(ครรช那)ในตัวคน ผู้สัมมาทิฏฐิ บางกรณีไปในทิศทางโลกุตระ นั่นก็คือ ในความเชื่อของคนผู้นี้ เห็นแท้เห็นจริงว่า นิริคณมีสิ่ง ที่เป็นสาระสำคัญอยอย่าง คือ ต้องลดกิเลสที่มั่นคง ติดยึดในลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขในภาระ-สุขในอัตตา ที่ ต้องมุ่งแสวงหา แล้วคนผู้นี้ก็จะวิริยะพากเพียรขวนขวย เพื่อจะได้มาซึ่งโลกธรรมเป็นเอก จึงมีชีวิตมุ่งมั่นที่จะ ชำระล้างกิเลสที่ติดยึดในลาภ-ยศ-สรรเสริญ-ภาระ-สุข- อัตตทัตสุขเป็นเอก ดังนั้น หั้งสติ-สมารท-ปัญญา จึงต่างก็ ล้วนพัฒนาอินทรีย์พละให้ช่วยกันมุ่งคึกคักฝีกฝนประพฤติ ตามหลัก “จะนะ ๑๕” หรือปฏิบัติตามหลักธรรมต่างๆของ พระพุทธเจ้าเพื่อชำระล้างกิเลสตัณหาอุปทานที่มั่นคงติด ยึดโดยเกียร์ธรรมะ โดยมีวินัยระเบียบแบบแผนไว้ชัดๆ ไม่

คลุกคลีกี่ยวข้องกับแหล่งหรือกลุ่มคนใดคนหนึ่ง ของกามจัดจ้าน อัตตาจัดจ้าน หรือสรรเสริญ-ยศ-ลาภจัดจ้าน ถือเป็นท่อโคลา ไม่ไปร่วมสร้างร่วมเสริมกับการนั้น แม้ จะอยู่ลับพันธ์คลุกคลีกับสังคมโดยเกียร์อยู่อย่างธรรมชาติ เป็นสามัญของสังคมลัตตว์โขอล ซึ่งก็ได้การสัมผัสหันๆเป็น เทหุปัจจัยในการที่จะปฏิบัติ “โพธิปักขยธรรม ๗๗” เป็นเอก เพื่อเกิด “สัมมาสماธ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุติ ไม่ใช่ไปหลงการนั้นหลับตาปฏิบัติสมารถแบบดาวส ฤทธิ เป็นเอก ซึ่งจะเกิดมิจฉาสามิ (ถ้ามีจิตทิฏฐิ) มิจฉา ญาณ-มิจฉาวิมุติ ดังที่มีกันอยู่ในตีมสังคมพุทธ เพราะ ยังไม่เข้าใจ “โลกุตระ” ถูกแท้ ถูกถ่วงดีพอ จึงไม่ “ครรช那” ในโลกุตระ หรือแม่บ้านจะ “ครรช那” โลกุตระก็ตาม แต่ ถ้ามีจิตทิฏฐิ ยังไม่ล้มมาทิฏฐิ ก็ไม่มีทางบรรลุโลกุตระ เพราะจะนั้น “อินทรีย์พละ” จึงไม่เป็นอำนาจ ไม่เป็น ความสามารถในตน หรือกำลังที่ล้วนอำนวยการของความเชื่อ (ครรช那) ในตัวคนผู้นี้ก็ไม่บ่งการมุ่งไปในทิศทางโลกุตระ อย่างถูกกฎหมายของพระพุทธเจ้า หรือไม่มีกำลัง เพราะ อินทรีย์พละของผู้ยังมิจฉาทิฏฐิจะไม่มี(เมื่อไม่เชื่อ) แม้เชื่อ ก็ปฏิบัติไปผิดๆ เพราะยังรู้ไม่ถูกต้อง ผลที่ได้จึงผิดແเน เช่น มีทิฏฐิหรือเข้าใจหรือเชื่อในการปฏิบัติ “ศีล” ก็ยัง ไม่สัมมา โดยเข้าใจว่า การปฏิบัติศีลก็แค่เป็นการปฏิบัติ ที่เกิดผลเพียงควบคุมภัยกับวัวเจ้าท่านนั้น “ศีล” เป็นแค่ หลักการที่ให้ผลให้ประโยชน์ทางจริยธรรมสังคม ศีลเป็น เบื้องต้นก่อนทำสماธ แต่คนละเรื่องกับสماธ ไม่ได้ เข้าใจว่า เป็นเรื่องเดียวกับสماธ ที่ปฏิบัติต่อ กันไปถึงจิต แล้วลั่งกิเลสลงกิดสัมมาสماธ จึงผิดจากคำรับของ พระพุทธเจ้าใน “กิมตถิยสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘) ที่ว่า ผู้ปฏิบัติศีลนั้นถ้าแม่นปฏิบัติอย่างเป็น สัมมาทิฏฐิ “ศีลที่เป็นกุศลย่อมยังความเป็นอวหันต์ให้ บริบูรณ์ได้โดยลำดับ” ซึ่งการจะบรรลุอวหันต์นั้นต้องมี ผลถึงจิต หรือไม่ก็ เพราะเข้าใจ “ศีลพัพตุป/พาหน” ก็ยังไม่ ถูกแท้ ว่าคืออย่างไร ต่างกันกับ “ศีลพัพต/รามาส” คนละ ขั้น คนละนัยสำคัญ กันใจ ก็ยังเข้าใจได้ไม่ถูกแท้ถูกถ้วน และเรื่อง “สماธ” ก็เข้าใจหรือเชื่อกันไปว่า ต้องแยก จาก “ศีล” ไปปฏิบัติต่างหาก ไม่ใช่เป็นองค์รวมอยู่กับ

การปฏิบัติ “คือ” ต้องแยกตัวไปสถานที่ แยกเวลาพิเศษ ไปในหลับตาเพ่งกลิ่นอีกต่างหาก เป็นต้น เพราะมีทฤษฎีหรือเชื่อว่าปฏิบัติ “สามาธิ” ก็คือ การปฏิบัตินั่งหลับตา สะกดจิตเพ่งกลิ่นต่างๆ เช่นไปอยู่ในวังค์แบบควบสตูดี้เก่าๆ ยังไม่เข้าใจ “สัมมาสามาธิ” ที่เกิดจากการปฏิบัติตัวอย่าง “มรรค ๗ องค์” เป็นเอก หรือตัวอย่าง “โพธิปักขิยธรรม๗” หรือตัวอย่าง “อปัณณกปฏิบัติ๗” (การปฏิบัติไม่ผิดไปจากพุทธ) เป็นเอก เป็นต้น

แต่ไม่ได้หมายความว่า อาทماตีที่ “สามาธิ” ที่นั่งหลับตาเพ่งกลิ่นเข้าไปสู่กว้างคันจะ “สามาธิ” ชนิดนี้ พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า “ເຕີສະດະ” ถ้าเข้าใจสามาธิแบบເຕີສະດະนี้อย่างล้มหายใจแล้ว ว่า คืออะไร ให้ประโยชน์ได้อย่างไรบ้าง ก็สามารถจะใช้สามาธิแบบເຕີສະດະเป็นอุปกรณ์มาก บ่อยในการปฏิบัติได้จริง

ต้องทำความเข้าใจให้ชัดเจนในเรื่อง “สามาธิ” ว่า “สามาธิ” นั่งหลับตาเพ่งกลิ่นที่ปฏิบัติกันอยู่ทั่วไปในโลก โดยผู้เรียนรู้เข้าใจอย่างสัมมาทิฏ្យธิตามแบบพุทธ ก็จะได้ผลไปตามแต่ละสำนัก แต่ละอาจารย์จะยึดถือและมีที่สุดแห่งจุดหมาย เช่น อาจารย์ตามสถาบันที่สุดเป็น “ากิญจัญญาณ檀那ນາ” แบบควบสัมภัย (ไม่ใช่ากิญจัญญาณ檀那) หรืออุทกดาบสก์มีผลที่สุดเป็น “เนวัญญาณลัณญาณ檀那” (ไม่ใช่เนวัญญาณลัณญาณ檀那แบบพุทธ) บางสำนักหลง “อาจารย์檀那” (ไม่ใช่อาจารย์檀那แบบพุทธ) เป็นผลที่สุดก็มี บางสำนักหลง “วิญญาณลัณญาณ檀那” (ไม่ใช่วิญญาณลัณญาณ檀那แบบพุทธ) เป็นผลที่สุดก็มี อยู่ในประเทศไทยนี่เอง มีอยู่หลายสำนัก ซึ่งหลงกันว่าเป็น “วิมุติ” แต่เป็น “มิจฉาวิมุติ” ไม่ใช่ “สัมมาวิมุติ” ของศาสนาพุทธอย่างสัมมาทิฏ្យธิ นั่นอย่างหนึ่ง เพราะ “ณา” แบบพุทธนั้นต่างจากแบบภาษาไทยเดิม ส

“สามาธิ” นั่งหลับตาเพ่งกลิ่นที่ปฏิบัติกันอยู่ทั่วไปในโลกนั่นแหลก แต่ผู้เรียนรู้ได้ศึกษาจนเข้าใจอย่างสัมมาทิฏ្យธิแล้ว ว่า ไม่ใช่อย่างเดียวกันกับ “สัมมาสามาธิ” เมื่อมีสัมมาทิฏ្យธิจึงสามารถปฏิบัติ “สามาธิ” ที่นั่งหลับตาเพ่งกลิ่น นี้ ให้เป็นอุปกรณ์ในศาสนาพุทธได้เป็นอย่างดี นั่นก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง

“สัมมาสามาธิ” ที่ปฏิบัติตามหลักมรรคองค์ ๘ ซึ่งมีองค์ทั้ง ๗ ของมรรคเป็นเหตุ (อุปนิสา) เป็นองค์ประกอบ (บริขาร) ในการปฏิบัติเพื่อเกิด “สัมมาสามาธิ” “สามาธิ” แบบนี้เป็นของศาสนาพุทธโดยเฉพาะ นี้ก็อีกอย่างหนึ่ง หรือ แม้แต่การ “คลุกคลีเกี่ยวข้องกับหมู่กลุ่มชุมชน” ที่เรากำลังสาธารณช่วยความกันอยู่นี้ก็ตาม ก็ยังปฏิบัติสุดต่องไป ไม่สัมมาทิฏ្យธิ

ที่ นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ “ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่

ถามว่า “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ขันธ์ ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายย่างๆ คือฝ่าย “รูป” ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ขันธ์ ๕ ส่วน “นาม” ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ขันธ์ ๕ อวิชชา “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยสิ่งตั้งกล่าวนี้แล้วจะคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา... ก็ยังหมายถึง “ชีวิตนี้” แต่ถามเติม一句ไปว่า เบื้องอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วฯ พลอมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กัน อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานลัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือลังCREASEที่กันอยู่-ลังขยาย กันอยู่ หักขากันที่ทางเดียว-ฟิกิลล์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกพันธ์ เมื่อนิยามออกมานี่เป็น “อุตุ-พิช-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ “อุตุ” เกี่ยวกับ “พิช” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชีด “ความเป็น” (ภา) ของแต่ละนิยามกันแค่

ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยยะอีกด้วยซึ่งอย่างสำคัญที่เดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [และได้อธิบายมาถึง กระทั้งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่าการกระทำของคน อันมีได้เพียง 3 อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต” ได้แก่ กำลังไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะสั่งสมลงเป็น“ทรัพย์ของตนๆ”(กัมมั划ก)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นไป ตราบ“ปรินิพพาน”ที่เดียว

เพราะ“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือชาตาน”แท้จริง ที่สัมผัสถึงแล้วพิสูจน์ได้ ดูได้ยังกับวิทยาศาสตร์ ทว่าก็ซึ่งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ“ผลของกรรม”ที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ (วิบาก) นี่แหล่ะที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ได้จะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก“กรรม” หรือ“การกระทำ”ของตนเองทั้งสิ้น

หากได้ด้สั่งสม“กรรม”ไปว่าเชิงดีหรือเชิงร้ายนี่หมายความว่า มี“วิบาก”(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น“ผลหรือฤทธิ์พิเศษ” ก็เป็น“บารมี”จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีด้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่าทึ่กจรรย์ปานใดๆ ก็เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี” ถึงขั้น哪ๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บกนกก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาก]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เนื่องที่มนุษย์นับถือว่า เป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่“อำนาจของชาตาน” ยอมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง“กรรมวิบาก”อย่างได้เชิงดึงขั้นจริง

ล้วนๆไม่มี“ผลบุญ”ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี“อำนาจพิเศษ”หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี“พระเจ้า”ที่จะบันดาลให้ไว้ให้ได้ แม้จะอ่อนแหนจาก“พระเจ้า”อย่างสุดร้องสุดขอ ปานได้ๆ ก็ไม่มี“พระเจ้า”บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี“ผลบpa”ของตนจริง ก็จะมีชาตาน-ผู้ร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลให้ เม้ม

เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง“ผลบpa”ของผู้นั้นแหล่แหล่ ในประเดิมนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความแล้วความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยอำนาจว่า “เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า” ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องขัย..ร่วงนักโดยหรือไม่ก็“พระเจ้าลงโทษ” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง“อำนาจชาตาน”ต่างหาก ชนะ“พระเจ้า”]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า“กรรม”เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งวัดถึงปานจะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำเตือนไว้ว่า

“กัมมัสโภมหิ-กัมมายาโต-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสโตรโน” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๔๙] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำลับฯ ทว่าแต่ละคำนั้น มีเนื้อหาและนัยยะอีกด้วยซึ่งมากหมายหลายเชิงขั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสโภมหิ หรือคำตรางๆว่า กัมมัสกะ นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า กรรมได้คราทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าทำกรรมนั้นในลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะของรุ่ลีขนาดไหน ทั้ง แม้แค่เกิดเป็น“ชาตุริริมคำริชั้นในใจ(ਆພରାତ୍) หากความตรินเนพร้อมไปด้วยเจตนา ก็ันบัดดี้ทันทีว่า คือ “กรรม” สั่งสมเป็น“วิบาก” (ผลของกรรม) นับเป็น“มโนกรรม”แล้วที่เดียว อันคือทรัพย์คือสมบัติเท็ของผู้นั้นๆ [คำว่า“กัมม”ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๔ นั้น ก็คือ “กรรม”ที่คันน์ทัยรู้จักกันน่อง]

[รายละเอียดของ“กัมมัสสະ”หรือ“กัมมัสโภมหิ”และ“กัมมายาโต” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๗-๗๐ ไปแล้ว และเรื่องของ“กัมมโยนิ” ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๘๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมา ก็ได้อธิบายถึง“กัมมพันธุ” ไปอีก ตอนนี้เราがらังอธิบายถึง“กัมมปฏิสโตรโน” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ“กรรม ทั้ง ๔” เรายังเริ่มอธิบาย“กัมมปฏิสโตรโน”ในฉบับที่ ๑๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสุ่ความเป็นอวิริยะหรือสุ่นิพพาน” ก็คือ “จรมะ ๑๕” ดังนั้น ความประพฤติ๑๕ (จรมะ ๑๕) นี้ จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ซึ่งบ่ง“ความเป็นพุทธ”

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเราがらังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัสกะ” อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และがらังอธิบายมา

ถึง“กัมมປ្លិសរណៈ” ที่พึ่งแห้าของคนคือ“กรรม”]

เรามาก็มาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔ ถึง ข้อ ๓๕ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาน尼”(คำสอนของพระองค์ที่เดียว ว่า “อนุสานนิป្ភាពิหารី” นั้นคือ อย่างไร?

[ได้น้ำ“ฉลศีล”มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้“មัชณิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อสุดท้ายก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุธรรมผล ก็เป็น“อนุสานนิป្ភាពิหารី”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเมื่อตนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔ “เกวณ្យสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จะณะ ๑๕”นั้นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทรีย สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ดังคำตรัสในปริเบทที่อ่าตามกล่าวถึงและบอกไว้แล้ว ว่า จะนำมาธิบายต่อ... นั้นคือ “อินทรียสังวร”

ดูกรเกวณ្យ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เห็นรูปด้วยจักษุ แล้ว ไม่ถือ nimitta ไม่ถืออนุพยัญชนะ เช้อย่อมปฏิบัติ เพื่อสำรวมจักษุนทรีย์ที่เมื่อไม่สำรวมแล้ว จะเป็นเหตุให้อกุศลธรรมมรณ์ตามก คือ อภิชาน และโภนัสครอบบាំນ ชื่อว่ารักษาจักษุนทรีย์ ชื่อว่าถึงความสำรวมในจักษุนทรีย์ ภิกษุฟังเลี้ยงด้วยโสต ... คอมกลินด้วย眼看 ... ลิ้มรส ด้วยชีวหา ... ถูกต้องโดยอุปนิสั� พดดวยกาย... รู้แจ้งธรรมธรรมณ์ด้วยใจแล้ว ไม่ถือ nimitta ไม่ถืออนุพยัญชนะ เช้อย่อมปฏิบัติเพื่อสำรวมนินทรีย์ ที่เมื่อไม่สำรวมแล้ว จะเป็นเหตุให้อกุศลธรรมมรณ์ตามก คือ อภิชาน และโภนัสครอบบាំນ ชื่อว่ารักษามนินทรีย์ ชื่อว่าถึงความสำรวมในมนินทรีย์ ภิกษุประกอบด้วยอินทรียสังวรอันเป็นเครื่อง เช่น นี้ ยอมได้เสวยสุขอันบริสุทธิ์ ไม่ระคนด้วยกิเลสในภายใน ดูกรเกวณ្យ แม้ข้อนี้ก็เรียกว่า อนุสานนิป្ភាពิหารី

ตามคำตรัสนี้แหลกที่เป็นตัวชี้บ่งที่ชัดเจนยิ่งที่สุด ในการประพฤติการปฏิบัติไปนั้น จะเห็นความสัมพันธ์ ของธรรมะแต่ละทั้วข้อ ตั้งแต่..ศีล เป็นข้อ ๑ สำรวม อินทรีย์หรืออินทรียสังวร เป็นข้อ ๒ สติสัมปชัญญะ เป็น ข้อ ๓ แล้วจึงจะเป็นผลสันโดษ เป็นข้อ ๔

ทั้งหมดนั้นก็คือ องค์ธรรมที่มีสารสัจจะเดียวกัน

กับ จรutable ๑๔ ตั้งแต่ ศีลสัมปทา ซึ่งก็คือ “ศีล”นั้นเอง อันเป็นข้อแรกของหลักธรรม และต่อจากนั้นจึงจะเป็นหลักปฏิบัติธรรมของพุทธ ที่พระพุทธองค์ตรัสว่า “แหลกคือ หลักปฏิบัติแห่งทุกจิตของพุทธ ถ้าใครปฏิบัติไม่อยู่ในหลัก ๓ ข้อนี้ ต้องถือว่าเป็น“การปฏิบัติที่ผิด”นอกทางพุทธ

หลักที่ว่านี้เรียกว่า ฉบับแกปฏิบทา แปลว่า ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด ได้แก่ สำรวมอินทรีย์ โภชเนมตตัญญา ตา และชาคริyanoyicake เมื่อปฏิบัติด้วยหลักทั้ง ๓ นี้ก็จะเกิดผลพัฒนาจิตเป็น“สัทธรรม” คือ ศรัทธา หรือโตตปปะ พหุสูต วิริยะ สติ ปัญญา และฌาน ๑-๒-๓-๔ ซึ่งก็หลักปฏิบัติเดียวกันกับ“ไตรลิขิกา” อธิศีลสิกขา-อธิจิตลิกขา-อธิปัญญาลิกขา คือ การปฏิบัติที่มี“ศีล”เป็นหลักที่ ๑ แล้วจึงจะเกิด“สมารishi” พร้อมกันกับมี“ปัญญา” อันวิเศษ คือ วิชชา ๘ เกิดขึ้นประกอบไปด้วยตลอดสาย

คำว่า “สมารishi”แปลว่า ความตั้งมั่นของจิต หรือจิตที่ตั้งมั่น ซึ่งก็คือ “อธิจิตสิกขา”นั้นเอง ซึ่งไม่ใช่การ “เข้าฌาน” เท่านั้น ต้องคึกข่ายให้รู้แจ้งว่า “ฌาน” กับ “สมารishi” นั้นต่างกันอย่างไร นัยสำคัญพ妄นี้ต้องรู้ให้ถูกแท้ ชัดเจน เมื่อเราปฏิบัติ เริ่มจากสามารถ“ศีล” สมบุติว่า เราถือศีล ๔ เราก็ต้องมี“อธิปัญญาลิกขา” คือ ต้องเรียนรู้ให้เข้าใจให้รู้แจ้งว่า ถือศีล หมายความว่าอะไร แล้วจะปฏิบัติอย่างไร จะเกิดผลอะไร อย่างไรบ้าง นี่คือ “อธิปัญญาลิกขา” คือ อุปจัจจุกการคึกข่ายเรียนรู้ให้เกิดปัญญาในความเป็น“ศีล” ตั้งแต่“ถือศีล”หรือ“สามารถศีล”นั้น ถือไปทำไป ถือนั้นจะทำอย่างไร จึงจะเกิดผลเจริญพัฒนาจาก“ศีล”ที่เราถือ เจริญอย่างไร เกี่ยวข้องกับชีวิต-กาย-วาจา-ใจของเราวอย่างไร เราก็ต้องมีปัญญาเข้าใจอย่างถูกแท้ถูกถ้วน คือ สมาราทีกุรุ จะได้ปฏิบัติถูกแท้ถูกถ้วน แล้วจึงจะได้ผลถูกแท้ถูกถ้วน

ตั้งนั้น “อธิศีล”ไม่ขาด “อธิปัญญา” ซึ่งเริ่มตั้งแต่ความรู้ ระดับเข้าใจคือ“ลัมมาทิกุรุ” ไปที่เดียว แล้วก็สูงขึ้นไปเป็น“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ” เมื่อ“อธิปัญญาลิกขา” เจริญขึ้นครบถ้วนด้วย“ชั้มมวิจัยลัมโพชังค์-ลัมมาทิกุรุ-องค์แห่งมรรค” และเมื่อปฏิบัติมัพทิก์พัฒนาขึ้นเป็น“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ” นั้นเอง (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓)

[มีต่อฉบับหน้า]

● ปลูกเสกสามัคคีทั้งพระ กับญาชีร่วมพิธีปลูกเสก จตุคามรามเทพ รุ่นโลกล อุดรราชันดำ(เดลินิวส์)

หลังหนุ่ย และ เจริญ มุมมีด และ แสงสว่าง กลางกระแสงศุदาน

จังคมป้อจุบันมักมีการผิดฝ่าผิดตัวอยู่บ่อยครั้ง ลึ่ง เช่นทหารใช้ประชาอิปไตยด้วยการยืดคำจา แต่นักการเมืองกลับใช้เหตุจากการตามระบบ ประชาอิปไตย หรือ “หัวโล้นอยากรำ-หัวดำ อยากสอน” พรอยกร้องอยากรำ อบายมุนเพียง ตามงานวัดทั้งหลาย เเลยทำให้มาราฟ้าหัวดำต้อง พากันพูดธรรมะแทน จึงจำเป็นอย่ายิ่งที่เรา จักต้องใช้ปัญญาพิจารณา กันที่เนื้อหาสาระเป็น สำคัญโดยไม่ลงติดอยู่เพียงแค่รูปแบบ หรือสัญลักษณ์เท่านั้น គอลัมน์ มองอย่างพุทธ โดย พระไพศาล วิสาโล จาก น.ส.พ.มติชนวันที่ ๗๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๖ ได้จุดประกายอย่างน่าสนใจเอาไว้ ดังต่อไปนี้

“วันนี้คุณมีจตุคามรามเทพแล้วหรือยัง?” นี้เป็นคำถามซึ่งเรียกได้ว่า กำลังขิดติดปากผู้คนทั้งประเทศในเวลานี้ แต่เห็นจะนำมาใช้กับคนคร- ศรีธรรมราชไม่ได้ เพราะคงมีกันทั่วทั้งจังหวัดแล้ว คำถามที่น่าจะเหมาะสมกว่าก็คือ “วันนี้คุณขายจตุคามรามเทพแล้วหรือยัง?”

ว่ากันว่าในตัวเมืองครา ขณะนี้ ไม่ว่าร้านอะไร จะเป็นร้านขายยา

ร้านอาหาร ร้านตัดผม ร้านของชำ ร้านเครื่องถม ร้านกาแฟ หรือร้านขนมจีบชาลาเปาฯ ฯลฯ ล้วนมีตู้ขายจตุคามรามเทพตั้งอยู่หน้าร้านทั้งสิ้น ยิ่งบริเวณรอบบัดพระยาตวารมหาวิหารด้วยแล้ว แม้แต่วินมอเตอร์ไซค์ก็ยังมีจตุคามรามเทพวางขายในตู้กระจก ไม่ต้องสงสัยเลยว่ารายได้จากการขายสินค้าตัวใหม่นี้ทำกำไรได้ดีกว่าอาชีพเดิมหลายเท่าตัว

“เจ้มะ” เจ้าของร้านกาแฟ เป็นอีกคนหนึ่งซึ่งขายจตุคามฯ เมื่อตนกับคนทั่วไป แต่ที่แปลงก็คือ ร้านของเรอเป็นร้านเดียวบนถนนหน้าหัวด้วยราชดำเนิน ที่ไม่มีตู้ขายจตุคามฯ แม้ไม่มีปีล์เตอร์โฆษณาจตุคามฯ ไม่ว่ารุ่นไหนติดในร้านเลย เธอเล่าว่า เดย์มีคนมาติดต่อขอตั้งตู้ ให้เงินเปล่าๆ วันละ ๓,๐๐๐ บาท แต่เธอปฏิเสธ เหตุผลก็คือ “นั้นไม่สมควร”

เธอขยายความว่า การขายจตุคามฯ เป็นเรื่องพุทธพานิชย์ เป็นการขายพระกิน ซึ่งคนเม่าคนแก่สอนนักสอนหน้าว่าอย่าทำ เธอก็เลยไม่ทำ “เราขายกาแฟของเราอย่างนี้ดีกว่า”

เจ้มะยอมรับว่าขายจตุคามฯ แล้วรายรั่ว ใครที่เป็นหนี้ก็หลุดหนี้ทันที แต่เธอไม่ยอมที่จะทำอย่างคนอื่น “ต่อให้มีหนี้เป็นแสน ทำแล้วหลุดหนี้ ก็ไม่เอา เป็นหนี้ดีกว่า เราไม่อยากขายพระกิน” เธอยังให้เหตุผลต่อไปว่า “คิดแล้วมันรันทด พ่อแม่สอนมาว่า ทำมาหากินให้ได้มากด้วยหยาดเหงื่อแรงงานตัวเอง ไม่ใช่เอาระมาหากินง่ายๆ ทำอย่างนี้ (ขายกาแฟ) ขายไปทุกวันฉันก็ได้กินอยู่แล้ว”

ในยุคที่ผู้คนเห็นเงินเป็นใหญ่ ยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เงินมากๆ และว่า เจ้มะกลับถือเอาคุณธรรมหรือความถูกต้องเป็นลิ่งสำคัญกว่าเงินทอง ในขณะที่ผู้คนถือเอกสารมาร่วมวงเป็นส่วนหนึ่ง เจ้มะเป็นคนหนึ่งซึ่งปฏิเสธสรณะดังกล่าว สำหรับเธอเพียงแค่พอกินก็พอแล้ว “บางคนเข้ากับเจ้มะ เรายกิดว่ายอมใจได้กว่า ใจแต่ไม่ดี”

ในยุคคลังจตุคามฯ และบูชาความร่ำรวย

เจ้มะกลับเป็นคนประหลาด เหตุผลของเธอ ดูเผินๆ เหมือนเหตุผลของปัญญาชนที่ได้รับอิทธิพลจากพุทธศาสนาแนวปฏิรูป แต่ที่จริงเธอเป็นชาวบ้านธรรมดายิ่ง ที่ได้รับอิทธิพลจากบรรพบุรุษ ป้อยครั้ง เธอจะอ้างถึงคำสอนของพ่อแม่และปู่ย่าตายาย “พ่อแม่สอนมา คนแก่คนเม่าสอนมา เรารู้เรารهینว่ามันผิด ถ้ามันผิดแล้วจะทำไปทำไม”

เจ้มะไม่ใช่คนสมัยใหม่ จะว่าไปแล้ว เธอเป็นตัวแทนของชาวพุทธแบบชาวบ้านสมัยก่อนซึ่งไม่ได้เรียนพุทธศาสนาจากต่างประเทศ แต่เรียนจากพ่อแม่และปู่ย่าตายาย เป็นพระเหตุนี้เธอจึงไม่ได้ปฏิเสธจตุคามฯ หรือวัตถุมงคล ที่คือของเรอก็ ขายจตุคามฯ ด้วยเหมือนกัน แสดงว่าเธอเชื่อในเรื่องลิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งคงรวมถึงอิทธิฤทธิ์ปฏิกรหิริย์ด้วย ก็พระเชื้อและครัวชาลิ่งศักดิ์สิทธิ์นี้แหล่ เธอจึงเห็นว่าการเอาของสูงเหล่านี้มาหากินเป็นสิ่งที่ผิด ในท่านองเดียวกันการเอาแต่พึงพาอำนาจดลบันดาลของลิ่งศักดิ์สิทธิ์จนไม่เป็นอันทำงาน ก็ไม่ถูกต้องเช่นกัน แต่จะต้องพากเพียรพยายามด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง

เจ้มะสะท้อนท่านที่ดังกล่าวอย่างชัดเจน เมื่อพูดถึงการปลูกเลกจตุคามฯ ว่า ควรจะต้องใช้พราหมณ์ ไม่ใช่พระ เธอจึงรู้สึกไม่สบายใจที่เห็นพระไปนั่งเริงเป็นแสตโนพิธีเทวาภิเชก “เราทนดูไม่ได้ มันไม่ง่ายจะใช้กิจของลงกรณ์” เธอยังอดบ่นไม่ได้ว่าเดียวนี้นิมนต์พระไม่ค่อยได้ เพราะท่านติดพิธีปลูกเลกจตุคามฯ

“อีกหน่อยจะไปพับพระลงกรณ์ ถ้าไม่มีแบงก์พันเห็นที่จะไปเข้าพับลำบาก”

กระแสจตุคามรามเทพที่โหมแรงจนยากจะต้านทานได้นั้น เนื่องจากเป็นการผลิตของสองลัทธิที่ทรงอิทธิพลมากในเมืองไทย คือ ลัทธิหวังผลดลบันดาล กับ ลัทธิบริโภคنيยม ในด้านหนึ่ง บริโภคنيยมทำให้คนอยากรวย เพราะเชื่อว่าวัตถุลิ่งเหลพเป็นที่มาของความสุข ยิ่งมีวัตถุลิ่งเหลพในครอบครองมากเท่าไรก็ยิ่งมีความสุขมากเท่านั้น

ดังนั้นจึงถือເຄວາມຮ່າງວຍເປັນສຽນ ແຕ່ຍັງ
ໄມ່ເລີຍຫາຍາກນັກທາກອຍາກຮຽຍແລ້ວຂົນທຳມາ
ທາກິນ ພຶດຄວາມເພີຍຮອງດຸນ ແຕ່ເດືອຍນີ້ທ່າເປັນ
ເຊັນນີ້ໄມ່ ອາກຮຽຍອ່າງເດືອຍໄມ່ພອ ຍັງອາກ
ຮຽຍໂດຍໄມ່ຕົ້ນອອກແຮງອີກດ້ວຍ ຕຽນນີ້ເອງທີ່ລັທີ
ທຳວັນພລດບັນດາລ ເຂົມາຕອບສູນອອງຍ່າງພອ
ເໜາະພອດີ ເພຣະໃຫ້ຄວາມທຳວັນວ່າຄຸນສາມາຮັດ
ຮຽຍໄດ້ໂດຍໄມ່ຕົ້ນທຳວະໄຮເລຍ ຂອເພີຍອັນວອນ
ບັນບານສິ່ງຄັດຕື່ລິທີ່ໃຫ້ຖຸກຕົວຫີ່ມີວັດຖຸມຄລທີ່
ຂັ້ງກີ່ແລ້ວກັນ ທັ້ງສອງລັທີ່ນີ້ມາບຮຈບແລະ
ຜສມຜສານກັນຈົນເປັນລັທີ່ຈຸດຕຸມຮາມເທັພ ທີ່ຈຶ່ງ
ປ່ງບອກຕົວດຸນ (ແລະກີເລສຂອງທັ້ງຝູ້ລ້າງແລະຝູ້ຊ້ອ)ດ້ວຍ
ຊື່ວຸ່ນທີ່ວັນເວີນອຸ່ງກັບຄວາມຮ່າງວຍອ່າງໄມ່ຮູ້ຈັກພອ

ຈະວ່າໄປແລ້ວ ຈຸດໍາຮາມເທັພ ມີໃຫ້ຕົວປັບຫາ
ຄວາມຕິດຍືດໜັງໃຫລີໃນຈຸດໍາຮາມເທັພຕ່າງໜາກທີ່
ເປັນຕົວປັບຫາ ທາກແຂວງຈຸດໍາຮາມາ ແລ້ວຂົນ
ໜັນເພີຍ ທຳຄວາມດີ ອູ້ໃນສີລໍຮ່ວມ ກີ່ເປັນເວື່ອງ
ທີ່ດີ ແຕ່ເວລານີ້ມີກີ່ຄົນທີ່ຄິດເຊັນນັ້ນ ແລະມີພະກິ່ງຮູປ
ທີ່ສອນງາຕີໂຍມເຊັນນັ້ນ ຄວາມໜັງໃຫລີໃນຈຸດໍາຮາມາ
ກຳລັງພັ້ນຄອກທ່າງຈາກສະລັກສຳຄັນຂອງພຸຖົ-
ສານາ ອັນໄດ້ແກ່ ການພື້ນດຸນ ການພັດນາຕຸນ ແລະ
ຄວາມໄມ່ປະມາຫາ ນ່າແປລກກີ່ຄືກະຮແສດັກລ່າວ
ເກີດຂຶ້ນທຳມາກລາງກາຮເຮັກຮ້ອງໃຫ້ບັນຫຼຸດພຸຖົ-
ສານາເປັນຄາສນາປະຈຳຕີໃນຮັບຮູ້ຮ່ວມນູ້ ໂດຍ
ທີ່ຝູ້ເຮັກຮ້ອງຈຳນວນໄມ່ນ້ອຍທັ້ງພຣະແລະມຣາວລົກ
ມີສ່ວນໃນກາຮສຳເລີມກະຮແສຈຸດໍາຮາມເທັພເສີຍ
ດ້ວຍ (ເຊັນ ປລຸກເສັກ ຂາຍ ຊົ້ວ ແຂວນ ໂໂຮ່ງນາ)
ທຳໃຫ້ເກີດພາພທີ່ຂັດແຍ້ງກັນອ່າງຮຸນແຮງ ຍິ່ງໄປ
ກວ່ານັ້ນຄວາມທຳວັນຮ່າງວຽຍອ່າງໄມ່ຮູ້ຈັກພອ ທີ່ຈຶ່ງ
ຖຸກປລຸກໂດຍກະຮແສຈຸດໍາຮາມາ ຍັງເກີດຂຶ້ນທຳມາກລາງ
ກາຮຮນງົກ ແລະແໜ່ງຂອງສຣາເລີມສະຫຼຸງເສົາກິຈພອເພີຍງ
ໂດຍຄົນທີ່ທຳວັນຄວາມຮ່າງວຽຍຈາກຈຸດໍາຮາມາ ນັ້ນກັບ
ເປັນຄົນເດືອຍວັນກັບທີ່ເປັນລົງເສີຍເຊີດຊູ່ເສົາກິຈ
ພອເພີຍງເສີຍດ້ວຍ

ກາຮໄລບ່າທ່ວມທັນຂອງກະຮແສຈຸດໍາຮາມ ຈຶ່ງ
ລະທັນໃຫ້ເຫັນອ່າງຊັດເຈນຄື່ງຄວາມອ່ອນແຮງ
(ທາກໄມ່ໃຊ້ຄວາມລັ້ມເຫຼວ) ຂອງພຸຖົສານາແລະ

ແນວຄິດເສົາກິຈພອເພີຍງ ແມ່ກະຮນັ້ນຄວາມທຳວັນກີ່
ຍັງມີ ອຢ່າງນ້ອຍຄົນອ່າງເຈື້ອມກົບອາກຮວ່າຍັງມີ
ຄົນທີ່ພວ້ມຈະທວນກະຮແສ ເພຣະຍືດມັນໃນລຶງທີ່ຖຸກ
ຕົ້ນໂດຍໄນກລົວໂທຮີກລົວຈຸນ ໃໃຫ້ຮີ່ໂມວ່າຄົນ
ເຫັນນີ້ຄື່ອແສງສວ່າງທຳມາກລາງຄວາມມືດສລັວ ອີກ
ທັ້ງຍັງເປັນຄວາມທຳວັນຂອງພຸຖົສານາຍຶ່ງກວ່າ
ຂ້ອຄວາມເພີຍງໄມ່ກີ່ປະໂຍຄທີ່ພຍາຍາມຜລັກດັນໃຫ້
ປຣກູໃນຮັບຮູ້ຮ່ວມນູ້ນູ່ເລີຍອີກ

(ຂ້ອມລູ່ຂອງ “ເຈື້ອມກົບ” ໄດ້ມາຈາກບໍລິສັດກາຊັ້ນ
ຂອງກຸ່ມກົກ ວົງຄົກຮຸດິ ແລະ ຖອນຮຣມ ສຸທົມສາຄຣ
ໃນນິຕິຍສາຣ ດ.ນາ ຂັບຕົວພຸຖົສານາມ ເຕັກໂລກ)

● ລວງພົກຫຼຸດໍາຮັກສຳຄັນໃນພົກຫຼຸດໍາຮັກສຳຄັນ
(www.jarkowit.com)

ຫລວງໜຸ່ຍກຮ້າວ!!

“ປລຸກເສັກຈຸດໍາຮາມ” ພິສດາຮ!?

ກາລຍເປັນປະເດີນຮ້ອນຈ້າງຂຶ້ນມາອີກຮັງ ກຣນີ
ສຳນັກພຸຖົສານາ ຈ.ນຄຣຄຣີອຮ່ວມຮາຊ ອອກ
ມາເປີດແຍ້ງພຸດີກຣົມອັນໄມ່ເໜາະສົມໃນກາຮ
ປລຸກເສັກຈຸດໍາຮັກລົງຈຸດໍາຮັກສຳຄັນ ຈຸດໍາຮາມເທັພ ຂອງ ພຣະຄຣູ
ໃບໝຶກປຣາມພ ສູົດຄນູໂຣ ຮີ່ອ “ຫລວງໜຸ່ຍໍ” ອອງ
ເຈົ້າວາລວັດໜັງປະຕິຫຼຸງຮາມ ຮີ່ອວັດຄອຫຼິ່ງ

อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา เป็น “หลวงหนุ่ย” ต้นตำรับเจ้าพิธีปลูกเลกองค์เจตุคามฯ ในยุคปัจจุบัน วัดไหนดันนั้น ใครจะสร้าง “เจตุคามรามเทพ” เป็นต้องใช้บริการ “หลวงหนุ่ย” ในการร่วมทำพิธีปลูกเลกแทบทั้งสิ้น เรียกว่าเป็น “คู่บุญ” ขององค์เจตุคาม จนแทบทะชาดไม่ได้เลยที่เดียว!! แล้วมันเกิดอะไรขึ้นกับวงการปลูกเลก “เจตุคาม-รามเทพ” ในครั้งนี้!!?

นายวิชา ทรรพคช รองผู้อำนวยการสำนักพระพุทธศาสนา จ.นครศรีธรรมราช เปิดเผยเรื่องราว ดังกล่าวขึ้น อันสืบเนื่องมาจากเสียงวิพากษ์ วิจารณ์ของเหล่าพุทธศาสนิกชน และประชาชนที่ได้เข้าร่วมพิธีปลูกเลกองค์เจตุคามรามเทพตาม วัดวาอาราม หรือสถานที่ต่างๆ ว่า เห็นพระครูใบฎีก้าปราณพ หรือ “หลวงหนุ่ย” ทำพิธีปลูกเลก องค์เจตุคามฯ ด้วยท่าทางแปลก พิสดาร ทึ่งใจซัง ถือเป็นยา ร้ายหอก รำดาบ เล่นโน่นรับบท “หนุман” ตลอด จนเปลี่ยนไปแสดงลิเก ตอบท้าย ด้วย “รำมโนราห์” โดยมีการกล่าวอ้างด้วยว่า ขณะแสดงพฤติกรรม ดังกล่าว องค์พ่อเจตุคาม ทรงลงประทับในร่างของหลวงหนุ่ย จนถูก วิจารณ์ว่าเข้าข่ายowardอุตริ!!!

ขณะที่ “หลวงหนุ่ย” เปิดเผยว่ายังไม่ทราบ เรื่องวิพากษ์วิจารณ์ดังกล่าว แต่พิธีกรรมที่เกิดขึ้นเป็นศาสตร์ในการกราบไหว้ครูบาอาจารย์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้ง ๔ ทิศ ส่วนพิธีกรรมที่นอกเหนือจากนั้น เป็นสิ่งที่ประชาชนที่เข้าร่วมพิธี จะทราบเองว่า หมายความ หรือเจตนาหรือไม่ “การทำพิธีแต่ละครั้งอาทิตย์ต้องการให้ประชาชน เกรงกลัวและละอายต่อบาป ซึ่งบางครั้งก็อาจถูกประณามว่าไม่เหมาะสม แต่ถือว่าทำดีที่สุดแล้ว”

“ที่ผ่านมาอาทิตมาก็ได้ช่วยเหลือเศรษฐกิจในสังคมให้ดีขึ้นช่วยเหลือชาวบ้านติดๆ ให้มีรายได้ ลืมตาอ้าปากบ้าง รวมถึงช่วยชาติ ช่วยบ้านเมือง ขณะที่ผู้จัดสร้างบางรายไม่สามารถปล่อยวัดถูมคงคลได้ อาทิตย์ต้องไปช่วยทำพิธีให้ เพื่ออาจจะปล่อยวัดถูมคงคลได้บ้าง ส่วนเรื่องที่พูดกัน

อาทิตไม่เชื่อแต่ๆ ขอให้ประชาชนผู้มีจิตศรัทธาต่อองค์เจตุคามพิเคราะห์พิจารณาเอาเอง และถ้าจะให้อาตมาลึกเพราะถือว่ากระทำผิดวินัยลงมือ อาทิตมาก็พร้อมจะลึก ถ้ามองว่าร้ายแรง เนื่องจากอาทิตมารู้สึกท้อแท้กับหลายเรื่อง หลายราواที่หวังช่วยเหลือญาติโยมแต่ก็มาเจอเรื่องอย่างนี้” เจ้าพิธีปลูกเลกองค์เจตุคามฯ ชื่อดังกล่าว (เดลินิวส์ ๑๘ ก.ค. ๒๕๕๐ อรรถชาญาโภุคิษย์ รายงาน)

ส่วนเรื่องค่าตัวนั้นเชื่อแต่ “เราเป็นเจ้าพิธีการจัดสร้าง เพื่อสาธารณะประโยชน์ ไม่เคยเรียกเงินค่าตัวก่อนก่อนออกจากพิธีเสร็จสิ้นแล้ว จะเป็นค่าใช้จ่ายเท่านั้น ซึ่งเราไม่ได้อะไรเลย จำไว้ว่าคนอย่างหลวงหนุ่ยทำพิธีที่ไหนไม่เคยเรียกเงินล่วงหน้า เราช่วยเหลือสังคมนั้นประเมินค่าไม่ได้... ค่าบายคี่ค่าพราหมณ์ ๒ หมื่นบาท ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ๑-๑.๕ แสนบาท” หลวงหนุ่ยกล่าว และที่มาของข่าวว่าหอบเงินหนึ้น หลวงหนุ่ยบอกว่า “น่าจะเกิดตอนที่เราขึ้นเครื่องบินและนำเงินขึ้นเครื่องบินไปกว่า ๑๐ ล้านบาท ซึ่งเป็นเงินทางวัดต่างๆ แต่ไม่ได้เป็นเงินของเราสักบาทเดียว แล้วปรากฏว่า เมื่อผ่านเครื่องเอกซเรย์เกิดเลียงขึ้นมาซึ่งเหตุการณ์ครั้งนั้นมีคนเห็น.....ฯลฯ” (คอมชัดลึก ๑๔ มิ.ย. ๕๐)

บทสรุป พระพุทธเจ้าทรงกล่าวไว้ว่า พุทธศาสนาของพระองค์นั้นบุคคลภายนอกไม่อาจสามารถทำลายลงได้ ยกเว้นแต่พุทธบริษัท ๔ อันได้แก่ กิษกุ ภิกษุณี อุบาสา และอุบาสิกา ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกที่จะทำลายพุทธศาสนาได้ และผู้ที่จะทำลายพุทธศาสนาได้มากที่สุดย่อมไม่มีฐานะใดที่จะทำลายได้มากเท่ากับฐานะของพระภิกษุโดยเด็ดขาด.....

“การดืนหนาเงินของพระคือ ความล่อมจมของศาสนาพุทธ พระต้องหยุดห้าเงิน หยุดใช้เงินให้ได้ จึงเป็นความจริงของศาสนาพุทธ” ■

เรื่องสืบ

• จุดหมาย รักพงษ์โศก •

แกงส้ม

ที่ท่าน้ำริมคลอง หยดน้ำนึงใจดีใจจ่อ จ้องทุ่นโพมลีข้าวที่เดี่ยวผืนๆ
เดียวโผล่ แล้วหันได้ทุนก็จะมอง ‘กินแล้วๆ เป็นปลาช่อนເຂອະໝາ’ จะ
ได้ไปอวดแม่’ เด็กชายบอกตัวเองอย่างดื่นเต้น มือกำคันเบ็ดไม่ไฝ์แน่น
แล้วด้ออย่างรวดเร็ว ปลาช่อนตัวย่ออมติดเบ็ดดึนกระแด่ๆ หยดค่อยๆ ปลด
เบ็ด เลือดซึมทั่วคอปลาทันที ส่องมือจับหัวปลาแน่นกะจะหักคอให้ลับ
ก่อน แต่แล้วก็เปลี่ยนใจหย่อนปลาลงในถังพลาสติกสีดำเก่าๆ ซึ่งໄล
นำติดกันถัง หยดหักกิ่งไม้ແກวนั้นคลุมปลาไว้ ทิ้งถังตรงรีบีทีครัว แม่
สาววนทำกับข้าวชำเลืองมองหยดนิดหน่อย แล้วทำอาหารต่อ

“แม่อะ ผมมีกับข้าวมือเย็นมาฝาก” เด็กชายหัวดำชั้ม ผิดคาดแม่มองดูถังสีดำแล้วทำหน้าตาดุๆ เอ็ดให้ “ແບບໄປຕົກປາລານໄດ້ ນ່າສົງລາຮມນະຈະຕາຍ ໄປ ເຄາໄປປ່ລອຍທີ່ທ່ານ້າ ລ້າງເນື້ອລ້າງຕັ້ວມາກິນຂ້າວ ພ່ອຮອຍໆແລ້ວ”

เด็กชายเดินຈຳຈັງ ເຄາປາໄປປ່ລອຍຍ່າງເລີຍດາຍກ່ອນມານັ່ງຈິນຂ້າວເຢັນພ້ອມພ່ອແມ່

ພ່ອຂອງຫຍດເປັນຄຽງທີ່ເຂົ້າໂຄງການເກີຍືນກ່ອນອາຍຸ ທັງອົກຈາກຮາກກົບຮັບປຽບປຸ່ນທີ່ ۵ ໄວ່ ທີ່ຮັກດ້ວຍຫຼັກໜັກແລະໜາມຸ່ຍ ເພື່ອປຸລູກພື້ນຜັກຜ່ານໄປໝາຍປີດິນດີ້ນີ້ ຜັກພື້ນທາກຫລາຍໜິດແນ່ງກັນຂັ້ນດົກນຳ ຕຳລົງ ແລະ ກະເລື່ອບ ກະເພຣາແມ່ລັກ ໂທຣະພາ ພຣິກ ຕະໂຄຣ໌ ໍາລາ ແມ່ຂອງຫຍດຈະເກີບຜັກສົມມາທຳກັບຂ້າວທຸກມື້ອີ້ນ ເຢັນນີ້ເປັນແກ່ລັ້ມກິ່ນທອມແມ່ຕັກໃສ່ໝາມພ້ອມຂ້ອນກາລາເຮີຍບ້ວຍ

“ຫຍດໄປຕົກປາລາອົກແລ້ວຟີ້” ແມ່ປ່ນ “ໄມ່ຮູ້ເປັນອະໄຮຫອບຈິງເຮືອງບາປາໆ ປີ້”

“ຕອນພ້ອຍັງເຕັກ ພ່ອຫາປາລາເກັ່ນນະ” ພ່ອພຸດຍື້ມ້າ ຫຍດຕາໂຕ “ເຫຼວ່ອພ້ອ ແລ້ວຕອນນີ້ທຳໄມ່ພົມໄມ່ເຄຍເຫັນພ່ອໄປຫາປາລາເລີຍ”

“ພ່ອເລີກນານແລ້ວ ຕັ້ງແຕ່ເຕັກຈານທີ່ພ່ອຄົນນັດທີ່ສຸດ ອື່ອຕົກເບີດ ຕົກໄດ້ເຍຂະໜາດ ເຫຼືອຈາກທຳກັບຂ້າວກໍເຄາມາທັກເປັນປລາຮ້າບ້າງ ຕາກແໜ່ງບ້າງ ແຈກໝາດພື້ນ້ອງບ້າງ ເຄາໄປໝາຍບ້າງ ຄ້າປາລາກິນເບີດລົງໄປລຶກຄົດເບີດອອກໄມ່ໄດ້ ກົດ້ອງດີ້ງເຊື້ອກເບີດ ເບີດຈະເກີຍເຄາໄລ້ປາລາອາກມາດ້ວຍ ສັກຄູ່ມັກກົດົນຕາຍຄ້າເຄາເບີດອອກໄມ່ໄດ້ຈິງໆ ກົດ້ອງດີ້ງເຫັນກິ່ງຂາດລ້ວງເຄາເບີດອອກ ຄ້າເປັນປລາດຸກພ່ອຈະທັກເງື່ອງມັນກ່ອນ ເດີຍຸກຍັກ ໄກຣເຍຸກຍັກຈະຮູ້ ປວດມາກລູກແລ້ວພ່ອເຮີຍຈົນມາເປັນຄຽງ ໄມ່ຮູ້ເປັນອະໄຮ ພ່ອຈະເຈັບຄອຍໆເຮືອຍ ທັງຄັນທັງເຈັບນາງທີ່ມີເລືອດອອກດ້ວຍ ຄ້າເຄົານິ້ວລ້ວລົງໄປຈະມີຕຸ່ມເລົກໆ ເຕັມໄປໝາດຄອເໜັນປາກເໜັນໄປໝາດ ພ່ອມາໄດ້ຄົດເມື່ອໄດ້ພັ້ງຮຽມເຮືອງບາປຸ່ນຄຸນໂທ່ານ ຄົງເປັນເພຣະທຳບາປົກປາລາມາກມັ້ງ ເລີຍເລີກ ເດີຍັນພ່ອກົລບາຍດີ”

“ພ່ອ...ຜົມກລັວ” ຫຍດພຸດແຜ່ວ່າ ນິກກາພຕອນ

ປັດເບີດ ເລືອດໄຫລເຕັມຄອປາລາ

“ກົຍ່ອຍ່າທຳອົກແລ້ວກັນ” ພ່ອປລອບ

“ຄົຮັບພ່ອ” ພົດຮັບຄໍາ

ຫຍດໜີດນ້ຳແກ່ງລົມຮ່າຕິກລມກລ່ອມດ້ວຍຝົມອົມມັກໄຮ້ສາຮີຝົມອົມພ່ອປຸລູກເອງ ເກັບມາສດ໏ ຈະຕົມຢາທໍາແກ່ງຮ່າຕິວ່ອຍໄປໝາດ

“ໄມ່ມີປາລາໜີ້ອົກວ່ອຍໄດ້” ພ່ອຍກນິ້ວໜ້ວແມ່ມື້ອົນຍັນ ເດັກຫາຍ ທຳຕາປົບຢາ

“ຄົຮັບ ອ່ວຍ່ອຍ ແມ່ໄລ່ວ່ອໄຮຄົຮັບ”

“ໄລ່ເສັນທີ່ປາລາຈົກວັກ” ພ່ອຕອບ

“ເປັນຍັງໄຈພົມໄມ່ເຄຍເຫັນ” ຫຍດລື້ນໜ້າຊື່ອ

“ຄວາມຕັ້ງໃຈບວກຄວາມປະສົງຕະແລງ ດັບຕົກຕົກ ພົດລື້ນໜ້າຊື່ອ ສັງລັຍໄມ່ໄດ້

“ທຳໄມ່ບ້ານເຮົາຖື້ງໄມ່ກິນເນື້ອລັດຕົວລະຄົບ”

“ແລ້ວທຳໄມ່ຕົ້ນກິນ” ພ່ອຍັນບ້າງ

“ອ່ວຍ່ອຍ...”

“ແຄ່ນັ້ນ...” ພ່ອເລີກຄົວຄາມ “ເມື່ອກີ້ລູກຍັງບອກຫຍາກວ່າແກ່ງລົມວ່ອຍ່ອຍ ແມ່ໄມ່ໄດ້ໄລ່ເນື້ອໄລ່ປາລາເລີຍນະ”

“ບ້ານປ້ານ້ອຍໜ້າງບ້ານເຮົາ ເຂົ້າແກ່ງລົມໄລ່ປາລາໜ້ອນ”

“ອື່ນ...ເຮົາໃຫ້ເຫັດແຫັນປາລາໄດ້ນະລູກ ລູກກົມື້ພ່ອແມ່ປາລາໜ້ອນມັນກົມື້ເໝືອນກັນ ລູກໂດນພ້ອຕົກເຈັບ ໄມ່ມີລັດຕົວໃຫຍ່ອຍາກເຈັບອຍາກຕາຍຫຮອກລູກ ມັນລັວເໝືອນເຮັກລັວນັ້ນແຫລະ ແລ້ວຫຍດຮັກຊື່ວິຕ່ຫຍດໄໝລະ” ພ່ອຄາມ

“ຮັກຄົບພ່ອ”

“ນັ້ນແຫລະ ເຮົາຮັກຊື່ວິຕ່ເຮົາ ກົດ້ອງຍ່າເນີຍດເບີນຊື່ວິຕ່ອື່ນ”

ເລື່ອປິງຄຣກກັບສາກກະບັນປາລາໃຫ້ຫຍດຕື່ນີ້ເຫັນເຊົ້ານີ້ແມ່ທຳແກ່ງລົມອົກແລ້ວ ກິລິນເຄົ່ອງແກ່ງໝູນເຂົ້າຈຸກ ຂ້າວໜ້ອມມື້ອົກກຸ່ນໄມ່ແພ້ຂ້າວໜ້າ ກິລິນໜະວົມໄຂ່ທອດເຈ່ອມໝູນ

“ໂຄຣມ!!!” ເລີຍຄຣກທິນກະແກກພື້ນໄນ້ອ່າງແຮງຫຍດດີດຕົວຝົງເກີບທີ່ນອນອ່າງຮວດເຮົວ ສາຍແລ້ວຍັງໄມ່ອົມລຸກຈິງລູກພ່ອປຸລູກດ້ວຍຄຣກ

หยดล้างหน้าล้างตาลงๆ ไม่ได้อาบน้ำ พ่อหันมามองไม่ได้พูดว่ากระไร แม่ป่นเบาๆ ที่หยดไม่อาน้ำ บอกว่าถ้าเป็นลูกผู้หญิงจะไม่เอาออกงานเลี้ยงไว้ หยด-dom ยืนบอกแม่ว่า

“ติดเชื้อมาจากพ่อ”

หยดคดข้าวໄລโถเงินใบใหญ่ สีขาวหม่นของข้าวซ้อมมือตัดกับลีเงินดูแปลกดتا บรรยายกาศตอนหกโมงเช้านี้ลดชื่นนัก แม่ตักแกงໄລปืนโตเหลืองลองชั้นล่างสุดส่วนลองชั้นบนในน้ำพริกกะปิและไข่ทอดชะอม พ่อคาดผ้าขาวม้าลายขาวสลับน้ำเงินเตรียมพร้อมรออยู่ที่ท่าน้ำ หยดอุ้มเพียงโภข้าวไปลงเรือ แม่หัวปืนโตเดินตามมาติดๆ

เสียงพายกระบบท้นน้ำเป็นจังหวะ หยดมองธรรมชาติสองข้างฝั่งที่เขียวสดชื่นด้วยต้นไม้แน่น้อยใหญ่ ริมฝั่งน้ำผักบุ้งทอดยอดอ่อนแన่นเป็นแพ ลมพัดเย็นชื่น กلينแก้วหอนอ่อนๆ ลอยมาตามลม หยดสูดลมหายใจเต็มอิ่ม ใกล้ท่าน้ำหลังวัดพ่อวัดพายเทียบท่าอย่างชำนาญ พันโซ่เรือสองรอบกับหลักไม้ ปักพายข้างเรือ ก้าวขึ้นท่าเดินพร้อมกันไปที่ศาลา แม่ถ่ายอาหารใส่ภาชนะที่วัดจัดเตรียมไว้ ผู้คนมาทำบุญเนื่องแணน ที่ภาชนะใกล้ๆ กัน หยดมองหัวปลาช่อนในแกงล้ม ‘หัวใหญ่จัง’ หยดคิด

หลังจากพระรับประเคนอาหารแล้ว พ่อแม่ลูกกราบลาพระกลับบ้าน

พ่อคัดท้ายแม่น้ำพายที่หัวเรือ หยดนั่งตรงกลางห้องเพลงเบาๆ พ่อพายเรือสบายนฯ ผ่านคลองที่มีต้นมะกอกน้ำ ลูกแก่หล่นจากต้นลอยเกลื่อนผืนน้ำ พ่อชะลอพิพายว่าดเรือเทียบฝั่งพ่อแม่ลูกมีไม้พัลวันซ้อนเก็บมะกอกน้ำใส่ถัง

ลุงวีກำลังปลดปลาจากข่ายที่ลงไว้ข้างคลองแก่ยิ่มเป็นทักษะพ่อ ดีใจที่ได้ปลามากโข ทั้งปลาตะเพียนปลากระมังปลาดุกปลาช่อนตัวเบื้อร์อ ลุงวีบอกพ่อว่าปลาช่อนจะเอาร้าวแกงล้ม nokanin เอาไปขาย ตามกระเซ้าพ่อว่าไม่เอาลักตัวหรือพ่อยิ่มไม่ตอบว่ากระไร ลุงวีก็รู้ว่าพ่อไม่กินเนื้อลัวแล้ว

ลุงวีปลดปลาช่อนอย่างระมัดระวังเกรงขยับจะขาด ปลาทำท่ากระโดด ลุงวีตะครุบหันทีคว้าไม้ดุนใหญ่ในเรือทุบหัวปลาดังบึก ปลาดินปราดแต่ยังมีแรงกระโดด ลุงวีทุบช้ำ เลือดเต็มหัวปลา ซักกระตุกสักกระตุกอ่อนนิ่งไป สามคนพ่อแม่ลูกสับกัน พ่อตะโกนลาลงก่อนจ้าพายเรือรี

“ลูกยังอยากกินแกงล้มปลาช่อนอีกใหม่” พ่อยิ่งกับหยด

“นี่ยังไม่โหดเท่าไร ถ้าลูกไปเจอแกงล้มลูกครอบจะตกใจกว่านี้” แม่เสริม

“เป็นใจรับแม่ ลูกครอบ”

“เข้าเอกสารลูกปลาช่อนแดงฯ นะ ใส่น้ำเดือด มันไม่ตายหันทีหรอก เอาผักบุ้งใส่ลงไป มันก็วายหนีร้อนมุดปล่องผักบุ้ง พอแกงสุกจะได้แกงล้มลูกครอบ” แม่หันไปมองพ่อ “พ่อเข้าเครยกิน”

“เลิกแล้วแม่ ตอนนั้นหนุ่มๆ ไม่รู้เรื่องอะไรหรอก”

“สัตว์ทุกตัวรักชีวิตนะลูก ตอนลุงวีทุบหัวปลา นะ นำลงสารปลามาก มั่นคงเจ็บไม่น้อย มั่นดินปราดเลย ตัวกระตุกตั้งนานกว่าจะตาย” แม่พูดเบาๆ

“เย็นนี้แม่จะแกงล้มให้กิน”

“แกงล้ม!” หยดกับพ่ออุทานพร้อมกัน

“ใช่จัง แกงล้มผักร่วมจากสวนเราเอง”

แม่ยิ่งลงมือแข็งแรงจัดจ้าน เรือแล่นฉีกกลับบ้านน้อยริมคลอง ॥

สัตว์ทั้งหมดกลัวโทษทันที
สัตว์ทั้งหมดกลัวความตาย
เปรียบตนเองกับผู้อื่นอย่างนี้แล้ว
ไม่ควรจะเออง ไม่ควรสั่งให้คนอื่นฆ่า

● พุทธวจนะ

ທຳບຸນ ທຳຫານ ທຳເຕີຕ
ຂະເກີຕ ພລບຸນ ຍັ້ງໃຫຍ່
ມິນໜ້ອຍ ໃຫ້ນໜ້ອຍ ສລະໄປ
ທຳໄວ້ ທຳໄຕ້ ທຳຕີ

ທຳຫານ ເລີນອດື້ອຍ ກະຮຣບ (ອາທິຕຕະດກ)

ເມື່ອ ພຣະເຈົ້າໂຄສລທຣງໄດ້ກະທຳລົມທຶນ (ໄມ້ມີຖານໄດ້ເປີຍ) ແລ້ວ ກິກຊູ້ທັງໝາຍໄດ້ລັນທານກັນໃນທຣມສພາວ່າ

“ພຣະເຈົ້າໂຄສລທຣງອລາດຍິ່ງນັກ ຮູ້ຈັກເລືອກທຳທານກັບເນື້ອນານຸ່ມວັນປະເລີຣຸ໌ ຄວາຍມາຫາທານແດ່ອອີຍສົງໝໍທີມີພຣະພຸທຣເຈົ້າເປັນຜູ້ນໍາ”

ຂະນັ້ນເອງ ພຣະສາສດາເສົ້ລົມາ ໄດ້ຕັ້ງສະຕາມວ່າ “ດູກ່ອນກິກຊູ້ທັງໝາຍ ພວກເຂອລັນທານກັນດ້ວຍເຮືອງອະໄໂຮ”

ພວກກິກຊູ້ກາບທຸລໃຫ້ທຽງທຽບແລ້ວ ພຣະອງຄົງຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງສປະເປີບຂຶ້ນມາວ່າ

“ການເລືອກຄວາຍມາຫາທານກັບເນື້ອນານຸ່ມວັນຍຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໂຄສລນັ້ນ ຍັງໄໝ່ນ່າອັດຈະຮ່າຍເທົ່າໃນກາລກ່ອນ ທີ່ບັນທຶດໄດ້ເລືອກເພີ່ນເນື້ອນານຸ່ມແລ້ວຄວາຍມາຫາທານ”

ຈາກນັ້ນທຽງນໍາເຮືອງຮາວໃນກາລກ່ອນມາຕັ້ງສເລ່າ

.....

ໃນອົດຕິກາລ ພຣະເຈົ້າເກຣູມທຣາຊຄວອງວາຈຍ໌ທີ່ເກຣູນຄວໃນສີວິຣຸ໌ ຖຣນຳເພື່ອທິກພິທີຣາຊທຣມ (ຄຸນທຣມ ១០ ປະກາຣນອງຜູ້ປັກຄຣອງບ້ານເມືອງ) ຖຣດູແລປະຈາກໝົງວ່າດ້ວຍລັງຄົກຫວັດຖຸ ៥ (ການຂ່າຍເຫຼືອອັນເບີນນໍ້າໃຈຢືດເໜື່ນຍົກກັນໄວ້ ៥ ອຍ່າງ) ຖຣປະພຸດຕິດນີ້ຍີ່ນີ້ມີມາດາຕາຂອງມາຫາສນ ຖຣມີໂຮງທານໃຫ້ທານແກ່ຄົນກຳພັ້ນ ແລະຄົນຍາກຈົນທັງໝາຍຄົວໜ້ວເປັນປະຈຳ

ມີອຸ່ນຫົ່ງທີ່ພຣະອງຄົງເສົ້ລົມໄປທອດພຣະເນຕຣທີ່ໂຮງທານ ມີຜູ້ມາຮັບແຈກທານມາກມາຍ ຖຣດຳວັນໃນພຣະທ້ຍວ່າ

“ບຣດາຜູ້ມາຮັບທານທັງໝາຍນັ້ນ ລ້ວນເປັນຜູ້ນັກພຣ່ອງຖຸຄືລ (ຜິດສີລົບບ່ອຍໆ) ທັງລື້ນ ໄມ່ກຳໄໜ້ຕຂອງເຮົາເກີດຄວາມປີຕິຍືນດີເລຍ

เราปรารถนาจะถวายทานแด่พระพุทธเจ้าผู้ทรงศีล ซึ่งเป็นทักษิณยบุคคล (บุคคลผู้ควรได้รับของทำบุญทำงาน) ครอเล่าจะไปนิมนต์ท่านมาให้เราได้”

แล้วทรงนำความคิดนั้นไปปรึกษา กับพระอัครมหาสเมสุทวิชยาซึ่งเป็นบ้านพิตต์สมบูรณ์ด้วยญาณ (ความรู้แจ้งในสัจธรรม) พระเทวจึงได้ทูลแนะนำว่า

“พระองค์อย่าทรงวิตกเลย ทรงนิมนต์พระพุทธเจ้าทั้งหลายด้วยกำลังแห่งทาน กำลังแห่งศีล กำลังแห่งความสัตย์ของพระเราเสิด”

ทรงสั่งแล้วก็พอพระทัย ดังนั้นจึงรับลั่งว่า
“ดีล่ะ เรายังจะทำตามนั้น”

แล้วตรัสรสั่งให้ตักลงประกาศไปทั่วพระนคร ให้ชาวเมืองทั้งหลายสามารถ (ถือปฏิบัติ) ศีล ๕ แม้พระองค์เองและข้าราชการทั้งหมดก็ถืออุโบสถศีล ๕ บำเพ็ญมหาทาน เสด็จลงจากปราสาทประทับที่พระลานหลวง

ในวันแรก ทรงนำหมู่กราบลงที่พื้นดิน หันพระพักตร์ไปทางทิศปражีน (ตะวันออก) และทรงอธิษฐาน (ตั้งจิตมั่น) ประภาสว่า

“ข้าพเจ้าขอນมัสการพระอรหันต์ทั้งหลายในทิศปราชีน ถ้าคุณความดีของข้าพเจ้าและหมู่เมียู่ ชี้รัช ขอท่านทั้งหลายโปรดอนุเคราะห์ นิมนต์มา รับภิกษาหารของพระข้าพเจ้าด้วยเถิด”

แต่ในวันรุ่งขึ้น ก็ไม่มีพระอรหันต์ใดมาเลยแม้แต่องค์เดียว ในวันที่ ๒ นั้นเอง จึงทรงนมัสการไปทางทิศทักษิณ (ใต้)

แต่รุ่งขึ้นก็ยังไม่มีมา ในวันที่ ๓ นั้นเอง จึงทรงนมัสการไปทางทิศปัจฉิม (ตะวันตก)

แต่รุ่งขึ้นยังคงไม่มีมา ในวันที่ ๔ นั้นเอง จึงทรงนมัสการไปทางทิศอุดร (เหนือ) อันเป็นที่ตั้งของป้าทิมพานต์ (ป้าหนาแอบเห็นของอินเดีย) ซึ่งพระปัจเจกพุทธเจ้า(พระพุทธเจ้าที่ไม่ได้สร้างหมู่กลุ่มขึ้นเป็นศาสนा) ๕๐๐ องค์ ประทับอยู่ ณ ภูเขานั่นหมุลกะ พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลายทรงรู้ได้ด้วยพระญาณ และกล่าวกันว่า

“พระราชาได้นิมนต์พวงเรา ท่านทั้งหลายลงเคราะห์พระราชาเสิด”

จึงมีพระปัจเจกพุทธเจ้า ๗ องค์ รับนิมนต์ไปยังพระราชนองพระเจ้าเกรุวหาราช

พวันรุ่งขึ้น พระราชาทอตพระเนตรเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้ง ๗ กับปังเกิดจิตยินดียิ่ง ทรงมัสการแล้วนิมนต์ขึ้นปราสาท ลักษณะเป็นการใหญ่ ถวายทาน เสร็จจากวันนั้นแล้ว ก็ได้นิมนต์ให้มาฉันอีก ๖ วันติดต่อกัน

ในวันที่ ๗ ทรงตรัสรเตรียมบริขาร (ของใช้สอยของภิกษุ) ทุกอย่าง ไว้ถวายทานแด่พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย พระราชาได้ตรัสว่า

“ข้าพเจ้าขอถวายบริขารเหล่านี้ทั้งหมด แด่พระคุณเจ้าทั้งหลาย”

พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกองค์รับถวายทานนั้น ครั้นฉันเลร์จแล้ว พระปัจเจกพุทธเจ้าผู้เป็นพี่ใหญ่ ในหมู่ได้อุ่นโน้มทนา (พโลยยินดี) ในท่าน แด่พระราชา กับพระเทวี

“เมื่อเรือนถูกไฟไหม้ ผู้เป็นเจ้าของขออาช่องลิงได้ออกไปได้ ของลิงนั้นย้อมเป็นประโยชน์ แก่เจ้าของ ส่วนของลิงได้ถูกไฟไหม้แล้ว ย่อมไร้ประโยชน์แก่เขา

ก็เมื่อโลกถูกความแก่และความตายเผาไหม้อยู่อย่างนี้ ผู้ได้ลละออกได้ด้วยการให้ทาน ทานที่ให้แล้วจะน้อยก็ตาม มากก็ตาม ซึ่อว่าเป็นการลละออกดีแล้ว”

จากนั้นพระปัจเจกพุทธเจ้าอีก ๖ องค์ ก็ได้อุ่นโน้มทนาทานเป็นลำดับไปทีละองค์ ดังนี้

“คนได้ให้ทานแก่ผู้ทรงธรรม บรรลุธรรมแล้ว ด้วยความมั่นเพียร คนนั้นย่อมล่วงพ้นเวตรณีนรรค (ชื่อแม่น้ำในนรรค) ของพญาไมไปได้ แล้วเข้าสู่ทิพยสถาน (สวรรค์)”

“ผู้รักล่าวว่า ทานกับการรับมีสภาพเลมอกัน นักรบแม้จะมีน้อยก็ชนะคนมากได้ เจตนาในการทำงานก็เหมือนกัน ถึงของทานจะน้อย แต่ชนะหมู่กิเลสแม้มากได้

ดังนั้นถ้าบุคคลเชื่อในกรรม (การกระทำ)

และผลแห่งกรรม ย่อมให้ทานแม้มีน้อย เขาก็จะเป็นสุขในภายหน้า เพราะผลแห่งการทำมีประมาณน้อยนั้น”

“การเลือกทักษิณาน (ของทำบุญ) และทักษิณายบุคคล (ผู้ควรได้รับของทำบุญ) แล้วจึงให้ทานพระพุทธเจ้าทรงสรวเรลิญญา มีผลบุญมาก เสมือนพืชที่หัว่านลงใบในนาดีจะนั่น”

“ผู้ได้ไม่เบียดเบียนลัตต์ทั้งหลาย ไม่ทำบาป เพราะกลัวคนอื่นจะติเตียน บันทิตย่อ�述วเรลิญญา ผู้กลัวทำบาปนั้น ไม่สรวเรลิญญาล้าทำบาป ดังนั้นลัตบุรุษ (คนมีลัมมาทิฐิ) ทั้งหลาย ย่อมไม่ทำบาป เพราะกลัวภัยติดเตียน”

“ผู้ได้เกิดในตรากุลกษัตริย์ ก็พระพรหม-จรรยาอย่างต่อ (ประพฤติธรรมอันประเสริฐขั้นต่อ)

ได้เกิดในโลกของเทวดา (คนที่จิตใจสูง) ก็พระพรหมจรรยาอย่างกลาง (ประพฤติธรรมอันประเสริฐขั้นกลาง)

บริสุทธิ์บริบูรณ์ได้ ก็พระพรหมจรรยาอย่างสูง (ประพฤติธรรมอันประเสริฐขั้นสูง)

“การทำนั้น ผู้รู้สรวเรลิญโดยส่วนมาก จริง แต่การประพฤติธรรมประเสริฐกว่าการทำ เพระสัตบุรุษผู้มีปัญญาเจริญสมถะ วิปัสสนา (ฝึกจิตอบรมปัญญากำจัดกิเลส) และย่อมได้บรรลุนิพพาน(กิเลสลิ้นเกลี้ยง)นั้นเทียว”

เมื่อพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้ง ๗ องค์ กล่าวอนุโมทนาจบแล้ว ก็ได้กล่าวสອนถึงอัปปมาทธิธรรม (ธรรมอันไม่ประมาท) จากนั้นก็กลับไปยังเขานั้นทูลกระลิบ ล้วนพระราชา กับพระอัครมเหสี ก็ได้ทรงประพฤติธรรมและถวายทานไปจนตลอดพระชนมายุ มีสวรรค์ (สภาวะสุขของผู้มีจิตใจสูง) เป็นที่ไปในเบื้องหน้า

.....

ครั้นพระค่าลดาทรงแสดงธิธรรมเทศนานจบแล้ว ตรัสร่วมว่า

“พระอัครมเหสีสมุทกวิชยาในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระนางพิมพ์ในบัดนี้ ส่วนพระเจ้าเกรุงมหาราชก็คือเราตถาคตเอง” 四

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๑๘ อธรรถกถาแปลเล่ม ๔๙ หน้า ๕๗๙)

๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๐

เศรษฐีปการะหม่อม

● ทรงเสด็จแคนกันดารเพื่อสรรค์สร้างเป็นพื้นที่ด้วยอย่างทางสายไหม พัฒนาอาชีพผู้ยากไร้ เพิ่มรายได้จากการคิลปหัตถกรรม

● นับเป็นบุญวาสนาข้าบทน้อย เจริญรอยตามวิถีที่ก้าวย้ำ “เศรษฐีปการะหม่อม” ย่อมเลิศล้ำ ขอจดจำเป็นตำนานนิรันดร์เทอญ

ด้วยเกล้าด้วยกราหม่อมขอเดชะ
วันนี้ บุญศรีสมบัติ

คำกรอง
กรองคำ

- ลูกเลือมณฑลปัตตานี สวนหมอกซอก gele (หนังสือปักชี้ใต้ชายแดน-ประพันธ์ เรื่องผู้รุค)

๗๐๙ อยู่นร้อบ้าย

การคุยกันระหว่างผู้ใหญ่คืนนั้นไม่เหมือนที่น้อยเคยได้ยินที่แล้ว ดูเหมือนทุกคนมีความไม่สบายน่าจะร้องลักษอย่างที่ເຮືອไม่เคยเห็นมาก่อน ไม่ใช่แค่เรื่องที่ลุงป่วยเท่านั้น แต่กำลังคุยกันเรื่องสำคัญว่ามาก ເຮືອได้ยินคำว่าແຜ่นดินไม่รู้สักกิ่ครั้งแล้ว

ແຜ่นดินที่ทุกคนอาศัยอยู่กำลังມีเรื่องอะไรหรือทำไม่ต้องมีเรื่องด้วยในเมื่อทุกคนอยู่กันอย่างลุขลaby น้อยรู้จากหนังสือเรียนและที่คุณครูสอนว่าແຜ่นดินตรงที่ເຮືອอยู่กับพ่อแม่นั้นเรียกว่า **แหลมทองของไทย** ເຮືອคิดເອາເຂົ້າວ่าคงเป็นเพราะที่ตรงนั้นมีเหมืองทองใหญ่ของประเทศไทยเรียกว่า **เหมืองทองโต๊ะโมะ** ประเทศไทยได้เป็นเจ้าของก็ **โชคดี** ผู้คนจะร่าวย ดูแต่ที่ແວງซึมร้านทำทองตั้งไม่รู้กิร้าน สุไหงໂກลกยังมีร้านทำทองน้อยกว่าที่ແວງเลย ตรงที่เป็นร่องน้ำจากร้านเหล่านั้นลงไปในคลองยังมีคนເອາທີ່ร่อนทองไปนั่งร่อนเก็บเศษผงทองที่ໄຫລลงไป อย่างนี้จะไม่เรียกว่าเป็น

แหลมทองของไทยอย่างไรได้ แล้วทำไมถึงเกิดมีปัญหาขึ้นมาล่ะ ทำไมที่ระแหงจะมีกบฏดุชญ์มา ทำไมต้องมีตำรวจมีทหารมาที่ต้นหยงมีมากมายอย่างนั้นด้วย

ເຮອมองแบบเด็กเล็กๆว่าประเทศไทยโชคดีที่มีแหลมทอง แต่คืนนี้พอกับลุงกำลังคุยเรื่องโชคดีคนละเรื่องกับที่ເຮືອคิด หรือว่าโชคดินนี้มีเหมืองทองใหญ่อย่างเดียวไม่พอ

“ว่าไปแล้วພວກເຮົາທີ່ແວງโชคดีมากนะครับ” พ่อพุดกับลุงและป้า “โชคดีທີ່ເຮືອทີ່ตັ້ງ ຈິງຍູ່ແວງເປັນອຳເກີດເລີກມາກ ທາງເຂົ້າມີແຄ່ຄົນດິນທີ່ຕັດໄປຕາມປ່າຍາງຈາກສູ່ໃຫ້ໂກລກ ຄລອງກີ່ໃຫ້ກັນໄດ້ແຄ່ໜ້ານໍາເທິ່ນນັ້ນ ແຕ່ແວງກີ່ເປັນເລັ້ນທາງເດືອວີ່ຈະຂຶ້ນເໝືອງທອງໂຕະໂມະໄດ້”

ເຫັນໄໝ່ພ່ອຍັງພຸດສຶງເໝືອງທອງຍູ່ເລຍ ນ້ອຍຄຸດ ແຕ່ແລ້ວພ່ອກົບພຸດຕ່ອ

“ອີກເຮືອທີ່ພົມວ່າເຮົາโชคดີກີ່ຄົວເຮືອງໂຮງເວີຍນຕອນແຮກແວ່ງຍັງໄມ້ໂຮງເວີຍນ ແລ້ວກີ່ມີຄົນນຸ່ສລິມ

คนหนึ่งเป็นโต๊ะหงษ์ ชื่อ พระยีழูชะท์ เข้าต้องการให้เด็กๆ ได้รู้หนังสือ จึงเปิดโรงเรียนขึ้น ชื่อ โรงเรียนบ้านลูบีบด้าแล"

ผิดคาดอีกแล้ว น้อยซึ่งนั่งคล้องแขนพ่ออยู่คิดว่าพ่อจะบอกลุงกันป่าว่าชื่อโรงเรียนประชาบาล แวง ซึ่งเป็นโรงเรียนที่เออและเพื่อนๆ เรียนอยู่พ่อรู้สึกที่น้อยกระตุกแขนจึงก้มลงมองลูก พูดว่า

"โรงเรียนที่น้อยเรียนนั้นแหล่ะ สมัยก่อนน้อยเกิด แล้วก็ตอนที่เราจะย้ายมาอยู่ที่แวง ไม่ได้ชื่อโรงเรียนประชาบาล แวง หรอกลูก ตั้งอยู่ที่เดียว ก็จริง แต่ตรงนั้นเมื่อก่อนเรียกว่าบ้านลูบีบด้าแล โรงเรียนก็เลยชื่อ โรงเรียนบ้านลูบีบด้าแล พระยีழูชะท์นี่เป็นใครนะแม่?" พ่อทันไปถามแม่พร้อมกับบอกลุงเกลื่อนและป้าคิมว่า "เขารู้จักคนแวงมากกว่าผมเยอะ"

น้อยหันไปมองทางแม่เจ้าได้เห็นว่าทั้งพี่แมะและปรีданอนหลับคุดคุ้ยอยู่ข้างหลัง แม่ตอบพ่อว่า

"พระยีழูชะท์คนที่เป็นเจ้าของช้างแบบเลาและสนับเชือกนั้นไงพ่อ"

"อ้อ ช้างของบ้านยา" น้อยอดพิมพ์เบาๆ ด้วยความตื่นต้นไม่ได้ เธอรู้จักช้างเชือกนั้นดี

"ใช่แล้วลูก บูของยาเพื่อนน้อยนั้นแหล่ะเป็นคนตั้งโรงเรียนบ้านลูบีบด้าแล" แม่ยืนยัน

"พระยีழูชะท์ต้องการสอนภาษาอาหรับเพื่อให้เด็กมุสลิมได้อ่านกรุ๊แอ๊ ก์ เลยเปิดเป็นโรงเรียนเล็กๆ ชื่อก่อน สอนภาษาอาหรับบ้าง ภาษาไทยบ้าง จนทางการเข้ามาช่วยจึงเปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนประชาบาล แวง มีครูเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมา พระยีழูชะท์ที่เป็นคนเปิดโรงเรียนคนนั้นก็ยังช่วยสอนอยู่เหมือนเดิม"

น้อยรู้สึกตื่นเต้นที่ได้รู้เรื่องราวโรงเรียนของเออเป็นครั้งแรก

"ภาษาไทยยังไม่มีสอนกันซี สอนแต่ภาษาอาหรับ ภาษามลายูนี" ป้าคิมพูด

"มีสอนครับ พี่ มีครูไทยมาช่วยสอน คนแรกชื่อ ครูเริ่ม แล้วก็มาครู ครูอะไรนะแม่ มาเป็นครูใหญ่ พากเราย้ายเข้ามาที่หลัง ผมเลยจำไม่ค่อยได้ นามสกุลอะไร-สกุลอะไร ผมก็นึกไม่ออก" พ่อหันไปทางแม่อีก

"เขาว่าชื่อครูพา ฉันจำได้แต่ชื่อเหมือนกัน แล้วก็มาครูปวนจนถึงเดี๋ยวนี้แหล่ะค่ะ" แม่ตอบ

พ่อพูดต่อว่า "ได้ครูใหญ่อย่างครูปวนมาเนี่ยก็นับเป็นโชคเหมือนกัน ครูเป็นคนดีมาก พ่อแม่ก็ล้วนพอใจที่ครูปวนเป็นครูที่เข้มงวด เอาจริงกับการศึกษาของเด็กๆ"

"อ้อ ชื่อครูปวนหรือ เป็นครูใหญ่ที่ว่าช่วยดังชื่อไทยให้เด็กนักเรียนใช่ไหมน้อง?" ป้าคิมถามพ่อ

"คนนั้นแหล่ะครับ แต่เรื่องตั้งชื่อไทยให้เด็กนักเรียนนั้นมีครูมุสลิมอีกคนช่วยด้วย ชื่อครูมันลับบริบูรณ์สุข"

น้อยกระตุกอีก เพราะพ่อเอ่ยชื่อคุณครูที่เออวักมาก เคยเป็นครูประจำชั้นป.๒ พ่อพูดต่ออีกว่า

"ครูไทยพุทธสองคนแรกที่ว่าชื่อครูเริ่ม ครูพานั้นมาจากจังหวัดปัตตานี ครูปวนเองมาอยู่ที่แวงแล้วก็ไม่เคยย้ายไปไหน ชื่อจริงของครูปวนคือ ครูลุวิทย์ แก้วคงยศ แต่ทั้ง二字ก็เรียกว่า ครูปวน ตอนแรกครูมีน้อยมาก ก็ได้ครูที่จบแค่ปอสีที่นั่นเองช่วยกันสอนพ่อให้เด็กอ่านออกเขียนได้ ก่อนเขียนชื่อปอส่องปอสาม ครูที่ผมว่าจบแค่ปอสี ก็ช่วยเรียนต่อด้วยตัวเองแล้วไปสมัครสอบที่จังหวัดได้ครู ป. ครู ป.บ.ม.ากมี เลยได้บรรจุเป็นข้าราชการครูเต็มขั้น น่าনับถือในความพยายามของเขารู้สึกว่า อย่างครูมันลับบริบูรณ์สุขนี่ก็เรียนด้วยตัวเองเหมือนกัน พอดีเป็นครู"

๑ ชาวบ้านที่แวงมักตัดพวยคิให้ล้านงแบบเดียวกับคนปักษ์ใต้ทั่วไป จงเรียกตามน้ำที่ต้องว่า บีบด้าแล ถ้าเป็นภาษามลายูกลางก็ต้องว่า ลูบีบด้าลัม ลูบีบะ แปลว่า หล่ม ดาลัม หรือ ดาแล แปลว่า ลีก ผู้เชียนได้เชียนไว้ในแวงที่รัก ตอน หล่มลีก แล้ว สมัยก่อนแยกพื้นที่เพื่อการปกครองท้องถิ่น บริเวณนั้นยังไม่เป็น ตำบลแวง เรียกวันแต่ บ้าน ลูบีบด้าแล เท่านั้น

๒ มุลลิมทางภาคใต้ของไทยเรียกพระมหากัมภีร์ด้วยสำเนียงท้องถิ่นว่า กรุ๊แอ๊ อันเป็นการเพี้ยนเสียงโดยปกติของลักษณะนั้นที่เสียงลงท้ายด้วย -อัน หรือ อัม จะกล้ายเป็นเสียง แอ

ใครๆ ก็พากันนับถือ คนไทยเรียก ครูมันสๆ คน มุสลิมก็เรียกว่า เจํะญามนะห์ๆ ถ้าคุณกรูป่าวง หน้าตา像ของเป็นมุสลิมเชื้อสายปากีสถานมั่งครับ”

“เป็นแขกชาวสูงใหญ่หน้าตาหล่อเหลาเหมือน ฝรั่งเชียวพี่ ครูมันส์นี่นะ” แม่เลริมพ่อ น้อย ยิ่มกิริมพลางนึกภาพครูผู้ใจดีไปด้วย

“นั่นแหล่ะครับ พอมีครูมุสลิมสอนภาษาไทย เข้าก็พาให้ชาวบ้านเริ่มเลื่อมใสส่งลูกเข้าโรงเรียน กัน อาจจะมีผลมากกว่าพระราชบัญญัติประเพณี ศึกษาเสียด้วยซ้ำ ผสมการที่อำเภอแจ้งเป็น อำเภอปิดก็มีส่วนดีเหมือนกัน ไม่มีอะไรที่ทำให้ คนเชื่อออกนอกทาง พวกรูและผู้ปกครองทั้งที่ เป็นข้าราชการและชาวบ้าน ไม่ได้ออกไปเที่ยวที่ ไหน จึงหันมาร่วมมือช่วยเหลือโรงเรียน เท่าที่ เป็นมาเด็กโรงเรียนแจ้งสองได้ทุนเล่าเรียนหลวง กันไม่ขาด” พ่อเล่าต่อ

“อืม เข้าท่ามาก พี่ว่าชาวบ้านสนับสนุนก็ เพราะเห็นความสำคัญอย่างที่ครูเป็นตัวอย่าง นั่นแหล่ะ แล้วทางภาษาสามัญภาษาอาหรับลั่นห้อง พอเปลี่ยนเป็นอาภาษาไทยเป็นหลัก ทาง ชาวบ้านเขาว่าอย่างไรมั่ง?” ลุงเกลื่อนถาม

“เราگ์ได้ศึกษาธิการจังหวัดคนปัจจุบันนี้ใจล่ะ ครับเป็นตัวหลักช่วยทำหนังสือแบบเรียนเรื่องนี้” พ่อว่า

“ขุนจารยาริษานนี่น่าจะรึ อ่า ท่านก็มาจาก กรุงเทพฯเหมือนกันนี่ ทำหนังสือแบบเรียน ภาษาสามัญเป็นด้วยหรือ?” ลุงเกลื่อนอุทานอย่าง ประหลาดใจ

“ท่านเป็นไทยมุสลิมนาะครับ ทั้งพ่อแม่ก็เป็น มุสลิมแท้ที่เดียว พ่อของท่านให้เข้าเรียนใน โรงเรียนไทย เรียนภาษาไทยที่โรงเรียนวัดตานี สโนร์ เรียนในวัดเลี้ยด้วย เรียนเก่งมาก ได้

เป็นที่สองของ การสอบครูมูลที่โรงเรียนเบญจมราษฎร์ ปัตตานี คราวนี้แหล่ะครับที่ทางศึกษา 猛然ลสลงให้ไปเรียนครู บ.ป.ที่กรุงเทพฯ ก็พระยา พิบูลพิทยาพรคนนี้แหล่ะครับที่เป็นคนสนับสนุน งานท่านเรียนจบ เรียนที่โรงเรียนไหหนทราบใหม่ครับ โรงเรียนวัดบวรนิเวศ ที่กรุงเทพฯ” พ่อเล่าถึง

“อ้าว! โรงเรียนวัดอึกแล้ว คนมุสลิมเขาไม่ว่า เอาหรือนั่นนะ?” ป้าคิมว่า

“ผมว่าตอนแรกก็ต้องโคนแฝดละครับ แต่เห็น ว่าทางโรงเรียนเขามาได้บังคับให้ท่านทำอะไรตาม แบบชาวพุทธเลย แล้วท่านก็จบมาอย่างเยี่ยม เสียด้วย จบแล้วก็กลับมาสอนที่โน่นที่นี่ทางภาค ใต้เรานี่แหล่ะครับ ที่ไหนที่ครัวไม่อยากไป เพราะ กันดการ ท่านไปหมด อย่างเบตงท่านก็ไป เทศา 猛然ลปัตตานี พระยาเดชาบุชิตเจาจะจงเลือกเอา ท่านเลยทีเดียว ท่านได้บรรดาศักดิ์เป็นท่านชุมก์ ที่เบตง พอจัดการศึกษาให้เบตงแล้ว ท่านก็ย้าย ชั้นไปกินตำแหน่งศึกษาธิการจังหวัดที่ภูเก็ต จังหวัดสตูล ที่สตูลนี่ทางการเข้าต้องการ ศึกษาธิการที่เป็นไทยมุสลิมเลยทีเดียว” พ่อเล่าต่อ

“ทีหละได้เป็นผู้ใหญ่ในแบบจังหวัดที่มีมุสลิมมาก ทั้งนั้น ก็ท่านเป็นมุสลิมนี่ คงจัดการอะไรได้ง่าย หน่อย คนเขามาไม่ร่วงนัก” ลุงแสดงความเห็น

“คงเป็น เพราะเป็นคนฉลาดด้วย ท่านมีอุบายน์ ดีๆ ที่ทำให้คนเห็นความสำคัญและสนับสนุนการ ศึกษามากกว่ากระมังครับ เพราะหลังจากเป็น ศึกษาธิการที่สตูลแล้วก็ย้ายไปหลังสวน ตรงนั้น แบบไม่มีมุสลิมเลย เห็นว่าตอนแรก ทางวัดก็ เป็นกังวลอยู่ แต่ท่านกลับสนับสนุนให้คนทำบุญ ช่วยเหลือทางวัดและการศึกษาเสียอีก”

แม่กับป้าสนใจเรื่องขุนจารยาริษานมาก และ พ่อก็เล่าอย่างสนุกสนานจนลุงเกลื่อนดูเหมือนไม่ใช่

๓ คำมลายูที่ใช้เรียกครูนั้นเต็มไปด้วยความเคารพนับถือ ถ้าจะกล่าวถึง ก็ว่า โต๊ะครู หมายถึง ท่านครู ถ้ารู้จักกันอย่างครูมันส์ ก็ว่า เจํะญามนะห์ หมายถึง พ่อครูมันส์ เสียงที่ออกเสียงได้กับการออกเสียงลั่นสักสกุต คือเป็นเสียง g ฉะนั้นที่เขียน เจํะ คือ พ่อ ชู คือ ครู หากเป็นครูไทยพุทธ คนไทยมุสลิมก็เรียกชื่อท่านตามเดิมเสียงภาษาไทยอย่างชัดเจนว่า ครู เช่น ครูป้าน ๔ ล้มยักษ์ก่อนตัวที่ตั้งจังหวัดชุมพรอยู่ที่อำเภอหลังสวนในปัจจุบัน

คนป่วย ป้าคิมถึงกับพูดกับแม่ว่า

“ແນ່ວ່ ເປັນມຸສລິມແຕ່ລັບສຸນກາຮວດ ດີເລີກ ແລະ ນະນຳອັນນະ ລົງຕັ້ງໃຈຈະເອາດີຈິວີງໆ ໄມ່ຍ່ອທົກໍເປັນ ໄດ້ສຶກທ່ານຊຸ່ນ ດົນຕ່າງຈັງຫວັດແທ້ໆ ສຸດທ້າຍລະນຳອັນ ທ່ານຫຼຸດລົງທີ່ຫລັງສວນຫົວ້ອ?”

“ຢັ້ງຄວບ ຍັ້ງ ທ່ານຍັ້ງທຳອະໄຣໃຫ້ປະເທດ ອີກມາກ ອຍ່າງທີ່ພື້ນໜັ້ນແລະຄວບ ດົນຕີ ດົນເກິ່ງ ໃນທີ່ສຸດພະຍາເມນາຂີບດີ ທີ່ແຕ່ງຕໍາຮາໄທ້ພວກເຮົາໄດ້ ເຮັດວຽກກັນໄຈຄວບຕອນນັ້ນທ່ານເປັນອົບດີກົມວິຊາກາຮົາ ທ່ານລົງມາດຽວຈາກກາຮົາທາງກາຮົາສຶກຂາຂອງກາຄາ ໃຕ້ ກົມາປະກິບຂາກັບພະຍາເຕັນຊຸ່ນແລະຄວບໃຫ້ຍ້າຍຊຸ່ນ ຈະຮັບຍາກີຫານໄປກຽງເທິພາ ໄປທຳການໃນກະທຽວ ສຶກຂາທີ່ກາຮົາ ຕອນນັ້ນແລະຄວບຄື້ນໄດ້ມີໜັງສື່ອແບບ ເຮັດວຽກໄທຍ່-ມາລາຍ່ສໍາຫຼວບເຕັກໄທຍ່ມຸສລິມຊື້ນ ເຕັກໆ ໄດ້ເຮັດວຽກຕົວໜັງສື່ອໄທຍ່ໂດຍມີຄໍາກາໝາມລາຍຸ ກຳກັບອູ້ຫົວ້າ ທຳໃຫ້ໄນ່ເບື້ອແລະເຮັດວຽກໄດ້ເວົ້ວ ແລ້ວ ທ່ານກົດໆທ່ານ ອຸ່ນມີຄໍາກາໝາມລາຍຸ ສໍາຫຼວບ ໃຫ້ຂ້າຮາກກາຮົາ ທາງໄດ້ໄດ້ເຮັດວຽກສູ້ກາໝາມລາຍຸ ທີ່ສຸດຂອງຮາກກາຮົາ ທ່ານຫຼຸງຫຼັງເທິພາທ່ານກັບມາໃຕ້ ມາ ເປັນສຶກຂາທີ່ກາຮົາຈັງຫວັດນາຮົບວາລົນ໌ແລະ ທ່ານລາ ອອກຈາກກາຮົາກາຮົາທີ່ນີ້”

“ອ້າວ ລາວອອກທີ່ນານີ້ຫົວ້ອ ຄົງກ່ອນທີ່ພວກເຮົາ ມານະ” ປໍາພຸດກັບແມ່

“ຄວບທ່ານລາອອກໄດ້ພັກໜຶ່ງ ທາງກາຮົກໍເກີດ ເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງກາຮົາສຶກຂາສູ່ລາຍຸພື້ນຄື່ນ ໃນໂຮງເຮັດວຽກປະບາບລົງ ສົ່ງຂອໃຫ້ທ່ານກັບເຂົ້າຮັບ ຮາກກາຮົາອີກ ຕ້ອງໄປປະຈຳທີ່ສົງຂາ ເປັນຜູ້ຕ່ວລະ ກາຮົາສຶກຂາຂອງຈັງຫວັດທາງກາຄາ ໃຕ້ ຄຽວນີ້ທ່ານ ແຕ່ງໜັງສື່ອແບບເຮັດວຽກສູ່ລາຍຸພື້ນຄື່ນຂຶ້ນອີກເລີ່ມ ເຕັກເດືອຍວິນິກໍຍັງຄົງເຮັດວຽກກັນອູ້ຫົວ້າກະຮົມມັງ” ພ່ວ່າ ພລາງກົ່ມລົງມອງນ້ອຍ ດາມວ່າ “ນ້ອຍເຄຍໄດ້ຍືນໄໝ່

៥ ປິລິຕາບາຈາອັນ ເປັນກາໝາມລາຍຸກາລົງ ປິລິຕາ ແປລວ່າ ຕະເກີຍງ ບາຈາອັນ ແປລວ່າ ໜັງສື່ອອ່ານ ຫົວ້ອ ແບບເຮັດວຽກ ຮົມແລ້ວອາຈແປລ ໄດ້ວ່າ ແລະລວ່າໃນກາຮົາ ນໍາເສີຍຕາຍອ່າງຍິ່ງທີ່ໜັງສື່ອແບບເຮັດວຽກເລີ່ມນັ້ນປ່ອງຈຸບັນໄມ່ມີໂຄຮູ້ຈັກເສີຍແລ້ວ ຄວາຈະພິຈາລານານຳກັບມາ ໃຊ້ອີກ

៦ ບານີ້ ແປລວ່າ ທຸນ ມັກໃຊ້ເປັນຄຳພຽງສວາຫຼຸກຂອງຄົນໄທຍ່ມຸສລິມຕ້ອໄທພຸຖຣີໃນລົມຍັງເມື່ອຜູ້ເຂົ້າຍັງເລັກ

៧ ຜູ້ເຂົ້າຍັງຈຳຕິດໃຈມາດັ່ງແຕ່ເລັກດັ່ງທີ່ເຂົ້າຍັນ ມັນຈຳວ່າຈະລະອັກເສີຍຜິດມາດັ່ງແຕ່ໄດ້ຍືນເພື່ອທ່ອງນ້ຳ ໄດ້ຕຽບທານຄວາມຈຳກັນ ສມານ ມທິນທາກຮົມ ແລ້ວ ສມານເອງກົດໆຈຳຍ່າງທີ່ເຄຍທ່ອງເມື່ອເລັກໄດ້ໄມ່ແມ່ນ ຜູ້ເຂົ້າຍັນຈຶ່ງເຂົ້າຍັນໄປຕາມທີ່ຈຳໄດ້ຈິງ

ໜັງສື່ອ ປິລິຕາບາຈາອັນ^៥ ນະ ໃນທີ່ບໍ່ໜັງສື່ອຂອງພ່ອ ໄມ່ມີທຽກ ແຕ່ທີ່ໂຮງເຮັດວຽກນ້ອຍຄົນມີ ມີທ່ານລູກ ນ້ອຍ ເຄຍໄດ້ເຮັດວຽກໃໝ່?”

“ນ້ອຍໄມ່ໄດ້ເຮັດວຽກຄ່າ ແຕ່ເພື່ອນໆ ເຂົ້າວ່ ຄວູ ມັນສື່ເຄຍໃຊ້ລົອນ ເພື່ອນໆ ເຂົ້າມາເຮັດວຽກກັນຂ້າງອັກ ແຕ່ເຂົກໍເອາໄປທ່ອງໃຫ້ນ້ອຍພັ້ງທີ່ໂຮງເຮັດວຽກອູ້ຄະ ເຂົ້າອ່ານອັກ ແລ້ວກົດໆຜົມຕົວໄດ້ ບາງທີ່ພວກເຕັກ ຮ້າຍໆ ເຂົກໍເອາມວ່າເຕັກພຸທ່ານຄ່າ” ນ້ອຍຕອບ ນຶກ ໄມ່ສົົງວ່າລູງຈະຄາມເຮວ່າ

“ໃໝ່ ທີ່ວ່ເຂົ້າວ່ເຂົ້າວ່ເຂົ້າຍັງໃຈ ເລ່າລູງສື່”

“ເຂົ້າອັນມາລ້ອວ່ວ່ ບອ-ອະເລະທີ່ ບາ ບອ ຍອ ບີ ບາບີ” ຄ່ ບັນນ້ອຍໄມ່ໄດ້ກິນທຸນ້າກໍ່ຫຼັກໜ້ອຍ” ນ້ອຍ ຕອບລຸ່ງ ຖຸກຄົນພາກັນຫ້ວເຮົາ ລົງເກື້ອນພຸດຕ່ອງວ່າ

“ເຕັກໆ ເຂົ້າລ້ອກນ່າຍເລັນທ່ານນັ້ນເອງລູກ ອຍ່າໄປ ໂກຮົບເຂາເລີຍ ເຂົ້າຈະຈະເປັນເຮັດວຽກນາກໍເລີຍອຍາກ ອວດກົດໆໄດ້ນັ້ນ ວ່າແຕ່ນ້ອຍເຄີດ ອີກເຮັດວຽກກັນເຂົ້າ ດ້ວຍຫົວ້ອເປົ່າລ່າສ່ະ?”

“ອີກເຮັດວຽກຄ່າ ຕ້ວໜັງສື່ອແປລກດີ ໄມ່ເໜືອນ ໜັງສື່ອໄທຍ່ ນ້ອຍເຫັນນັ້ນພຽບຮັນເຂົ້າຍັນ ເພື່ອນນ້ອຍ ເຂົ້າເປັນເຕັກຄົດນັດມີອ້າຍ ພວມາເຂົ້າຍັນຕ້ວໜັງສື່ອ ແບບມາລາຍຸຈາກ້າຍໄປໆຂ້າວ່ ເລຍເຂົ້າກັນໄດ້ພອດີ ຄຸນຄຽມນັ້ນໄມ່ໄດ້ລົອນນ້ອຍ ແຕ່ນ້ອຍກົດໆທ່ອງຕ້ວ້າກໍ່ຫວັດ ຂອງເຂາຕາມເພື່ອໄດ້ອູ້ຄ່າ” ນ້ອຍຕອບຕາມຕຽງ

“ທ່ອງໃຫ້ລູ່ພັ້ງທີ່ນ້ອຍໄດ້ໄໝ ຈຳໄດ້ຈິງໆຫົວ້ອ ເພື່ອນສົນ ຫົວ້ອນນ້ອຍພັ້ງເຂົ້າຍັນ?” ລູ່ຄາມ ແລ້ວນ້ອຍ ກົດໆທ່ານໃຫ້ພົກກັບແມ່ຕ້ອງແປລກໃຈພະຍົດໄມ່ເສີງເມື່ອ ນ້ອຍຕອບວ່າ

“ນ້ອຍພັ້ງເຂົ້າຍັນທ່ອງກັນຄ່າ ອະເລະທີ່ ບອ ຕອ ຜອ ຄູ້ງ ຈອ ອາ ອອ ລາ ຮອ ໄຊ ຊົງ ເຊີ່ງ ຊະ ບະ ຕອ ຮອ ໄອຍ່ ເຊີ່ງ ພອ ດາ ເມື່ງໜ້າທີ່ ມະທີ່ ເລັງ ມີ ນຸ່ນ ວາວ ລະມະເລະທີ່ ອະມະເຫົວທີ່ ຍອ” ເພື່ອນໆ

เข้าท่องกันอย่างนี้ค่ะ”

“เด็กคนนี้ความจำแพลงอยู่นั่นเอง อยากเรียนภาษา maltay เลี้ยด้วย ก็เป็นอันว่าที่แวงมีสอนกันทั้งภาษาไทย ภาษา maltay และภาษาฝรั่งเศษไม่อยากสอนกันมั้งหรือไง ภาษาของเราออก Göd ฝรั่งกันป่าว เป็นเมืองขึ้นของนั่นหนะ” ลุงเกลื่อนพูดอีก ลุงคงลืมไปแล้วว่าป่วยแล้วลุงก็โอน้อยกว่าปกติจริงๆ เลี้ยด้วย

“มองว่าตอนนั้นอิทธิพลทางอังกฤษเข้ามาครอบจ้ำทางประเพณีและศรัทธา คนมุสลิมทางแวงที่อยากรู้ภาษาอังกฤษมีอยู่เหมือนกัน เพราะเขามีญาติพี่น้องอยู่ทางฝั่งมลายู พวกเขารอโรงรถร่างข้างบ้านเก่ามีบ้านเปิดสอนภาษาอังกฤษให้เด็กๆ ออย ก็พอเป็นไป ไม่ได้เป็นทางการอะไรหรอกครับ” พ่อพูด

“เราซ่าไปหรือเปล่านะเรื่องโรงเรียนนี่? น้องว่าเรามีผู้ใหญ่ที่ดีๆ เอาใจใส่เรื่องการศึกษา ก็จริงแหล่ะ” ลุงเกลื่อนพูด “แต่ฝรั่งเขามีอำนาจ สถาบันนี้เขาก็ได้เป็นเมืองขึ้นของเขามาแล้ว เท่ากับเขายังเป็นนาย บังคับอะไรก็ต้องทำตาม พวกฝรั่งเขารู้เร็กว่าเรานั้น?”

“ก็ไม่น่าใช่เลี่ยที่เดียวครับ การเริ่มให้การศึกษาแก่คนทั่วไปทางภาคใต้นี้ไม่ได้ยากว่าคนบางกอกนัก เพียงแต่การเรียนการสอนภาษาไทยตามอำเภอเชื้อชาติแต่ละภาษา ขาดความต่อเนื่อง ขาดความต่อเนื่องทางภาษาไม่ได้พูดไทยมาแต่เดิม ต้องหนักหน่อยสำหรับผู้ที่ลงมาจัดให้” พ่อว่า

“ครูนะที่ม่องเห็นไปข้างหน้าก่อนคนอื่น แล้วก็ช่างเลือกหาคนภาคกลางมาเริ่มสอนคนมุสลิมทางภาคใต้ พี่ว่าการเลือกคนให้ถูกนี่เป็นเรื่องแสนยาก คนเลือกด้องเก่งจริงๆ?” บ้าคิมอยากทราบ

“ครูที่ไหนเลือกอีกละพี่ ก็พระพุทธเจ้าทูลวิรชกาลที่ห้าของเรานั้นแหล่ะครับ ท่านลั่งให้สมเด็จกรมพระยาดำรงราชานุภาพ พระอนุชาของพระองค์เป็นคนเลือกคนล่งลงมา ก็พอดีพระยาพิบูลฯ ที่เราพูดถึงกันอยู่เรียนจบวิชา

ฝึกหัดครูมาโดยตรง เคยเป็นครูที่โรงเรียนในบางกอกมาก่อนแล้วด้วย” พ่อตอบป้า

น้อยดีใจที่คุณครูมันลับเครื่องอธิบายให้ฟังมาก่อนแล้วว่า ‘พระ อนุชา’ แปลว่า ‘น้องชายของพระเจ้าอยู่หัว’ ตั้งแต่นั้นต่อไป فهوจะต้องจำไว้ว่า พระอนุชาของค์หนึ่งของรัชกาลที่ ๕ ที่มาช่วยให้เธอได้เรียนหนังสือนั้นชื่อว่า ‘กรมพระยาดำรงราชานุภาพ’

แม่และบ้าคิมนั่งฟังอย่างสนุกสนาน ปล่อยให้พี่แมะกับปรีดานอนด้วยอยู่ข้างๆ ตามสบาย

“ช่างเอกสาร เด็กๆ ปล่อยให้นอนไป พึ่ก็คงจะเบื่อไม่รู้เรื่องกับเราหรอก รายนี้ตัวเล็กกว่าเพื่อนยังนั่งฟังอยู่ได้ไม่ร่างหรือไง” ลุงเกลื่อนมองดูน้อยที่นั่งคลอนอยู่ข้างพ่อ ก่อนพูดต่อ

“ท่านเลือกไม่ผิดคนเลย จะเล่าอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังด้วย เกี่ยวกับพระยาพิบูลฯ นี่แหล่ะ ท่านมาอยู่ที่ปัตตานีนานจนได้คุณการศึกษาทั้งของมณฑลปัตตานีและมณฑลนครศรีธรรมราชเลยที่เดียวแหละ พ่อถึงรัชกาลที่ ๖ เกิดมีลูกเสือและอนุการชาดขึ้นท่านก็ทำด้วย ลูกเสือมณฑลปัตตานีจากสามจังหวัดภาคใต้ รวม нарธีวาลด้วยที่เป็นนักเรียนไทยมุสลิมมีเชื้อมากนະจะบอกให้ การเลือกคนมาทำงานโดยเฉพาะทางภาคใต้นี้ ต้องเลือกที่เหมาะสมจริงๆ ถึงจะได้เรื่อง” ลุงพูดเลียงดังประกอบท่าทางด้วยความภาคภูมิใจ

ป้ามองลุงเหมือนจะเตือนเรื่องสุขภาพ แต่ลุงกลับพูดแขขะว่า “ไม่เป็นไร คุยกันอย่างนี้สนุก ตีไม่ดีอาจจะเข้าใจเรื่องราวร้ายๆ ที่กำลังเกิดขึ้นบ้างก็ได้ น้องไม่มา พึ่กไม่รู้จะไปคุยกับใครถึงจะสนุก”

“เรารอ กันนานน้อง ไม่ค่อยได้รู้อะไรกับเขานะสือหนังหากไม่ค่อยได้อ่านอย่างน้องว่าแหล่ะ” บ้าแขะลุงเบาๆ กับแม่บ้างขณะที่ลุงพูดต่อให้ฟังว่า

“พ่อถึงรัชกาลที่ ๓ มีงานลูกเสือแห่งชาติ คณะลูกเสือไทยมุสลิมมณฑลปัตตานีต้องเก่งมากจริงๆ พระยาพิบูลฯ ถึงยอมลงทุนพาทั้งคณะไป

ร่วมงานที่บังกอก เจ้านายชอบการแลดงของเด็กๆ มากถึงกับประทานรางวัลให้เป็นพิเศษ น้องเคยเห็นรูปใหม่ เป็นลูกเลือไทยที่แปลงและนำชามที่สุด คือ ทุกคนสวมชุดลูกเลือแต่ล้วน ขอเกา “ติดเข็มเครื่องหมายลูกเลือที่หน้าหัว瓜 ทุกคน แปลงใหม่แล้ว? เรื่องนี้พระยาพิบูลฯ ได้รับ การยกย่องมาก”

“พมก๊ะเคยอ่านพบในหนังสือวิทยาจารย์ที่กระทรวงธรรมการเขางลงประกาศว่าปัตตานีเป็น มนต์ลตัวอย่างทั้งเรื่องการจัดการศึกษาการลูกเลือ และการอนุรักษ์ชาติ” พ่อเลิริม

“แต่ท่านก็ไม่ใช่คนปักธงได้ คงอยู่ปักธงใต้เรา ไม่ได้นานหรอก ใช่ไหมคะ คงต้องการกลับบ้าน ท่านที่บังกอกหลังจากนั้น” ป้าคิมอกรความคิด เห็น “ครราจะอยากมาอยู่ใกล้บ้านแปลงถินนานๆ ได้แล้ว”

“ครรัว?” ลุงเกลื่อนหันไปตอบป้า “พระยาพิบูลฯ รักจังหวัดทางใต้และรักงานที่ท่านก่อ ท่านstan ไว้ทางใต้มากทั้งที่ท่านเคยร่วมวงศ์ห้า กับเจ้านายที่บังกอก ท่านกลับมาอยู่ปัตตานี สิบบุญที่ปัตตานีนั้น ลูกหลานก็ล้วนมาลงหลัก ปักฐานกันจนกลายเป็นคนใต้กันไปหมดแล้วมั้ง”

“พวงเราผู้หญิงนี้ไม่ค่อยรู้อะไรกับเข้าเลี้ยงเลย นะน้อง เข้าถึงว่าคุณด้วยไม่สนุก” ป้าคิมว่า แล้ว แม่ก๊ะเลิริมต่อ “ฉันก็ชอบแต่เรื่องพระอภัย ต่อไป คงต้องอ่านเรื่องอื่นมั้งแล้วเหมือนกัน”

ก่อนเข้าอนคืนนั้น ลุงเกลื่อนพูดว่า

“พรู้ว่าเกิดเรื่องอย่างนี้น้องต้องเป็นห่วงบ้าน แต่ทางอำเภอแจ้งไม่มีเรื่องอะไรรุนแรง พ้ออยาก ให้น้องอยู่ต่ออีกนิด เรายังมีเรื่องคุยกันอีกมาก many อยู่ทางนี้ก่อนลักสามสิบวันค่อยกลับได้ใหม่”

พ่อกับแม่รับคำลุง ก่อนที่ป้าคิมจะตามแม่เข้า

ว่า

“อยู่ถึงแวง ใกล้นัก เกิดอะไรขึ้นไม่มีญาติ น้องลงคิดดูให้ดี ย้ายออกจากเลี้ยดใหม่ มาอยู่ ใกล้ๆ กันจะได้อุ่นใจหน่อย ไม่ดีหรือ หรือจะย้าย กลับไปลงชาติ ก็ได้เหมือนกันนะ”

พ่อกับแม่เข้าไปลักพัก

น้อยใจหาย เธอไม่อยากไปจากอำเภอแวงที่รัก ไม่อยากจากโรงเรียน ไม่อยากจากเพื่อนจากครู ไม่อยากไปอยู่ในที่ที่ไม่มีคลองอย่างคลองแวงที่ลง ไปเล่นแล้วขึ้นมาดัวเป็นประกายวิบวับ ไม่อยาก ไปจากสวนผลไม้ที่ขอกันกินได้ ไม่ต้องซื้อ ทุกอย่างที่แวงเป็นสวนรุค์ของเธอ

เลียงลงกิจกรรมพ่อกับแม่ขึ้นอีกว่า

“ว่าไง จะอยู่หรือย้าย?”

แล้วน้อยก็ได้ยินเลียงแม่ตอบอย่างหนักแน่นว่า

“ครรจะย้ายก็ย้าย เดิม พวงฉันไม่ย้าย ฟัง ที่คุยกันแล้ว ฉันคิดว่าหลวงท่านไม่ทึ่งเราหรอก เรื่องร้ายต้องกล้ายเป็นดีในที่สุด”

๔

หมายเหตุ เขียนเวลา ๙.๐๕ น. วันเสาร์ ที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่บ้านชอย ไลสวัสดรรณ บางซื่อ กทม. ขอบพระคุณหนังสือ หลายๆ เล่มที่ใช้ค้นคว้าหาความแน่ใจ และ ขอบใจเพื่อนรักร่วมโรงเรียนประชาบาลแวงทั้งสอง คือ สมาน(ยา) มหินทรารณ์ และ อุดม (อับดุล-รอนี) แวนนรา โดยเฉพาะอุดมที่เพิ่งเลี้ยงภรรยา ไปเมื่อไม่กี่วันด้วยอุบัติเหตุรถเครื่องคว้ำไม่ใกล้ จากบ้านเก่าของผู้เขียนนัก ด้วยอำนาจสิ่ง คักดีลิทธีอันบริสุทธิ์ทั้งมวลขอให้ทุกอย่างที่ร้ายๆ หมดสิ้นลง ขอให้ความรัก ความเข้าใจ และ ความปรารถนาดีระหว่างกันเข้ามาแทนที่ด้วยเอิด-ชบาบาน

ວັດ ດີ ເດວນ ຕະ ປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ພະຊາດ

ວັນພຖທສບຕີທີ ۳۹ ພຖທກາຄມ ແລະ ຜັກ ຕະ ປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ພະຊາດ ສະກູນ ເປັນວັນລຳຄຸງຢືນວັນທີ່ໃນພຣະພຖທສະນາ ອົງກອງກອບປະຈາຕີ ທີ່ມີສາມາຊີກຫລາກຫລາຍຄາສານກົມຍອມຮັບຍົກໃຫ້ວັນວິສາຂະບູ້ຈາປຸຣມ ຊຶ່ງມີສາມາຊີກຫລາກຫລາຍຄາສານກົມຍອມຮັບຍົກໃຫ້ວັນວິສາຂະບູ້ຈາປຸຣມ ມີວັນລຳຄຸງອັນດັບໜຶ່ງໃນໂລກ ທັກນີ້ເພຣະເປັນທີ່ຮູ້ກັນທ້ວ່າລັກຮຽມ ຄຳສອນໃນພຣະພຖທສະນານັ້ນເລີ່ມເປົ້າໝາຍເພື່ອ “ມຸນຸ່ຍໂລກ” ເປັນໄປ ເພື່ອ “ລັນຕິສຸຂຂອງໂລກ” ເປັນໄປເພື່ອ “ປະໂຍ່ຍົນເປັນອັນມາກແກ່ໜ້າໂລກ” ແມ່ເຂົາຈະໄໝໃໝ່ພຣະພຖທສະນິກິຈນ ແຕ່ກົມປັບປຸງຄູ້ວ່າລັກຮຽມໃນພຣະພຖທສະນານັ້ນປະເລີວິຊູ້ສຸດຮະດັບໂລກ ຄວາມໄມ່ເປີດເບີຍນີ້ວິວຫອງສຽງພວິເວີຕີທີ່ຫຍ່າຍເປັນຄວາມຄັດລືຖືທີ່ມຸນຸ່ຍຝັ້ງຮັກຕົວ ຮວ່າພວິເວີຕີຍ່ອມຈຳໃຈດີ ຈຶ່ງໄມ່ສັງສົນວ່າຫາກຫລັກຮຽມໄດ້ແນ່ນໃຫ້ຮັກມຸນຸ່ຍຝັ້ງໃຫ້ຮັກມຸນຸ່ຍຝັ້ງໄມ່ທຳຮ້າຍມຸນຸ່ຍຝັ້ງ ຂ່າຍເຫຼືອເກື້ອກຸລມນຸ່ຍຝັ້ງ ມຸນຸ່ຍຝັ້ງທີ່ເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບຜູ້ປະໂຍ່ຍົນໂດຍຕຽບຄົງໄມ່ປັບປຸງເຫັນວ່າຄວາມຮັບຮັບຄົງໄມ່ປັບປຸງເຫັນວ່າຄວາມຮັບຮັບ

ยิ่งยุคที่สังคมแอบเข้าด้วยเทคโนโลยีเป็นตัวเชื่อมโยง การประทุษร้ายก็ย่องง่ายขึ้นไปด้วยหากจะมีคนอึกซีกโลกหนึ่งประஸ์จะก่อการร้ายต่อกันอึกซีกโลกหนึ่งยอมทำได้โดยง่ายในพริบตาเพียงกดปุ่ม หรือส่งสัญญาณบอกเท่านั้น นัยนี้จึงเป็นช่นวนให้ประเทศต่างๆ กลัวนักหนา ถ้าทราบว่าประเทศใดลั่นสมพลังงานประมาณ หรือประดิษฐ์คิดค้นเครื่องอาวุธยุทธ์ปกรณ์ไว้ ข่าวการทดลองขึ้นมาว่าแต่ละครั้ง ไม่ว่าจะมาจากประเทศใด มักจะทำให้เกิดความหวาดระแวงทุกครั้ง เหตุการณ์เหล่านี้จึงเป็นเครื่องยืนยันว่า สังคมคนไม่นิยมการประทุษร้ายกัน

เพราะความกลัวสูงประทุษร้าย คนจึงคิดคันหารือแก้ ป้องกัน โดยตอบ ด้วยการประทุษร้ายเขาก่อน ผลที่เกิดตามมาก็คือ การประทุษร้ายนั้นนานปลายข่ายของก้าวออกไปยิ่งขึ้น และไม่เคยปรากฏว่าการคิดคันสิ่งประทุษร้ายกันและกันนั้นจะทำให้การประทุษร้ายน้อยลง มิหนำซ้ำกลับໂหดเหี้ยมثارุณชับช้อนยิ่งขึ้น

ทั้งนี้ เพราะไม่กล้าพิสูจน์หลักพุทธธรรมที่กล่าวไว้ว่า “จะชนะความโกรธด้วยความไม่โกรธ จะชนะความชั่วด้วยความดี จะชนะกิเลสภัยด้วยด้วยการให้อภัย ฯลฯ” ด้วยว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่ใครจะดับไฟด้วยการเติมเชื้อเพลิงเพิ่ม หากหวังจะให้ไฟดับก็ต้องซักฟัน หรือลดเชื้อเพลิงเท่านั้นแหละ

สังคมช้อนนี้ง่ายๆ ตรงๆ ชัดๆ น่าที่จะทำได้โดยไม่ต้องลังเลอะไรอีก แต่ก็แปลกที่กลับทำได้ยากยิ่ง คติ “พันต่อพัน ตาต่อตา เลือดล้างด้วยเลือด” ยังคงมีอำนาจครอบคลุมใจคนส่วนใหญ่ เพราะไม่ใช่เย็น พอก็จะรอให้เมล็ดแห่งความชั่วสายของเงยลนองผู้ปลูกนั้นเอง

ดูแต่เรื่องการทำเกษตรกรรม ที่เกิดกรณีปัญหาการตลาด ปัญหาราคาพิชผล อันเนื่องมาแต่เกษตรกรเร่งผลิตเพื่อจำหน่ายด้วยการใช้สารเคมี ใช้แก๊ส ยันย่อถูกกาล ทำให้ผลไม่สุกเร็วแต่สรชาติผิดไปจากธรรมชาติ ผู้บริโภคไม่พอใจ

ซึ่ง ผลิตออกมามาก แม้จะขายได้แต่ก็คงเป็นระยะลั้น ภายหลังเข้าชิมรสแล้วไม่ถูกใจ ราคาย่อมตก รายได้ย่อมขาดหาย แต่เกษตรกรยังต้องเพาะปลูกต่อไป ผลที่ติดตามมาคือหนี้ลินนักการศึกษาบอกว่า เพราะไม่ครั้งท่าในกรรมหากแก้กรรมให้สอดคล้องกับความจริงแล้ว ก็จะหาข้อยุติได้ง่าย

แต่การณ์กลับไม่เป็นเช่นนั้น ในเมื่อนิยมการศึกษาสมัยใหม่ จะเรียกว่าการศึกษาโลภยัต-ศาสตร์ก็ได้ในความนัยที่พระพุทธเจ้าหมายถึง วิชาเศรษฐกิจศาสตร์นayanathun วิชาสังคมศาสตร์นayanigan วิชาธุรกิจศาสตร์นayanakon ฯลฯ ไม่อาจให้คำตอบที่จะนำไปปั้นการยุติปัญหา เช่น

เมื่อคนจนลง เพราะไม่มีเงินทำทุนเศรษฐกิจศาสตร์นayanathun ก็ใช้วิธีกู้เงิน ปัญหาดอกเบี้ยจึงเกิดขึ้นตามมา เมื่อไม่ยอมทำงานเพื่อผลงาน เพราะหวังทำเพื่อขายเพื่อเงิน สังคมจึงเกิดคนว่างงาน หรืองานผิดกฎหมาย เต็มไปด้วยคนที่หวังเป็นเจ้านายจากการอาศัยทำงาน ให้งานเป็นละพานนำไปสู่ความเป็นเจ้านาย ผู้ปกครองที่ไม่มีสติปัญญา หรือหัวใจในการเข้ามาแก้ปัญหา แต่ผุ่งเป้าทำงานเพื่อความเป็นเจ้าคนนายคน ทุกกระทรวง กรม กอง จึงมีแต่เจ้าคน นายคน ไม่ได้กระทำการให้เป็นผู้รับใช้ประชาชนดังคำมั่นสัญญาตอนสมัครให้เข้าเลือกตั้งเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎรแต่อย่างใด สมควรเศรษฐกิจ สมความสังคม การเมืองจึงเกิดขึ้นเป็นลำดับต่อมา

การแก้ปัญหาด้วยการให้คนไปศึกษาต่างประเทศ ได้ปริญญาเอกมาทางเศรษฐกิจศาสตร์ สังคมศาสตร์ รัฐศาสตร์ก็ทำกันแล้ว แต่ความเดือดเนื้อร้อนใจ ร้อนแผ่นดินที่อាមัยทัวเมืองประเทศ ก็ไม่ได้ลัดลง ด้วยเหตุนี้ก็จะมีองค์กรลบที่ปรัชญาติดลึกลับมีที่สุดถึงที่สุดแล้วว่าหลักวิชาการใดๆ ก็ไม่ประเสริฐเท่าหลักธรรมในพุทธศาสนา เพราะพุทธศาสนานำคนไปสู่สันติภาพสันติสุขจริงๆ

เริ่มพิสูจน์ได้ตั้งแต่ลั่นติภาพสันติสุขปัจเจก

บุคคล ไล่สูงขึ้นไปจนกระทั่งสาธารณะ แม่โลก จะเดือดร้อน ทำร้ายทำลายกัน แต่ผู้ปฏิบัติธรรม ที่รับจิตใจได้แล้วจะไม่สะดึงสะทกสะท้าน เพราะมีความเชื่อมั่นในความดีที่เขามี มีความตั้งมั่นในจิตวิญญาณที่ไม่หวัดผิด เพราะรู้ว่าไม่มีอะไรที่ยั่งยืนอยู่ได้ ยอมมีความเกิด ความเสื่อม ความดับไปเป็นธรรมชาติ ฉะนั้นแม้จะต้องประสบ กับความหมด ความสลาย ความสูญเสีย ก็ไม่ทำให้ใจเลี่ย ยอมเสียตั้งทุกข้าวของ ยอมเสียลิง อันเป็นทรัพ ด้วยว่าเขาฝึกใจได้แล้ว ไม่มีอะไรทำให้ใจเขาเลี่ย

เมื่อใจไม่เสียจึงไม่มีแรงผลักดันให้ไปทำให้ คนอื่นเสียใจ เช่น จา ประทุษร้ายด้วยอาชว ด้วย หักปากว่าจา ด้วยคิดร้ายในใจ แต่จะรู้จักรรม วิธีพลิกสถานการณ์อันเลวร้ายที่เบรียบเสมือน ของเสียให้เป็นปุย คือ “ถือเอกสารศรูเป็นยาがらง” ยิ่งรู้ว่ากำลังถูกคนอื่นทำร้าย ถูกคนอื่นวางแผนตัว เป็นศัตรู ก็ยิ่งเพิ่มการให้อภัย เพิ่มการจากจะ เพื่อชาลังเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่ ไม่ประทุษร้าย โดยตوب เพราะรู้ว่าการแก้ปัญหาเช่นนี้ไม่ต่างจาก การชัดธุลิทวนลม ถ่มน้ำลายรดฟ้า สันติสุขจึง เกิดขึ้นจากการใช้ธรรมวิธี “เมตตาภัยกรรม เมตตามรักษาระบุรุษ เมตตามโนกรรม” เป็นตัวแปร รชาติร้ายเหล่านั้น

หากการทำร้ายจะเกิดขึ้น หลักธรรมทาง พุทธศาสนาจะแนะนำให้มาตัวผู้ก่อการร้ายเสียก่อน นั่นคือโถะจิต ด้วยการมองให้เห็นความทุกข์ที่ เกิดจากจิตชนิดนี้ อย่าไปกล่าวโทษสิ่งภายนอก ว่า เป็นเหตุให้กรา แต่จะมองให้เห็นความ จริงยอมรับว่าพระเรามีความกราจ เราจึงกรา เราต้องใช้ความเมตตาเป็นอาชูประหาร ดังท่าน บอก ถึงวิธีการไว้ใน “เมตตาสูตร” ข้อ ๙๑ และ ๒๒๗ เล่ม ที่ ๒๓ และ ๒๔ พระไตรปิฎกฉบับ หลวงว่า

“เมื่อความหลุดพ้นทุกข์ด้วยอำนาจแห่ง ความเมตตา อันบุคคลควบแล้ว โดยอื้อเพื่อ เจริญ แล้ว ทำให้มากแล้ว กระทำให้เป็นดุเครื่องนำไป

กระทำให้เป็นที่ตั้งมั่นโดยลำดับ สั่งสมไว้โดยรอบ ดีแล้ว ตั้งต้นด้วยดีแล้ว พึงหวังได้บุญ ได้ ประโยชน์ คือ

๑. หลับก็เป็นสุข
๒. ตื่นก็เป็นสุข
๓. ไม่ผิดเห็นสิ่งใดมาก
๔. เป็นที่รักของมนุษย์ (ผู้มีใจประเสริฐ)
๕. เป็นที่รักของมนุษย์ (ผู้จิตใจต่ำ)
๖. เทวดา (ผู้มีใจสูง) ย่อมรักษา
๗. ไฟ ยาพิช ของมีคุณไม่กล้ากรายผู้นั้น
๘. จิตย่อมตั้งมั่นโดยรวดเร็ว
๙. สีหน้าย่อมผ่องใส

๑๐. ไม่หลงให้หลงทำความดาย

๑๑. เมื่อแท่งตลอดคุณธรรมที่สูงขึ้นไปยัง ไม่ได้ ยอมเป็นผู้เข้าถึงพระมหาโลก

ความทุกข์มีหลายประการ นับแต่กายทุกข์ อันเกิดมาแต่ความป่วยไข้ ความเสื่อมชรา ที่ไม่มี โครงหลักหนีพ้น เมื่อรู้ความจริงเหล่านี้แล้ว แต่เรา ก็ต้องเป็นไปอย่างนี้ทั้งๆ ที่รู้ จึงไม่วิธีอื่นดีไปกว่า การมองให้เห็นโทษของมัน แทนการไปกลบเกลื่อน ทำให้ลวย เลริมให้งาม เพราะถึงอย่างไรเราก็ไม่ อาจหนีพ้น มิหนำซ้ำยังเพิ่มทุกข์ให้แก่กายที่มี ทุกข์อยู่แล้วขึ้นไปอีก เช่น ปากตากมีโรคตานานาชนิดที่ต้องเกิดขึ้นตามกาล ตามเหตุปัจจัย อยู่แล้ว แต่เพียงพระอยากดาสวย ไปเสริม สายตา ผ่าตัดจนทำให้ตาบอด ตาเสียไปยิ่งกว่าเดิม จนถูกใช้หายใจได้แล้วตามปกติ แต่เพียงพระ อยากจมูกลวย จึงไปเสริมจมูก จนเน่าเสียไปกว่า เดิม เป็นต้น

หลักการแก้ไขทุกข์ดังกล่าว พระพุทธองค์ ตรัสไว้ใน “คัณฑสูตร” ข้อที่ ๒๑๗ ฉบับหลวง เล่มที่ ๒๓ ว่า

ผู้ที่เกิดขึ้นหล่ายปี มีปากแผลที่ยังไม่แตก ๙ แห่ง สิ่งใดให้ลองก็ให้เข้าปากแผลนั้น สิ่งนั้น เป็นของไม่สะอาด มีกลิ่นเหม็น น่าเกลียดทั้งนั้น ฉันได

คำว่า “ปี” นี้เป็นชื่อของ “กาย” อัน

ความหลงให้กายนี้กำให้คนไปกำสั่งก์ไม่เหมาะสมขึ้บ ตังเชบคบก์หลงให้ใน บักร่อง บักແສດຈ บักເຕ: บักຕ່ອຍ ຍລຍ ກັ້ງໃນວກການກົ່າແລວງການບັນເຖິງ ກົງ:ແຢ່ງກົມເຫຼາໃປຈຸບ ຕັງກັ້ງ ແຍ່ງຊົ່ວຂອງກໍ່ເຫາໃຫ້ແລວ ໄນວ່າຈະເປີບເສື່ອພ້າ ກາງເກົງໃນ ເສື່ອຊັ້ນໃນ ຍລຍ

ประกอบด้วย дин ນ້ຳ ໄພ ລມ ມີມາຮາດເປັນແດນເກີດ ເຈີຣູ່ມູນຂຶ້ນດ້ວຍຂ້າວສຸກ ແລະ ຂົນມສດ ມີຄວາມໄມ່ເທື່ອງ ຕ້ອງລຸບໄລ້ນວດຟິ່ນ ມີຄວາມຮະຈັດກະຈາຍເປັນ ອົບຮົມດາ ກາຍນັ້ນມີປາກແພລທີ່ຍັງໄມ່ແຕກ ດ ແທ່ງ ລົ່ງໃດໃຫ້ໂຄກໃຫ້ເຂົ້າປາກແພລນັ້ນ ລົ່ງນັ້ນເປັນຂອງ ໄນສະອາດ ມີກິ່ນເໜັນ ນໍາເກລີຍດທັນນັ້ນ ເພຣະ ເຫດຕູ້ນັ້ນແລະ ເຮອທັງຫລາຍຈະເບື້ອໜ່າຍໃນກາຍນີ້

คำວາເບື້ອໜ່າຍມີໄດ້ໝາຍຄື່ງຄວາມໂກຮ ໄນ ຈອບໃຈຈະກະທິ່ງໄປທໍາລາຍື່າກາຍ ພາດຕັວຕາຍ ແຕ່ທຽງໝາຍຄື່ງກາມຮອງໃຫ້ເຫັນຄື່ງຄວາມເປັນຖຸກ໌ ເປັນກາຮ ເປັນລົ່ງໄໝ່າຫລັງໃຫ້ລົ່ງໄຄລ໌ ເພຣະ ຄວາມຫຼັງໃຫ້ກາຍນີ້ທຳໃຫ້ຄົນໄປທໍາລົ່ງທີ່ໄມ່ເໜາ ສມ້ື້ນ ດັ່ງເຫັນຄົນທີ່ຫຼັງໃຫ້ໃນກັງຮ້ອງ ນັກແສດງ ນັກເຕະ ນັກຕ່ອຍ ດ ທັ້ງໃນວກກົ່າພ້າ ແລະ ວກການບັນເທິງ ຄ້າເປັນຄົນໄທຢ້າງດ້ວຍກັນ ກົຈະແຍ່ງ ກັນເຂົ້າໃປຈຸບ ດີງທີ່ ແຍ່ງຊົ່ວຂອງກໍ່ເຫາໃຫ້ແລວ ໄນວ່າຈະເປັນເສື່ອຜ້າ ກາງເກົງໃນ ເສື່ອຊັ້ນໃນ ດ ຍຶງ ຄ້າເປັນຄົນຕ່າງໆ ມາພັກໂຮງແຮມໃຫ້ ຈະພາກນ ໄປພບ ໄປປະໝູລທົ່ວທີ່ເຫາເຄຍນອນພັກຕ້າງ ແມ່ ຕ້ອງເສີຍເຈີນຄ່າເຫຼົ່າທ້ອງນອນຄືນລະຫມືນຄືນລະແລນ ກົດໆໃຈ ສນູ່ ເສື່ອຜ້າ ແປງສີຟັນທີ່ໃຫ້ແລວ ຍຶງຕິດ ກລິ່ນເນື້ອກິ່ນດ້ວຍຍູ້ຍິ່ງຮາຄາແພງ ໂດຍລືມນິກຄື່ງເຮືອງ “ສຸຂອນນາມຍັ້ງ” ກາຮຕິດເຊື້ອໂຮກທີ່ຈະເຂົ້າທາງຜົວໜັງ ທາງຈຸນູກ ທາງປາກ ທາງຊຸມຂົນ ເວັງການດູແລ ລຸ້ງກາພຂອງດູນເອງ ທີ່ແພທຍບໍອກວ່າເຊື້ອໄວຮສ ເຊື້ອວາ ເຊື້ອແບຄທີ່ເຮີຍຈະເຂົ້າສູ່ວ່າງກາຍທາງໃຫ້ນັ້ງ

ຕ່າງຈາກສານທີ່ຂອງຕູນ ໄນວ່າຈະເປັນທີ່ຫຼັບ ນອນ ກິນຍູ່ ຈະໃຫ້ແຮງການກວາດ ເຊີດຄູ່ ຊັດລ້າງ ກລັບເກີຍຈົກວັນໄໝ່ທ່ານ ເພຣະເຂົ້າໃຈິດວ່າເປັນ ຈາກສົກປົກ ມອງເຫັນຜິດເປັນຄູ່ໄປວ່າຂອງກໍ່ເຫາໃຫ້ ຢ່າງ

ຕັວເອງຄລັ້ງໄຄລັ້ນສະອາດ ທັ້ງໆ ທີ່ຜູ້ນັ້ນກົມ ຮ່າງກາຍທີ່ປະກອບດ້ວຍອາຫານ ເປັນຮັງແທ່ງໂຮກ ເໜືອນເວາ ເພີຍງແຕ່ຈະປຣາກງູດຕັ້ງເຫັນເປັນຮູປປຣມ ກາຍນອກ ພຣີແພັງເຮັງອາຄີຍເວລາກວ່າຈະປຣາກງູດ ຕ້ວຍວານາທີ່ໄວ້ເຫັນນັ້ນ

ດູແຕ່ໂຮກເອດລ໌ ພຣີເຊື້ອໂຮກຫລາຍໜິດ ກວ່າ ຈະແລ້ດງຕົວຕ້ອງໃຫ້ເວລາເປັນ ១០-១០ ປີກົມ ໄໃນ ຄວາມຫຼັງໃຫ້ລັນຫາແນ່ນ ອັນເປັນເຫຼຸດໃຫ້ເຮົາໄປ ກາຮທໍາລົ່ງທີ່ເສີຍກໍຍເພີຍງ້າງວູນ ດມຄັ້ງເດືອຍ ໃຫ້ ຮ່ວມກັນເພີຍຄົ້ງເດືອຍ ຈະປະມາກວ່າເວາຈະໄມ່ໄດ້ ຮັບຜລແທ່ງກຽມທີ່ເປັນໂທ່ານ ເພຣະຫຼັງຜິດຍ່າງ ນັ້ນທີ່? ພຣະພູທຈັດຕັ້ງສັວ່າ ໃນບຣດາກຸສຸລ ທັ້ງຫລາຍ ຄວາມປະມາກເປັນອຸກສລອຍ່າງຍິ່ງ

ນອກຈາກນັ້ນຍັງຕຽບສະວັນໃຫ້ອູ່ ຂ່ອງທີ່ຈີຕິ ໄນຕັ້ງອູ່ໄດ້ຕື້ອງ ຄວາມເກີຍຈົກວັນ ຄວາມປະມາກ ຄວາມໄມ່ທຳສຳມໍາເສມອເປັນປັກຕິ ຄວາມໄມ່ສໍາຮົມ ຄວາມມັກຫັກ ຄວາມອ້າງເລັກໄໝທຳການ

ຫາກັງເວັງເຮືອງຮາວໃດຈາກຫລັກທຣົມຄຳສອນ ແລ້ວໄມ່ນຳມາເຕືອນສົດຕິນ ອຍ່າປະມາກ ໄນໄໝໄໝໄປ ປະປັດຕິໃນຫີວິຫຼາຍປະຈຳວັນ ແລະໄມ່ຂົ້ນທຳກາງຈານ ທີ່ເປັນສົມມາອາຊີພ ອູ່ໃນກຽບຂອງຄືລ໌ຫວົມ ຜູ້ນັ້ນ ກົມທີ່ຈະຄູກຄວາມຖຸກ໌ລ້ອມຮອບ ຈະຄູກປັ້ງຫາ ຜູກມັດ ເວີ່ມີຕັ້ງແຕ່ການໄມ່ພັງທຣົມ ໄນຕົກກຽກຮອງໃນ ທຣົມ ໄນຫາຜູ້ຮູ້ທຣົມເພື່ອສັນທານທຣົມກັບທ່ານ ຫີວິຫຼາຍ ກົມໄມ່ຕ່າງຈາກຜູ້ອູ່ໃນຄວາມມືດ ແລະໄມ່ມີວັນຮູ້ແຈ້ງ ເພຣະຫຼຸດພັນຈາກວິຈິຫາ ເພຣະຄວາມຮູ້ແຈ້ງເປັນ ປະຮານແທ່ງການເຂົ້າຄື່ງທຣົມທີ່ດີ ທີ່ຄູກຕຽກທັ້ງຫລາຍ ຄວາມລະຍາຍທີ່ທຳການ ຄວາມກລັວທີ່ທຳການ ເປັນ ພົມມາຕາມຄວາມຮູ້ແຈ້ງນັ້ນ ບຸກຄລຜູ້ມີຄວາມຮູ້ແຈ້ງ ເຫັນແຈ້ງ ຍ່ອມມີຄວາມເຫັນທີ່ຄູກຕຽກ ມີຄວາມຄົດທີ່

ถูกต้อง มีวิจารณ์ที่ถูกต้อง มีภาระงานที่ถูกต้อง มีการเลี้ยงซึพที่ถูกต้อง มีความพยายามที่ถูกต้อง มีความระลึกที่ถูกต้อง มีความตั้งใจมั่นที่ถูกต้อง มีความรู้ที่ถูกต้อง มีความหลุดพ้นที่ถูกต้องเป็นที่สุด

ผู้ไม่ศึกษาหลักธรรมแม่โดยปริยายธรรมอาจจะย้อนแย้งว่า เขาเมื่อการศึกษาทางโลกมากماอยู่เรียนไม่จบ ดังจะเห็นได้จากการข้ามไปเรียนต่างประเทศ ส่งไปเรียนถึงดาวนพเคราะห์ เขาก็ประภาความสำเร็จในแต่ละครั้งที่ทดลองมีชีวิตกลับมาอย่างโลกนี้ได้ เขายังไม่เวลาที่จะมาเรียนปริยัติธรรมที่รู้สึกว่าคับแคบ ไม่มีผลประโยชน์ทางวัตถุไม่ประเทืองสติปัญญาด้านเหลี่ยมคุ เชิงชั้นที่จะนำไปใช้ในการต่อสู้เพื่อชัยชนะ ใจจะพยายามอดทนพากเพียรในสิ่งที่เข้าเข้าใจดีว่าล้าสมัย คับแคบ มีแต่เรื่องจิต จิต จิต มิหนำซ้ำยังแนะนำให้ต้องสูญเสียการแสวงหาโลกิยสุขเลือยก็ เขายังไม่สนใจแม่แต่จะฟัง แม้จะมีวันสำคัญทางศาสนา ก็ไม่คิดจะฉายโอกาสไปฟัง ไปเลพคุณกับกุศลธรรมที่ทำท่านตัวสอนไม่ กลับจะนำไปกระทำการที่เดินสวนทางกัน ข่าวอุบัติเหตุรถคว่าคนบาดเจ็บเสีย ชีวิต เพราะไปเที่ยวในวันปีติพิเศษวิสาขบูชา จึงมีให้เห็นทุกปี ข่าวมา ปล้น ทำร้าย ข่มขืน ชำเรักษ์ยังคง มีแม่จะเป็นวันวิสาขบูชา

อาจจะมีข่าวส่งเสริม บอกเล่ากิจกรรมวันวิสาขบูชาบ้างก็เล็กน้อย หลายคนไม่รู้ หรืออ่านอย่างเสียไม่ได้ เช่น คนไทย ๖๐ ล้านคน ที่กล่าวกันว่าเป็นชาวพุทธถึง ๙๐ กว่าเบอร์เซ็นต์ จะมีลักษณะที่ตื่นตัวกับข่าวขึ้นหัวหนังสือพิมพ์รายวันหน้า ๑ ว่า “ติช นัก อันห์” เยือนไทย มาเรียนวิถีเช่นของค์สำคัญของโลก ที่นิยมลาร “ไหเม” ยกย่องเป็นผู้มีผลงานโดดเด่น ร่วมงานวิสาขบูชาโลกในไทย พร้อมสวัสดเจริญพระพุทธมนต์ถวายในหลวง ๘๐ พรรษา

เนื่องจากทำนิติช นัก อันห์ เป็นชาวเวียดนามได้อุปสมบทตั้งแต่อายุ ๒๓ ปี เผยแพร่ศาสนาด้วยการเขียนบทความถูกต้องด้านจากผู้นำองค์กรชาวพุทธเวียดนามเมื่อท่านเดินทางไปเผยแพร่

ศาสนานี้ใช่ก่อน เมื่อพ.ศ.๒๕๐๕ ได้รับทุนจากมหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน ศึกษาศาสนาเปรียบเทียบและทุนจากมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย แล้วกลับมาทำงานเผยแพร่ที่เวียดนาม โดยตั้งโรงเรียนยุวชนรับใช้ลังคอม เพื่อรักษาลังคอมที่เสียหายจากสงคราม สถาบันต่อแนวคิดเรื่องพุทธศาสนาที่ผู้กลั่นพันธ์กับลังคอม พัฒนาการลังคอมด้วยการสอนและเขียนในสถาบันพุทธศาสนาชั้นลุง ทั้งยังก่อตั้งคณะเตียบพินในปี ๒๕๐๙ มีแนวคิดว่าต้องเปลี่ยนแปลงการต่อสู้เพื่อลัษณะภาพ เพื่อแก้ปัญหาที่ตนเหตุคือหยุดการลัษณะภาพลงความคุ้มครอง ผู้นำลัษณะภาพปลูกจิตสำนึกต่อกันทั่วโลก จนกระทั่งได้รับรางวัลโนเบลสาขาเพื่อลัษณะภาพ

“เสภูนชัน” รู้สึกว่าเหตุเพราเมืองไทยช่วงนี้เต็มไปด้วยสภาพการณ์ที่ไม่ค่อยลัษณะอันนี่องมาแต่ปัญหาจากนักทางภาคใต้ที่เกิดขึ้นทุกวันมีอบกลุ่มต่างๆ ที่ออกมาระดับบวน ตั้งเวทีพูดที่โน่นนี่ ซึ่งแน่นอนว่าบรรยายกาศ คงไม่พูดกันอย่างสงบแน่ๆ หรือแม่แต่เสียงทางสายโทรศัพท์ที่แสดงความคิดเห็น ซึ่งก็คงผลไม้ด้วยอารมณ์โกรธ ไม่พอใจตามรายการที่ตีเจ จัดทางวิทยุกระจายเสียงทุกวัน ล้วนเป็นอาหารของอุกคุกจิตอุกคุกกรรมทั้งสิ้น จิตใจของคนจึงรุ่มร้อนกระลับกระส่าย กระวนกระวายด้วย แรงผลักดันของราคะ โගะ โมะ ไม่ต่างจากอาหารเป็นพิษทำให้ไม่อายผ้าสุก

ฉะนั้น เมื่อคร คนใดที่คิดว่าอาจจะช่วยให้เขากลับถูกเรื่องรุ่มร้อนใจเหล่านี้ได้ เขาก็อยากจะฟังอย่างจะหาหรือไม่กู้ผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองในศาสนาเห็นว่าครอที่เคยผ่านร้อน ผ่านหนาวเรื่องความไม่ลัษณะให้เหล่านี้ไม่ว่าจะเป็นสังคมอาชุธ สังคมเครชูจิกิจ สังคมเมือง สังคมที่สูงมาแล้ว อาจจะมาชี้แนะบอกทาง บอกเล่าถึงประสบการณ์เหล่านี้ได้

เวียดนามเป็นประเทศที่ได้รับการรับจากสังคมนานาชาติ ทั้งการเมือง การศาสนา จนกระทั่งต้องถูกแบ่งออกเป็นเหนือ เป็นใต้

และผู้ที่มีบทบาทในสังคม การเมือง ศาสนาเด่นๆ ดังๆ ก็ต้องหลบลี้หนีภัยไปอยู่ต่างประเทศ แม้แต่ท่านติช นัก อันห์องก์ตาม เมื่อท่านสามารถฝ่านพันวิกฤติการณ์เหล่านี้มาได้ จนกระทั่งไปลี้ภัยเป็นพลเมืองอยู่ในหมู่บ้านพลัม ประเทศฝรั่งเศส ปัจจุบันนี้ ความสามารถในการดำรงตนอยู่ท่ามกลางภัยดังกล่าวมาทั้งหมดที่ท่านประสบมา จนกระทั่งได้รับรางวัลโนเบลสาขาลัณติภาพ คนไทยส่วนหนึ่งจึงมีใจในคุณธรรมเช่นนี้ จึงเติมใจที่จะนิมนต์ท่านมาเยือนประเทศไทย และคงจะเป็นประหนึ่งของขวัญที่ผู้ใหญ่ท่องบ้านเมือง และศาสนา คิดว่าจะมอบให้แก่ประชาชนชาวไทยในโอกาส วันพิเศษ คือวันวิสาขบูชา ปี ๒๕๔๐ นี้

ดังนั้น ในฐานะพุทธศาสนิกชนหากมองเห็นความสำคัญของวันวิสาขบูชาอันชาวพุทธพึงให้ความสำคัญ นำที่จะรื้อฟื้นความทรงจำ ปลูกจิตสำนึกดีถึงธรรมะทั้งหลาย ด้วยการน้อมนำ เอา หลักธรรมคำสอนของพระพุทธองค์เข้ามาในตนว่า เมื่อ当作อาทิตย์จะขึ้น สิงที่ขึ้นก่อน สิงที่เป็นเครื่องหมายมากก่อน คือแสงเงินแสงทอง ส่วนสิงที่เป็นเบื้องต้น เป็นเครื่องหมายมากก่อน เพื่อความบังเกิดทางอันประเสริฐ เป็นทางแห่งความดับทุกข์ มีองค์ ๘ คือ ความถึงพร้อมด้วยศีล

ผู้มีครรภ์ทรายย่อมเลื่อมใสโดยฐานะ ๓ ประการ คือ

๑. เป็นผู้ครรภ์ที่จะเห็นท่านผู้มีศีล

๒. เป็นผู้ครรภ์ที่จะฟังธรรม

๓. มีใจไม่ตระหนี อันเป็นความมั่วหมองและมีการให้ปันอันลัลว ยินดีในการลัลว ยินดีในทาน ยินดีในการแจกจ่ายทาน

สตรีหรือบุรุษก็ตาม เป็นผู้เข้าไปหาสมณะ อันเป็นผู้ส่งบจากกิเลส แล้วสอบถามว่าอะไร เป็นกุศล อะไรเป็นอกุศล อะไรมีโทษ อะไรไม่มีโทษ อะไรควรเสพ อะไรไม่ควรเสพ อะไรทำไปเพื่อไม่เก้อกูล เพื่อลิ้นทุกข์ภัลนา อะไรทำไปเพื่อประโยชน์เกือกูล เพื่อสุขลิ้นภัลนา เพราะการสอบถามนั้น เขาทำให้พรั่งพร้อม

ถือรับเอาอย่างนี้ จะทำให้ถึงความสุขสบาย ทำให้เกิดปัญญามาก

เมืองไทยเรามีวัดมากมาย มีผู้แสดงธรรม ปฏิบัติธรรมมากมาย คนไทยมีโอกาสเลือกคัด จัดสรรที่จะไปรับไปฟัง ไปปฏิบัติ แม้หนังสือพระไตรปิฎกฉบับหลวง ภาษาไทยก็มีให้อ่าน และคงจะมีหลายบ้านที่มี “ห้องพระ” ให้ใช้ทำกิจกรรมที่เป็นกุศลกรรมมากขึ้นแทนห้องอาหารตามโรงเรียน ดังๆ แทนสถานที่เริงรมย์ แทนแหล่งอบายมุข แทนแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อคนทั้งประเทศจะได้พบกับความสงบ พบกับลัณติภาวะเนื่องในวันวิสาขบูชา สมควรอย่างยิ่งที่คนไทยทุกคนควร “เว้นทุจริตจิต วจี ย้อนที่กาย ทุกคนไทยทั่วประเทศเขตสยาม ให้เลื่องสือเกียรติยศประภาณ์ นาม เมืองไทยงามเพราคนดีมีศีลธรรม”

แม้จะเป็นเพียงความหวัง แต่เมื่อความรู้สึกนี้เป็น “ความหวังดี” ต่อเพื่อนมนุษย์ ไม่อยากให้คนชั่วตกราก ไม่อยากให้คนดีเป็นทุกข์ ไม่อยากให้คนพ้นทุกข์แล้วเป็นภาระ ผู้เชี่ยนก็คงต้องพาเพียรเชี่ยนเพราท่านผู้รู้สอนไว้ว่า “อย่าตระหนึ่นธรรม” ดังนั้นสิ่งใดที่เราพอจะทำได้ก็ควรจะทำ

อิกทั้งรู้อยู่รู้

“คนจะดีนี้ต้องฝึกและศึกษา

ก้ายาวาจารต้องอบรมบ่มนิสัย

ต้องฝึกจิตให้แน่นหนักเป็นหลักชัย

ชนะภัยสารพัดจัดแจงตน”

ดังนั้นเนื่องในวันสำคัญที่ชาวพุทธพึงระลึกถึงให้ความสำคัญเพื่อความสมควรแก่ความสำคัญ จึงขออบรมบทความนี้เป็นพรแก่มนุษย์ทุกคน เพราจะมีความชุมชนชึ้นในกฎแห่งกรรมที่พระพุทธศาสนาสอนไว้แก่ผู้มีลัมมาทิฐิแล้วว่าแม้จะ

“ได้ทุกสิ่งทุกอย่างตามที่คิด

สิ้นชีวิตแล้วจะเอาไปไหน

ได้บ้างไม่ได้บ้างซ่างประโยชน์

ได้เท่าไร “ตายเหมือนกัน” ในบันปลาย”

๙

● นายนอกร ทำเนียบ

กฎหมายห้ามผู้อ่อนแคร

บ างสิ่งแม้รู้ว่าดี ยังทำได้ยาก
ไม่ต้องพูดถึงว่า ถ้าไม่วุ่งว่าดีคืออะไร ก็ยิ่งไม่คิดจะทำดี

คนที่มีคุณธรรมทุกคนยอมรู้ดีว่า บุหรี่และเหล้า หรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เป็นสิ่งไม่ดี ทั้งต่อร่างกายและจิตใจ หลายๆ คนก็ยังเลิกไม่ได้ แม้ตัวเองจะมิใช่เจ้าของบริษัทที่ผลิตสิ่งไม่ดี (เล温和) ดังกล่าว ก็ตาม ไม่ต้องพูดถึงเจ้าของบริษัทที่ผลิตสิ่งเหลว (ชั่ว) เหล่านี้จะคิดเลิกกิจการหรืออาชมีบางคนที่ลึกๆ ด้านจิตใจก็คิดอยากจะเลิก แต่เสียดายผลประโยชน์ท่ามกลางความหาย茫ของคนในชาติอย่างมหาศาล บางคนก็อาจคิดว่า ถ้าเราไม่ทำก็มีคนอื่นทำ สู้เราทำเองแล้วเอาเงินบริจาคทำความดีให้สังคม จะดีกว่าให้คนอื่นทำ โดยมีเข้าใจดีวิญญาณหรือคุณธรรมอย่างลึกซึ้งว่า คิดผิด (มิฉะนั้นก็ปะ) เพราะยังเป็นคนมิฉะนั้นอยู่ จึงเห็นกงจักรเป็นดอกบัว

คนในโลกนี้ต้องตายเพราบุหรี่ไม่ต่ำกว่าวันละ ๑,๐๐๐ คน

ผลกระทบจากการดื่มน้ำมาในประเทศไทย ทำให้รัฐต้องสูญเสียไม่ต่ำกว่าหมื่นล้านบาทต่อปี ซึ่งไม่คุ้มกับภาษีที่รัฐบาลได้จากธุรกิจน้ำมา

ผลลัพธ์ของการดื่มน้ำมาในประเทศไทย ทำให้รัฐต้องสูญเสียไม่ต่ำกว่าหมื่นล้านบาทต่อปี ซึ่งไม่คุ้มกับภาษีที่รัฐบาลได้จากธุรกิจน้ำมา ในฐานะเป็นผู้ประกอบของประชาชนที่ยังอ่อนแอ เราจะต้องดูแลคุ้มครอง โดยการออกกฎหมายเอาโทษบริษัทที่ผลิตบุหรี่และน้ำมาทั้งหลาย หากปราบปรามว่า ประชาชนคนใดเสพบุหรี่และน้ำมา แล้วเกิดผลเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สิน

เพื่อให้ผู้ค้าขายของชั่วทั้งหลายดังกล่าวได้แสดงความรับผิดชอบต่อประชาชนที่หลงเหลเพลินค้าที่ผลิตในบริษัทของท่านเหล่านั้น มิใช่มุ่งเอาแต่ผลประโยชน์อย่างเดียว โดยเริ่มต้นที่บริษัทผลิตบุหรี่และน้ำมาก่อน เพราะเห็นๆ อยู่แล้วอย่างชัดเจนว่าเป็นโทษมากกว่าคุณ

พวกผมลงลายจริงๆ ว่า บุหรี่และน้ำมา เข้าເອົາຜ່ານ ອຍກັນໄດ້ຍ່າງໄວ!? 因

การเงนหายตัวเดียว ฟ้องร้านซักรีด ๕๕ ล้าน

ผู้พิพากษา沃ชิงตันดีซี แพคดีฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายลูกเดอว์ร ๕๕ ล้านดอลลาร์ จากร้านซักรีดที่ถูกกล่าวหาว่าทำการเงนหาย ซึ่งกล่าวเป็นคดีที่ดึงดูดความสนใจทั่วโลก

รอยเพย์ร์สัน ผู้พิพากษาคดีปักครองใน沃ชิงตัน อ้างว่าป้าย “รับประกันความพึงพอใจ” ในร้านคัลตอม คลินเนอร์ส หลอกลวงลูกค้า เช่นเดนที่ต้องเจอบรรบการณ์อันไม่น่าภรรมย์

ทว่าจูลิต บาร์นอฟฟ์ ผู้พิพากษาศาลสูงของ沃ชิงตัน วินิจฉัยว่า เจ้าของร้านไม่ได้ทำผิดกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค เพียงแค่ล้มเหลวต่อการตอบสนองความคาดหวังของโจทก์ตามป้ายดังกล่าว...

“เนื่องจากลูกค้าผู้มีเหตุผล ย่อมไม่ต้องดีความป้าย ‘รับประกันความพึงพอใจ’ ว่าเจ้าของร้านจะต้องตอบสนองความต้องการอันไร้เหตุผลของลูกค้า”

นอกจากนั้น ยังระบุอีกว่า โจทก์ไม่สามารถพิสูจน์ได้อีกว่า การเงนที่ร้านนำมายืนให้ไม่ใช่การเงนของตน ผู้พิพากษาลังให้เพย์ร์สัน จ่ายค่าธรรมเนียมศาลราษฎร ๑,๐๐๐ ดอลลาร์แก่ครอบครัวซุง เจ้าของร้านซักรีดดังกล่าว และกำลังพิจารณาคำร้องของจำเลยทั้ง ๓ ที่ขอให้โจทก์จ่ายค่าทนายกว่าแสนดอลลาร์

คดีนี้กล่าวเป็นข่าวดังไปทั่วโลก โดยเฉพาะเกาหลีใต้ บ้านเกิดครอบครัวซุง อิกหั้งยังกล่าวเป็นเรื่องของขันท้วมเมริกา

เรื่องมันเริ่มจากเพย์ร์สันขอให้ร้านซักรีดดังกล่าวชดเชี้ยเงิน ๑,๑๕๐ ดอลลาร์ トイซูลานทำการเงนตัวหนึ่งหายไปเมื่อกลางปี ๒๐๐๕ แต่ครอบครัวซุงแยงว่า เพย์ร์สันไม่ยอมรับการเงนที่หายใน ๒-๓ วันต่อมา โดยอ้างว่าไม่ใช่การเงนของตน

ในค้าฟ้อง เพย์ร์สันอ้างกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคของ沃ชิงตัน เรียกค่าเสียหาย ๕๕ ล้าน

แห่งกันราช ช่วงใจจันทาง มาหากว่าที่ดี

- ดังนั้น วิมุตตินันทะ

ดออลลาร์ (ลดลงจากเดิม ๖๗ ล้านดอลลาร์) โดยเจ้าของร้านต้องจ่ายให้เขาวันละ ๑,๕๐๐ ดอลลาร์ ในระยะเวลา ๔ ปี ตามที่ทางร้านติดป้าย “รับประกันความพึงพอใจ” บวกกับค่าเช่ารถ สำหรับการนำเลือดผ้าไปซักครึ่งที่ร้านอื่นเป็นเวลา ๑๐ ปี อีกทั้งค่าผลกระทบต่ออุบัติใจ รวมถึงค่าทนาย แม้ตัวเขายังคงไว้ความให้ด้วยก็ตาม

ระหว่างไตรสุนทร พิริยานนท์ กับเจ้าของร้าน ได้มีการเจรจาตกลงกันว่าจะเก็บเงิน ๒.๕ ล้านดอลลาร์ไว้เอง ส่วนที่เหลือจะนำไปเป็นกองทุนสนับสนุนการฟื้นฟูร่องรอยความไม่สงบในลักษณะนี้ (เดลินิวส์ ๒๘ มิ.ย. ๕๐)

ฟังข่าวพิลึกกึกกือข้างต้น นอกจგาตกลงวิปริตผิดมนุษย์แล้ว มันสะท้อนให้เห็นลังคมทุนนิยมมหาภัย เช่นอเมริกาว่าสุดยอดชั่วร้ายขนาดไหนบ้าง

เพราะตั้งหน้าหากินโดยดูดเลือดกินเนื้อเพื่อฟัดฟันกำไร เขายังไม่สนใจว่าจะเป็นจะตายไม่เกี่ยว

คนซ่างฟ้องหาเรื่องเป็นถึงผู้พิพากษาด้วยนะถ้าเป็นเมืองไทยใครขาดสามัญสำนึกร่วมกันของวิญญาณจะไม่รอดชั่ว一刻 ใจไม่ถูกจะต้องร้ายแรงเช่นนี้ ขึ้นปล่อยให้แข็งบัลลังก์ต่อ ก็บ้าลื้นดี

ว่าแต่เข้า พิไทรก็ซักไม่เบาเหมือนกัน โคลต์โคงจนรวยและเป็นแสนฯ ล้าน ก็ยังมีพวากษ์อย่างยังคงเทวดา กระทั้งอยากให้นั่งแท่นกินบ้านโคง เมื่อต่ออีกแผล แผล มนน่าจะให้มือกิลสิบทักษิณร้อยทักษิณ จะดีไหม ลองหลับตาบันก็ดู จะเป็นยังไงบ้าง ถ้าเหยียบย่างไปที่ไหน พวกโคลต์รวยและรวยทั้งโคลต์พา กันยืดเป็นเจ้าของหมดเลยลิ่วล้อคนรักทักษิณคงลบ้ายศิลิท่า...

โดยเฉพาะน่าปวดหัวกับพวากหัวหม้อชอบเรือ เอาแค่ความถูกต้องตามกฎหมายเป็นที่ตั้งอย่างเดียว โดยไม่คำนึงถึงความชอบธรรม ตามครรลองคลองธรรม บ้านเมืองจึงยุ่งเหยิง เอะอะก็ต้องเป็นคดีถึงโรงศาล เพื่อเอาชนะกันด้วยตระกูลครีวินญชัย อาชีพหนาแน่นความเลยเพื่อง และทำเงินรายจ่ายไว้ดี เนพะอย่างยิ่งที่อเมริกา

พัฒนาสัตว์เศรษฐกิจ เสือติดปีก

ปัญหาของคนหนี้ไม่พันกำปั้นทุบติด คือ แล้งน้ำใจ ชอบเอาเปรียบด้วยกำลังทรัพย์พร้อมพลังปัญญาฉลาดเจ้าเล่ห์ และพวกมากลากไป ตามลัญชาตญาณดิบเสือลิงห์ป่าเลื่อน ผู้แข็งแรงแทนที่จะอุ้มชูผู้อ่อนแอก กลับฟ้าดพันเราเป็นเหยื่อโดยลำดับผิดว่าเป็นฝีมือยอดเยี่ยมดีเด่นได้กำไรชีวิต นั่นคือ ตัวเหมือนคนแต่ใจเป็นสัตว์ร้ายเท่ากับครึ่งคนครึ่งสัตว์ ผิดมนุษย์ซึ่งเป็นสัตว์ลังคอมและเป็นสัตว์ชั้นสูง เพราะอยู่กันเป็นหมู่ผู้จัดการลักษณะของตระกูลกินพิชเคี้ยวหัวใจอย่างซ่างม้าววุ่นวายที่ใจเย็นหัดใช้งานได้ด้วย

นับวันคนยิ่งกล้ายั่นหากินเก่ง ทำของขายตีตลาดโลก จนกลายเป็นมหาอำนาจเศรษฐกิจ ญี่ปุ่นเลยได้ฉายาว่าเป็นสัตว์เศรษฐกิจตัวอย่าง

เดิมที่คนญี่ปุ่นยั่นหากินเก่ง ทำของขายตีตลาดโลก จนกลายเป็นมหาอำนาจเศรษฐกิจตัวอย่าง ในการเชียดสู้กับเรา แรกมีพวกพัฒนาจนนับเป็นเลือเศรษฐกิจได้หลายตัว กระทั้งไทยก็อยากจะแข่งเป็นเสือตัวที่ห้าที่หากต่อหางแวกะจะเข้าบ้าง สุดท้ายเป็นได้แค่หมูให้เข้าเชือดมากกว่า ดังกรณีที่เกิดวิกฤตตั้มยำกุ้งปี ๕๐ จนแทบล้มทั้งประเทศ

ยิ่งย้อนหลังดูพัฒนาเศรษฐกิจมาเกือบ ๕๐ ปี ทุกวันนี้เราอยู่ยั่นเป็นสุขยิ่งกว่าคนรุ่นก่อนหรือแม้เราจะทันสมัยตามกันผั่ง แต่ผลประโยชน์ทางรัฐบาล ทำลายแผ่นดินอันเคยอุดม สร้างมลพิษน้ำเน่าอากาศเสีย ลังคอมเมืองยุ่งเหยิงวุ่นวายหมูบ้านอ้างว้าง ไร่น้ำวัวเหว่ อบายมุขเต็มเมือง เยาวชนเป็นทาสบริโภคนิยม มนุษย์เงินเดือนเป็นทาสเศรษฐกิจเหมือนหมาหอบแดด คุณภาพชีวิตพึ่งตัวเองไม่ได้ ยังไม่ต้องพูดถึงปัญหาวิกฤตการเมือง ลังคอมตลอดการศึกษาที่สร้างนรกรพากนตภกาน ความรู้ทั่วมตัวเราหัวไม่รอด

ผลพวงสำคัญอันเป็นภัยใหญ่หลวง คือ ยิ่งพัฒนาอย่างเกิดช่องว่างทางชนชั้น คนมีอย่างรวยล้นคนจนอย่างขั้นแคน ตามประสาทุนนิยมเลรี บวก

ประชาธิปไตยสามารถ ให้ปลาใหญ่กินปลาเล็ก

ความเพ้อฝันของเศรษฐศาสตร์ทุนนิยม เข้า คาดว่ามานว่า ถ้าทำเค้กก้อนโตๆ ขึ้นใหญ่กว่าแก่ หลายๆ เท่า ทุกคนจะมีโอกาสได้แบ่งกินมากขึ้น

ในโลกแห่งความเป็นจริง มันเป็นยังไงกัน แน่...ตัวอย่างสุดๆ เรา มีอัคบรินคลีนลูกใหม่ ตาดูดู เท้าติด din ไม่กี่ปีติดกัน เข้าสามารถสร้าง อาณาจักรธุรกิจชินวัตร รายล้านบัญชี ล้าน ในขณะที่ชาวนาชาวไร่กรรมกรนับลิบๆ ล้านคน ทำงานตัวเป็นเกลียว ยังต้องอดอยากปากแห้ง

ผลงานของคนนับลิบๆ ล้านรวมกองกัน ทำไมถึงยังเทียบไม่ติดกับเม็ดเงินที่ทักษิณคน เดียวทำได้รายล้าน จนเหวี่ยงทั้งหลายพันล้านเป็น ว่าเล่นไปซื้อลมสرنักฟ้าดแข้งแม่นซิตี้

ผลงานกับเม็ดเงินที่ทักษิณทำได้ใจถึง แพงกว่าค่าแรงงานราษฎร์เป็นแสนๆ ล้านๆ เท่า มันห่างกันราวก้าว กับ din มันบุติธรรมอะไร ใน ขณะที่ต่างก็เดินดินกินข้าวเช่นเดียวกัน

ความยุติธรรมที่ต้องเท่าเทียมกัน แม้มิมี ในโลกแต่มันก็ไม่ควรเอาเนื้อหนูไปแปะเนื้อช้าง หรือเอาปลาเล็กไปป้อนปลาใหญ่

ในทางกลับกัน ที่ถูกต้อง เศรษฐกิจจะพัฒนา มันต้องนำพาเฉลี่ยแบ่งปันผลผลิตให้ทุกคนอีม ห้องทั่วถึง ยิ่งพัฒนาซึ่งกันและกันยิ่งต้องหางน้อยลง เพราะคนมีก็กล้ามีน้อยลง เพื่ออุ้มชูคนจนยาก คนยากจนก็ล้มตามาปากได้มากขึ้น พัฒนาเข้า เป้าบรรเทาทุกข์ทุกหมู่เหล่าแบบนี้ มันถึงจะ เกิดประโยชน์ ปราศจากโทษข้างเคียงหรือพิษภัย โดยตรง

ความจริงตั้งกล่าวข้างต้น เมื่อเข้าใจคิดดีๆ แล้ว ยอมเข้าใจทำต่อไปได้ ตามยัทธยาด้วยไม่มากก็น้อย ไม่ซ้ำก็เร็ว

ดังนั้น การใช้เงินทำงานทำเงิน แม้จะได้ เปรียบขนาดไหน ก็ควรคิดถึงผู้เสียเปรียบทั้งหลาย เช่นพวกใช้แรงทำงานแลกเงิน ตีไม้ตี เกิดกล้าย เป็นทำนาบนหลังคนไปเสียอีก เม็ดเงินที่ได้ยอม นำอดสูจิ มากกว่าจะพึงชื่นชมตัวเอง

ตัวอย่างลัตว์ทุกชนิดต้องรู้จักหากินด้วยตัวเอง คนก็ต้องทำงานเลี้ยงชีพตนเอง เช่นกัน กรรมการ มนุษย์เงินเดือน ผู้ใช้แรงทำงาน เมื่อใช้แรงกาย เป็นหลักนำสำคัญ ค่าแรงงานย่อมต้องมี และ เข้าใจได้ไม่ยาก

เช่นเดียวกับนักบริหารผู้ใช้หัวคิดทำงาน ก็ต้อง มีค่าแรงทางปัญญา ทุกคนต่างต้องพึงค่าแรงที่ พึงกำหนดขึ้น ถ้าเป็นลูกจ้าง นายจ้างก็วางแผนอัตรา ให้ สำหรับอาชีพอิสระก็ควรประมาณค่าแรง ไม่ ว่าจะเป็นแรงกายหรือแรงปัญญาสำหรับตนเอง ขึ้นมา จะตีราคาค่าตัวเท่าไร สุดแท้ที่จะเป็น และคิดเอาเองด้วยสำนึกดีว่าเป็นความชอบธรรม

การประเมินค่าแรงดังว่านี้เพื่อเป็นเกณฑ์อัน เรากินใช้ไม่เกินนั้น หรือจะกำหนดกำไร กประเมินนั้น มันจะเป็นวงเงินพึงได้ของตัวเราเอง

สรุปแล้ว ทุกอาชีพล้วนมีค่าแรงตอบแทน ถึงไม่มีใครกำหนดให้ เรายังคงตีราคาขึ้นเอง เลร์จแล้วกินใช้ส่วนตัวไปเท่าไร เราจะได้รู้ว่ายังมี ส่วนเหลือไว้ให้ใครๆ อีกกี่มakanน้อย หรือถ้าเกิดรับ เอาไว้กินใช้เกินประมาณค่าแรงอันพึงได้ ส่วนเกิน ดังว่านี้จะเป็นลักษณะครัวเดียว ซึ่งต้องระวังเดียวจะ เป็นหนี้ติดตัว ตามหลักของฟรีไม่มีในโลก

จะเข้าทางใจ หรือพึงจนเป็นไฟ

ขณะนี้ เรากำลังเผชิญปัญหาเงินบาทแข็งค่า ขึ้น จากภาคติ่งก่อนหน้านี้อยู่ที่ ๓๕ แข็งค่าขึ้นเป็น ๓๗ บาทเศษ เป็นเพาะเงินдолลาร์ไทยเข้า ประเทศไทยมากมันเลยอ่อนค่าลงอันนี้ทำให้ของนำเข้า เช่น น้ำมัน ราคากูลง พร้อมกันนั้น ด้านล่างออก ของต้องแพงขึ้น มันก็ตีพวงหนังไม่ตีพวงหนัง ยิ่งอัตราแลกเปลี่ยนผันผวน การค้าก็ปั่นป่วนหมัด

ข้อที่น่าสังเกต คือ เราไปพึงเงินдолลาร์ มากกว่าเงินสกุลอื่นมากเกินไป จนทำให้ไม่อิสระ แทนที่จะใช้ตัวกร้าเงินหลากหลาย พอกเงินдолลาร์ ตก เงินบาทเลยแข็งขึ้น ถ้ามีการโฉมตีค่าเงินบาท อย่างในปี ๔๐ เป็นหนี้ต่างประเทศ เดຍคิด ๒๕ บาทต่อเหรียญ กลายเป็น ๕๐ บาทต่อเหรียญ

ธุรกิจเลย์พังทันที

ฉะนั้น การเขียนชีวิตไว้กับการส่งออกก็ติด การเป็นหนี้เมืองนอกก็ตาม ทำให้เกิดปัญหา เท่ากับมีมูลค่าหายใจ ห่างไกลวิถีเศรษฐกิจ พ่อเพียง

เศรษฐกิจในหมู่บ้านหรือประเทศ เมื่อพึ่งพา เศรษฐกิจเลี้ยงชีพด้วยปัจจัยสี่ มีกลิ่นรมทำกิน ใช้เองเต็มที่ มีเหลือเพือค่อยแบ่งขาย การยืนอยู่ บนแข็งขาตัวเอง ไม่ต้องกินแรงหรือดูดเลือดเนื้อ เดือกำไรจากโครง อัตตา ที่ อัตโน นาโน พึงตนจน ให้คนอื่นพึงพึงต่อได้ โดยไม่ยอมเป็นหนี้โครง ไม่ ต้องมีดอกเบี้ยใดๆ เลย คำขายจ่ายเงินสด ใช้เงิน สดเป็นเครดิตเหนือเครดิต บุญนิยมรับประทาน ความพึงพอใจทุกที่ทุกเวลา

เศรษฐกิจพอเพียงเยี่ยงนี้ จะทำให้เราเป็นไฟ ออกจากวังวนอุบาทว์ของสัตว์เศรษฐกิจทุนนิยม สามารถย

การกินแต่ค่าแรงตัวเอง ไม่ไปกินแรงคนอื่น ทั้งไม่หลอกลวงช่วงชิงสิ่งของแรง คือ ไม่ฟัดฟันดูดกำไร ล้วงตับกินໄลส์โครง อันน่า ละอาย เพราะของขไม้อยู่ที่น้ำ จะคำจะขายเพื่อ แจกล่วยแบงปันให้กำรงค์ซื้อเสมอไป ตามหลัก ทฤษฎีกำไรขาดทุนของอารียชน นัยสำคัญของ บุญนิยมดังว่านี้ เป็นเศรษฐกิจตัวที่ตัว ตามหลัก ท้าทายสติปัญญาวิญญาณต่อไป

เศรษฐีตาดีตาบอด จตุคาม-จตุคาม

กระแสผลิตออกสุดยอดทุกวันนี้ คงไม่มีอะไร เกินไปกว่าสองคำคือ จตุคามรามเทพ กับ เศรษฐกิจพอเพียง แต่แน่นอนว่า จตุคามมันย่อม ตั้งระเบิดเดิดเทิงเข้าหากเข้าพง เพราะโครง ก็ อยากรวย ไม่มีหรือที่จะบ้าอยากจน

เพราะฉะนั้นถ้าเกิดอยากรจนมากขึ้นเมื่อไร มันต้องประหารดแนวๆ แม้แค่อยากรวยน้อยลงก็ คงเข้าติดเหมือนกัน เมื่อซักเห็นทุกขอว่ารายล้น เกินไปมันไม่เข้าท่า มีแต่มหาภัยเรกรรรม

อยากรวยนี้มันแสนยาก ในขณะที่อยากรจน

มันง่ายสบายนกว่าเยอะ จู่ๆ อยากรจะรวยเงินแสน เงินล้านวันนี้ มันจะทำได้ทันทีที่ไหน มันทุกขอ สาหัสจะตายไป แต่ถ้ายากจนบุบบับวันนี้ทำทันที ได้จันเลยเรียบร้อย ทึงหมดตัวจนเต็มตัวได้ที่เลย บรรลุสำเร็จมรรคผลเข้าเป้าเกิดดวงตาเห็นธรรม ประมาณนั้นจริงๆ เมื่อใจถึง

ลันโดษที่ชอบแปลกันว่า พึงพอใจในสิ่งที่มีอยู่ มันยังไม่เข้าเป้า พ่อท่านโพธิรักษ์ แปลให้ใหม่ว่า ใจพอ หรือน้อยก็พอ คือทำมากแต่ใจพอ ขอรับเอาเพียงน้อย ยิ่งน้อยลงได้ยิ่งดี คือต้องมี อัปปีจะนะ ลันโดษจึงต้องมักน้อยเสมอ

ลัทธิจตุคามรามเทพ กำลังคุกคามทำลาย พุทธศาสนาอย่างบ้าดีเดือดเลือดพล่าน พระ พยอม กลยโณ ทนไม่ไหว ออกจตุคามมาล้ำ จตุคามพากบ้าบอคอดแทกหัวงวยไม่มีเหตุผล จะ รุ่นโคตรราย หรือรายทั้งโคตรก็ตาม

ไหนๆ อยากรวยทั้งที่ มันต้องมีเหตุผล เช่น คตานาเศรษฐี อุ อา กะ สะ ย่อมาจาก อุภจานลัมปทา อารักษ์ลัมปทา กัลยาณมิตรด้วย และลัมชีวิตา คือให้ชัย หมั่นรักษา คบหากามิตรดี เลี้ยงชีวิตพอเหมาะสม พ่อท่านโพธิรักษ์แปลคตานา เศรษฐีว่า ขยันสร้างสรรสร้างมิตรชีวิตประเสริฐ

ประเด็นผิดพลาดที่แปลความให้คนสำคัญผิด มนต์ คือ ไปหลงเก็บรักษาภักดุนลูกเดียว คำว่า อารักษ์ หรือ รักษา เช่นเงิน รู้จักเก็บไว้ ก็ต้อง รู้จักใช้จ่ายด้วย ท่านยกตัวอย่างว่ารักษาโรค ไม่ ใช่เก็บโรคอยู่กับตัวเอาไว้ โง่ตวยซักกลิ รักษาโรค ต้องกำจัดโรคให้หายไปเลย รักษาเงินทอง ของข้าวเกินกินใช้ภักดุนไว้เปล่าๆ มันทำลาย เศรษฐกิจและจิตใจเจ้าของเอง ของเกินกิน เหลือใช้ซึ่งกันต่างไว้เป็นของรากบ้านไม่เข้าเรื่องให้ เข้าท่าหน่อย เชิญปล่อยวางแผนบริจาคมให้โทรศัค์ เพื่อแผ่นดินได้เลย ทีวีสีขาวนี้อยู่รอบวันๆ เดือนต่อเดือน เพราะขยายทองนี้แหลก ขึ้นขาด ท่อน้ำเลี้ยงจากสถาบันขยายวิทยาด้วยหัวใจ (สข.) ทีวีเพื่อแผ่นดินมีหวังจบเหลือว่างตายแน่แหงแก่

ดังนั้น คนขยายหากินสุจริต ไม่มีอยากรุ่นๆ

ฉลาดกินใช้หาได้มากกว่าจ่าย มันก็รายลั่นท่าเดี่ยว ผลสำเร็จเท่านี้ พระสูตรท่านชี้ว่า เมื่อคนติดข้างหนึ่งเท่านั้น อีกข้างยังบอดอยู่ ถ้าอยากรดีทั้งสองข้างก็ต้องรู้จักแล้วหาอาริยทรัพย์มีครัวทราศิล ใจจะ และปัญญา เป็นต้น

เฉพาะอย่างยิ่งข้อกัญานมิตตตา พึงคบหา มิตรดี ท่านตีความนิยามไว้เรียบร้อยว่า มิตรดี คือ ผู้มีครัวทราศิล ใจจะ และปัญญา นั่นเอง

เรื่องเลยกลายเป็นว่า สัมประยิกตถุประโยชน์ หรือประโยชน์โลกหน้า เช่น ครัวทราศิล ใจจะ และปัญญานั้น ปรากฏว่าพร้อมละพร่าง กัญานมิตตร เสร็จสรรพในทิภูสูรย์มีกัตถุประโยชน์ทั้งสี่ ประโยชน์โลกนี้ และประโยชน์โลกหน้า ต้องไปด้วยกันมาด้วยกัน แยกขาดกันไม่ได้เลย คือจะมีอาริยทรัพย์ติดตัวไปโลกหน้า จำต้องสะสมให้มีเป็นปัจจุบันทันตาเห็นดังแต่ในชีวิตโลกนี้ก่อน

มงคลทุกอย่างเริ่มตั้งต้นที่ไม่คบคนพาล เลือกคบแต่บันฑิตเป็นกัญานมิตตรผู้มีครัวทราศิล ใจจะ ปัญญา เมื่อคบคนเช่นใด เรายอมเป็นเช่นคนนั้นแล

การมีอาริยทรัพย์ ครัวทราศิล ใจจะ และปัญญา จึงเกิดเจริญขึ้นต่อเมื่อคบหาลัตบุรุษ จนสามารถทำด้วยเงองเป็นมิตรดิตตามอย่าง กระทั้งสร้างมิตรดี สายดี ลั่นคุมลั่นแวดล้อมดี ขยายผลต่อยอดลีบไป

อนึ่ง เงินทองเป็นของใช้ไว้แลกเปลี่ยน สะทวงชี้້อย่างจ่ายเจก ก็เป็นนิ่งเปล่าๆ มันไว้ค่า จะเก็บสำรองบ้างก็เพื่อใช้ในอนาคตนั้นแหล่ ค่าของเงินจึงอยู่ที่ตัวจะพัดหมุนเวียน

คนที่มีปัญญาดีแต่หาเก็บ ไม่มีปัญญาหาใช้ จ่ายออกให้เกิดคุณค่าต่อ เมื่อคนพ่อค้าคนต้าดี ข้างเดียว อีกข้างหนึ่งยังมีดบอดใจด้อย เรียกว่ายังเป็นเศรษฐีกระจองอกง้อยประมาณนั้น

ต่อเมื่อรู้จักหาใช้ รู้รักษามากกว่าเก็บไว้นิ่งๆ เงินตุนไว้ลั่นเกินมันเป็นมหาภัย ต้องรักษากระดับพหุมุนเวียนลงดุลลงตัว ครั้นเกิดปัญญารู้จักจะพัดเงินลั่นลัง ให้เกิดบุญคุณกุคลผลประโยชน์

ตนประโยชน์โลกก้าวหน้าขึ้น ดังนี้ ถึงจะนับว่า เป็นพ่อค้าต้าดีเต็มๆ จะสว่างทั้งคู่

อิกอนึง กระเสด็จความเมื่อยล้าในทุ่ง คนมันอยากรวยโดยไร้เหตุผล เพราะหมดท่าลั่นดี ไม่ว่าจะรวยเร็วรวยลัดได้ทางไหน เท็นโคตรรวยอย่างทักษิณເຂອຍ่างไม่ได้ ทักษิณไม่มีแผ่นดินไทยให้อู่แล้ว ก็ยังเหลือเชื้อแคลวโคตรโคงทั้งไว้แต่ก่อนคนเรายังเง้ออยู่ เคยคิดเหมือนกันว่า นายทักษิณทำบุญอะไรมะถึงทำมาค้าขึ้น คงเป็นบุญวาสนาเก่าหนุนส่งให้รวยลั่นฟ้า นำโมทนاديเมื่อคนกัน

ครั้นมาค่อยๆ รู้ความจริง จึงถึงบางอ้อว่า เก่งทำบามีอขึ้น ต่อให้โคตรรวยสำเร็จ มันยังเป็นหนึ่งในเรื่องมหาศาล ไม่ว่าต้องไปใช้หนึ่งกรรมกันอีกเท่าไหร่น่าลังเวชใจและไม่น่าเยาะเยี้ย เพราะเราอาจเคยอิชชาบ้าร้ายไร้เหตุผลเช่นคุณทักษิณได้เหมือนกัน ในชาติใหม่ฯ ก่อแก่ต่างเคยบ้าบومาทั้งนั้น เพียงแต่ไม่รู้มากน้อยกว่าใครแค่ไหน ไม่ต้องประมาทหลงเข้าข้างตัวเอง บทเรียนค่าโง่ราคาแพงของทุกคนย่อมเป็นประโยชน์ให้เห็นโดยทั่วๆ ของคนอยากรวยไม่เสร็จ...

กรณีทักษิณ เป็นบทพิสูจน์ชัดแจ้งว่า รวยอะไรหรือ จนอะไร แค่ไหนถือว่าจนว่ารวย คุณทักษิณเคยประกาศว่า ผู้มีพอแล้ว สมัยร้ายหลายหมื่นล้าน เสียดายที่คิดใหม่ ทำใหม่ ไม่ได้ดังพูด โคตรรวยเลยกลายเป็นโคตรจนมากกว่า เพราะถูกทำไว้ไม่ว่าจะดีเต็ม ความทิวทอยไม่รู้อิมเป็นตัวบ่งชี้ผิดปรต ความจนยากแท้จริง

ทรงกันข้ามกับคนกล้าจน เป็นคนจนมหัศจรรย์ คนจนผู้ยิ่งใหญ่ เช่นพระบรมศาสดา คนกล้าจนจนเลี้ยงล่ำหมัดตัว โดยไม่อยากรวยอะไรมากเลย แดงเดี้ยวก็ไม่ต้องการ แสดงว่า พ่อเพียงจริงแท้ๆ พระภารกิจจึงว่า สันตุภูมิ ปรมัง ธนัง สันโธรรมเป็นทรัพย์ยอดยิ่ง

การปฏิบัติสมารีการงาน ตามหลักสันมาอาธิยมธรรม Kong's ของสำนักสันติอโศก

● ต่อจากฉบับ ๒๐๔

บทที่ ๗ อธิบายจัด ๔ มธรรมดก ๘

“ที่สูตรของความรู้ในมหาชนัตยกรรม”
ชี้มีหกทางที่จะเข้าถึงได้ด้วยการ
“เข้าถึงที่สูตรของคำสอน”
แต่ไม่ใช่ด้วยการ “เข้าถึงที่สูตรของคำสอน”

การเกิดภัยใต้ภพภูมิใหม่

เมื่อ “อุปทานขันธ์” ในเหตุปัจจัยแต่ละเรื่อง ค่อยๆ ถูกทำให้สลายตัวไปตามนัยที่กล่าวมาข้างต้น ถึงจุดหนึ่งที่เป็นจุดมวลวิกฤติของความเปลี่ยนแปลง (Critical point) ก็จะเกิดการเปลี่ยนแปลงจาก เชิงปริมาณไปสู่คุณภาพ เมื่อมองอุณหภูมิของน้ำ ที่ค่อยๆ เพิ่มขึ้นในเชิงปริมาณ ซึ่งระหว่างนั้นถึง แม้จะไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงอะไรเป็นรูปธรรม ชัดเจน แต่เมื่อความร้อนสะสมถึงจุดหนึ่งที่ เป็นจุดเดือดของน้ำ คือที่อุณหภูมิ ๑๐๐ องศา เชลเซียล น้ำก็จะเกิดการเปลี่ยนสถานะจากเชิง ปริมาณไปสู่คุณภาพ โดยเปลี่ยนจากของเหลว

กลายเป็นไอน้ำ ปรากฏออกมายเป็นรูปธรรมให้เห็นความเปลี่ยนแปลงเด่นชัด เป็นต้น หรือหากเปรียบ “อุปทานขันธ์” เป็นเลมีอง ผุนผงที่ประปอยู่กับน้ำในแก้ว เมื่อกรองผุนผง ออกทีละส่วนๆ จนถึงจุดหนึ่งที่เป็นจุดมวล วิกฤติของความเปลี่ยนแปลง น้ำที่เคยดูชุ่มน้ำรัก จะมีความใสสะอาดขึ้น จนสามารถมองเห็นและแยกแยะออกได้ว่า ลิ้งของที่อยู่กันแก้วหรืออยู่

ข้างหลังแก้ว (ซึ่งเคยถูกบดบังจนมองไม่เห็นโดย นำที่ชั้นมัว) มีรูปลักษณะอย่างไร และเป็นสิ่งของอะไร เป็นต้น

ในขณะที่เอกภาพ หรือ “โลกที่ถูกสร้าง” นั้น ขึ้น กับอวاق เวลา และกรอบการรับรู้ ๕ มิติ ตามที่กล่าวมาแล้ว เมื่อคุณภาพของ “จิตที่รับรู้” หรือ “กรอบการรับรู้” เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม อย่างมีนัยสำคัญ เพราะ “อุปทานขันธ์” ถูก ทำให้เลื่อนสายไป ถึงจุดมวลวิกฤติหนึ่งๆ “โลก ที่ถูกสร้าง” ก็จะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ด้วย จ佞ลายเป็นโลกราชาใหม่หรือภพภูมิใหม่ ที่ ซึ่งเมื่อൺเรามีตัวตนที่ “เกิดใหม่” อันเป็นการ เกิดที่ผุดเกิดอยู่ในจิตวิญญาณ (โอปปะติกะโยน) ภายใต้ภพภูมนั้นๆ

เช่น “โลกอबायकुमि” หรือ “นรภภูมิ” ก็คือ ภพภูมิที่เกิดจากอวاق เวลา และการรับรู้ ภาย ใต้จิตที่ถูกครอบงำด้วย “อุปทานขันธ์” ที่ไป หลงยึดเอาอబायमुขลิ่งเสพติดต่างๆ มาเป็นส่วน หนึ่งแห่งตัวตนของชีวิต หากไม่ได้อबायमुขลิ่ง เสพติดเหล่านั้นมาเสพสมใจอย่าง ก็จะเกิดความ รู้สึกเมื่อ “ชีวิตตัวตน” ถูกทำร้ายจนเป็นทุกข์ ธรรมาน เราร้อน ทุรนทุราย ส่งผลให้ “โลกที่ถูก สร้าง” ซึ่งเป็นลัมพಥภาพกับ “จิตที่รับรู้” นั้น ๆ ปราภูมิแก่เราในสถานะเป็น “นรก” ขุมได้ขุมหนึ่ง

เมื่อ “ตัวตน” ของเรารอับติ (หรือเกิดใหม่แบบ โอปปะติกะโยน) ในอबायकुमินั้นๆ แล้ว ก็จะถูก บีบคั้นให้เกิดความทุกข์เราร้อนอยู่ตลอดเวลา โดยถึงแม้เราจะอยู่ในคุณหาสน์ให้กับตัวเรา ปานได มีทรัพย์ลินเงินทองมากเพียงใด แต่ คุณหาสน์ที่มีความหรูหราประดุจ “วิมานบนสวรรค์” นั้นๆ ก็จะปราภูมิแก่เราในสถานะเป็น “นรที่ เราร้อน” ไม่น่าอยู่ จนต้องหนีออกจากคุณหาสน์ ดังกล่าว ไปมั่วสุมอยู่ตามแหล่งสถานเริงรมย์ที่ แօดัดทุกคำศัพด์ เพื่อไปเสพยานบ้ายาอีบ้าง มั่วสุม ทางเพศบ้าง ฯลฯ

หากมีเหตุปัจจัยใดมาขัดขวางไม่ให้ได้เสพ อబायมุขดังกล่าวสมใจอย่าง ก็กล้ายเป็นความ

อิดอัดขัดเคืองใจ นำไปสู่การก่อคดีวิวาทต่างๆ บ้าง หรือไม่ก็เสพอบายมุขเหล่านั้นมากขึ้นๆ จนส่งผลกระทบต่อสุขภาพกายเป็นโรคเรื้อรังที่ทุกข์ ธรรมานบ้าง ติดโรคเอดส์บ้าง สมองถูกยกบ้าหรือ ยาอีทำลายจนกลายเป็นโรคจิตประสาทบ้าง ฯลฯ

ในทางกลับกัน ถ้าจิตที่ถูกครอบงำด้วยกิเลส ตัณหันนๆ ได้รับการขัดเกลาจน “อุปทานขันธ์” ในส่วนที่เกี่ยวเนื่องกับอబायมุขลิ่งเสพติด ถูก ลร์ออกอกหหมด ไม่มีเหลือ ละเลี้ยดได้ ลัดออก พันไปได้ ไม่น่าวงเห็นຍพัวพันอะไรอีก เมื่อ คุณภาพของ “จิตที่รับรู้” เกิดการเปลี่ยนแปลง อย่างมีนัยสำคัญจนถึงจุดมวลวิกฤติที่พ้นจาก “โลก อบायภูมิ” ไปได้ ก็จะส่งผลให้ความรู้สึกนิยมคิดของ เราเปลี่ยนไปจากเดิม เหมือนมีชีวิตที่เกิดใหม่ เปลี่ยนเป็นคนใหม่ และเกิดเป็น “ชีวิตตัวตนใหม่” (โอปปะติกะโยน) ภายใต้ภพภูมิที่สูงขึ้นๆ จ佞ลายเป็น “สวรรค์” ชั้นใดชั้นหนึ่ง

แล้วเมื่อนั้น เอกภาพหรือโลกแห่งอวاقและ เวลา ๕ มิติ ที่เรา_rับรู้_ผ่านทางมิติที่ ๕ ของกรอบ การรับรู้นั้นๆ ก็จะปราภูมิแก่เราในสถานะใหม่ โดยถึงแม้จะอยู่ในกระท่อมซ้อมช่องหลังเล็กๆ แต่กระท่อมซ้อมช่องนั้นก็จะปราภูมิแก่เราเมื่อเป็นพิพิธวiman ที่มีความงดงาม ประณีต อ่อน ละเอียด มีความลงบะยืน น่าอยู่ น่ารื่นรมย์ เป็นต้น

ที่สุดของความรู้ในเอกภาพ

ขณะที่ความรู้อันเกิดจากความนิยมคิดที่อาศัย มโนทัศน์ต่างๆ (ซึ่งลงทะเบียนผ่านทางภาษาหรือวิสัชนา) เป็นหน่วยพื้นฐานในการปูรุ่งแต่งสร้าง แบบจำลองความจริงของธรรมชาติขึ้นมา ความรู้ต่างๆ ที่ศึกษาเรียนรู้กันในตำรา (รวมทั้ง ความรู้ทางพุทธปรัชญาด้วย) จึงซึ่งเป็น “สมมติสัจจะ” ซึ่งมีข้อจำกัดในการสืบแสดงถึง สัจจะความจริง (Reality) ของธรรมชาติ

เช่นเดียวกับแผนที่ประเทศไทยซึ่งเป็น “แบบ จำลอง” หรือ “สมมติสัจจะ” ชุดหนึ่งๆ ที่มนุษย์ ปูรุ่งแต่งขึ้น และสร้างขึ้นเพื่อลงทะเบียนความ

จริงทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทย แผนที่หรือแบบจำลองดังกล่าวสามารถสร้างขึ้นได้หลายรูปแบบ หลายลักษณะ ทั้งแผนที่ทางหลวง แผนถนน แผนที่แสดงการเปลี่ยนจังหวัด / อำเภอ แผนที่ภาพถ่ายทางอากาศ แผนที่ภาพถ่ายจากดาวเทียม รวมทั้งแผนที่ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบจำลอง ณ มิติของโลก ฯลฯ

หากแผนที่ซึ่งเป็นแบบจำลองความจริงทางภูมิศาสตร์ชุดใด เป็นที่ยอมรับของผู้คนส่วนใหญ่ว่าสามารถใช้งานได้ใกล้เคียงความจริง ก็จะกล่าวเป็น “สัจจะโดยสมมติ” ที่ผู้คนกลุ่มนั้นๆ ยอมรับร่วมกันว่า นั่นคือภาพทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทย แต่ถึงแม้จะพยายามพัฒนาแผนที่หรือแบบจำลองดังกล่าวได้สมบูรณ์อย่างไรก็ตาม นั่นก็ยังหาใช่ภาพความจริงทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทยที่แท้จริง (ซึ่งมีความกว้างใหญ่ไพศาลเมื่อเทียบกับขอบเขตความรับรู้ของตัวเรา จนเรามิได้มีทางจะรู้ถึงความจริงทางภูมิศาสตร์ดังกล่าวได้หมด) และก็สามารถตั้งข้อสงสัยต่อไปได้เสมอว่า แผนที่หรือแบบจำลองนั้นๆ สะท้อนภาพความจริงทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทยได้อย่างสมบูรณ์ถึงที่สุดแล้วหรือยัง

ศาสตร์ความรู้แขนงต่างๆ ก็มีลักษณะดุจเดียวกัน เป็นเพียงแบบจำลองความจริงของธรรมชาติอย่างหนึ่ง ซึ่งเราเรียกแบบจำลองความจริงนั้นๆ ด้วยชื่อที่สะท้อนความเชื่อมั่นต่อแบบจำลองดังกล่าวในระดับต่างๆ เช่น กฎธรรมชาติ (Natural Laws) ทฤษฎี (Theory) แบบจำลองทางคณิตศาสตร์ (Mathematical Models) กรอบความคิด (Conceptual Framework) หรือสมมติฐาน (Hypothesis) เป็นต้น โดยความรู้ที่เป็นแบบจำลองความจริงของธรรมชาติในขอบเขตเรื่องหนึ่งๆ อาจจะมีได้หลายแบบจำลองหรือหลายทฤษฎี

เช่น ความรู้ในการอธิบายและรักษาโรค ชนิดหนึ่งๆ อาจจะมีทฤษฎีหรือแบบจำลองที่สะท้อนความจริงของธรรมชาติเกี่ยวกับโรคนั้นๆ

มากกว่า ๑ แบบจำลองก็ได้ โดยทฤษฎีการแพทย์แผนจีนอาจจะเป็นแบบจำลองที่อธิบายธรรมชาติของโรค สาเหตุของการเกิดโรค วิธีการวินิจฉัยลักษณะของโรค และสามารถรักษาโรคนั้นให้หายได้ด้วยวิธีการฝังเข็ม ขณะที่ทฤษฎีการแพทย์แผนตะวันตกอาจจะเป็นแบบจำลองอีกแบบหนึ่งซึ่งอธิบายธรรมชาติของโรค สาเหตุของการเกิดโรค วิธีการวินิจฉัยลักษณะของโรค และสามารถรักษาโรคนั้นให้หายได้ด้วยวิธีการผ่าตัด เป็นต้น

ถ้าเปรียบเทียบความไม่รู้เหมือนกับความว่าง เป็นลักษณะแก้วน้ำ และความรู้เหมือนของเหลวที่เติมลงไปในแก้วน้ำดังกล่าว จะทำให้พื้นที่ของ “ความไม่รู้” หมดไป ก็มีความเป็นไปได้ที่จะมีของเหลวมากกว่า ๑ ชนิดที่เติมลงในแก้วน้ำแล้วจะสามารถทำให้พื้นที่ของ “ความไม่รู้” หมดไปได้เท่ากัน แล้วเราจะเรียกสิ่งนั้นว่าเป็น “ความรู้” เมื่อนากัน ในกรณีเช่นนี้เราจะตัดสินใจได้ว่า “ความรู้” (ซึ่งเปรียบเสมือนของเหลวที่เติมลงไปที่ว่างแห่งความไม่รู้ในถ้วยแก้ว) อย่างไหนจะมีความถูกต้องเข้าใกล้สัจจะความจริงมากกว่ากัน

การแสวงหาที่สุดของความรู้ด้วยการพยายามแสวงหาที่สุดของคำตอบแบบนี้ จึงเป็นวิถีทางที่ไม่มีทางเข้าถึงแก่นแท้แห่งความจริงในธรรมชาติได้

แต่เมื่อสามารถทำให้ “อุปทานขันธ์” slavery ตัวหมดไป ภพชาติก็สิ้นสุดลง และหมดสิ้นภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ต่างๆ (ซึ่งเป็นเกณฑ์วินิจฉัย เป้าหมายสุดท้ายของชีวิตตามทุกข้ออาริยสัจที่กล่าวมา) ความกังขาลงสิ้นได้ ๆ เกี่ยวกับชีวิตโลก และจักรวาล ก็จะหมดไปเองโดยยัตน์มตติ (เกิดลิ่งที่เป็นลัจฉะปัจเจกบรรเทา) เมื่อหมดลิ่นคำรามได้ๆ ที่จะต้องถูกอีกต่อไปในอุปกรณ์ที่เท่ากับได้เข้าถึงที่สุดของความรู้ทั้งหลายในเอกสารแล้ว ด้วยการเข้าถึง “ที่สุดของคำราม”

ทั้งนี้เพราเมื่อโครงกรอบของแก้วน้ำอันคือ อุปทานขันธ์slavery ตัวหมดสิ้นไปแล้ว ที่ว่าง

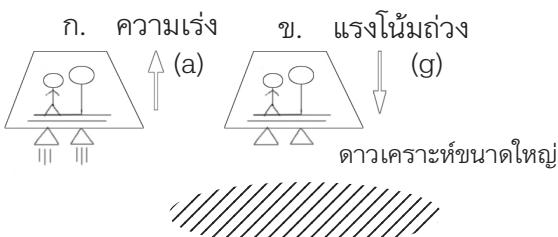
ภายในแก้วอันคือ “ความไม่รู้” หรือ “อวิชชา” ก็หมดลืนไปด้วยโดยปริยาย เนื่องจากหาองค์ประกอบอันเป็นที่ตั้งไม่ได้

“ที่สุดของความรู้ในมหาชนัตจักรวาล” จึงมีหนทางที่จะเข้าถึงได้ด้วยการ “เข้าถึงที่สุดของคำตาม” แต่ไม่ใช่ด้วยการ “เข้าถึงที่สุดของคำตอบ”

หลักแห่งความสมมูล

ความเท่ากันหรือสมมูล (equivalence) ระหว่าง “การเข้าถึงที่สุดของคำตอบ” กับ “การเข้าถึงที่สุดของคำตาม” ตามนัยแห่งพุทธปรัชญาที่กล่าวมาข้างต้น จะคล้ายคลึงกับหลักแห่งความสมมูล (Principle of Equivalence) อันเป็นหลักการพื้นฐานสำคัญของทฤษฎีสัมพัทธภาพทั่วไป (General Theory of Relativity) ที่โอนล岱น์คัมพ์

โอนล岱น์ได้ยกตัวอย่างการทดลองที่สร้างขึ้นในจินตนาการว่า สมมติมีผู้ลังเกตการณ์คนหนึ่งอยู่ในห้องทดลองซึ่งปิดมิดชิดในอวกาศ ในกรณีเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ลังเกตการณ์ผู้นั้นจะใช้เครื่องมืออะไรในการวัด (หรือซึ้งน้ำหนัก) คนผู้นั้นจะไม่มีทางรู้เลยว่า “แรง” (หรือน้ำหนัก) ที่เข้าลังเกตเห็นนั้น เกิดจากการที่ห้องทดลองดังกล่าวมีความเร่ง หรือเกิดจากห้องทดลองดังกล่าวอยู่ภายใต้สนามแรงโน้มถ่วงของดาวเคราะห์ขนาดใหญ่ (ตามรูป)

ด้วยเหตุนี้โอนล岱น์จึงสรุปว่า แรงที่เกิดจาก การเคลื่อนที่ของ (เทหัวตุ หรือแรงเฉื่อย (inertial force) เหมือนกัน (identical) กับแรงโน้มถ่วง (gravitational force) จนไม่สามารถบอกความ

แตกต่างกันได้ (indistinguishable)

ส่งผลให้มวลเฉื่อย (inertial mass) หรือค่า m ในสมการของแรง $f=ma$ มีค่าเท่ากับมวลโน้มถ่วง (gravitational mass) หรือค่า m ในสมการของแรงโน้มถ่วง $f=Gm_1 m_2/r^2$ อันเป็นหลักการพื้นฐานของทฤษฎีสัมพัทธภาพทั่วไป (ประเวศ วงศ์, ๒๕๔๗: ๑๐๗)

แน่นอนว่าถ้ามองสรุปสิ่งในเอกสารฯ ภายใต้กรอบความคิดแบบวัตถุวิสัย (objective) “แรงโน้มถ่วง” กับ “แรงเฉื่อย” คือแรงคงละอย่างกัน จึงมีชื่อเรียกที่บ่งชี้ (designate) แรงสองแรงแตกต่างกัน

แต่ภายใต้ความจริง (reality) ของธรรมชาติ และเอกสารฯ ซึ่งแยก “สิ่งที่ถูกรู้ (รูป)” ออกจาก “กรอบการลังเกตรับรู้และจิตที่รับรู้ (นาม)” ไม่ได้ เพราะเป็น “สัมพัทธภาพ” (relativity) ต่อ กัน “แรงโน้มถ่วง” กับ “แรงเฉื่อย” จึงได้กล่าว เป็นสิ่งที่เสมอเหมือนหรือสมมูล (equivalence) กัน สำหรับผู้ลังเกตการณ์ในห้องทดลองดังกล่าว

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

ลูกเพิ่งออกมากจากไข่ใหม่ๆ
ไม่มีขนปกคลุมลำตัว
และยังช่วยเหลือตนเองไม่ได้
กำลังอืบากขออาหาร
โอลูกกำลังทิว....

เพศหญิง แท้จริงแสนลำบาก

ช้ำดรุ่ฉันบินออกไปหาอาหาร ได้แก่ เมล็ดข้าว
เปลือก เมล็ดหญ้า แมลง ตัวหนอน ตึกแต่น
พออีมท้องก็บินกลับมายังต้นไม้ที่ยังเป็นที่พักนอน
แต่ต้องใจหายเมื่อเห็นชาวบ้านโค่นต้นไม้ม้อยใหญ่
เพื่อขยายพื้นที่ทำการ

พื้นที่ป่าตามหัวไร่ปลายนากำลังถูกทำลาย
ฉันต้องบินออกไปหาที่อยู่ใหม่ ชาวบ้านคงคิดว่า
นกกระจาบตัวน้อยอย่างพากฉันคงไม่เดือดร้อน
เรื่องที่อยู่ เพราะมีต้นไม้มากมาย แต่แท้จริงฉันก็
หนักใจไม่น้อยในการเลือกต้นไม้ใหญ่ที่มีกิ่งเล็กๆ
มีใบเขียวตลอดทั้งปี และต้องไม่มีพากมดดำ
มาดเดงมาบกวน ที่น่ากลัวที่สุดก็คือพากงูเขียวที่
แอบขดตัวตามค่าควบไม้ ฉันต้องบินสำรวจจน

แน่ใจว่าปลอดภัยจึงจะพักที่ต้นไม้มันนี้ในยามค่ำคืน
ฉันเลิ่งต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งริมรั้วของชาวบ้าน
ขับปีกบินไปเกาะพักรู้สึกว่าปลอดภัย ไม่นาน
นกกระจาบทนุ่มแบลกหน้าก็บินมาตีสนใจ และ
บอกว่าได้ทำรังไว้อย่างสวยงามด้วยวัสดุพากหญ้าที่
ฉันเป็นเลี้ยงไว้ที่ปลายกิ่งไม้ของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง
ฉันสนใจรังหญ้าที่ว่าสวยนี้และบินตามไป ตกลง
ใจเลือกรังนี้เป็นรังรักร่วมกัน กระจาบทนุ่มเกี้ยว
พาราสีฉันด้วยการกระพือปีกถี่ และเร็ว ฉันรู้สึก
อบอุ่นใจ นีกกระแสที่เรียกว่าความรัก

ตดผ่านไป ตดหน่วย่างเข้ามา สัตว์ส่วน
ใหญ่จะผลมพันธุ์กันในฤดูนี้เพื่อให้ลูกตอกออกมากใน
หน้าแล้ง เจ้าตัวน้อยจะได้ปลอดภัยมากกว่าตดอื่น

ในส่วนของฉันก็ต้องพัฒนาอยู่ประมาณเดือน เมษายนถึงเดือนสิงหาคม

ฉันรู้ว่าอีกไม่นานจะได้เป็นแม่ของพระเจ้าบ
น้อยแล้ว ลิ่งที่ต้องรับทำคือเตรียมรังทางด้านล่าง
ให้มีลักษณะคล้ายหอกลมๆ แบบอย่างที่พ่อแม่
เคยสอนไว้กันมา ฉันบินไปคาด้วยเส้นหม้าอยู่
หลายวัน ถักสานร้อยกันไว้จนแน่น ทำโพรงที่วาง
ไว้ไว้ตรงกลางมีปล่องทางเข้าออก ฉันเอาหม้า
สาบเป็นหอกลมห้อยปากทางเข้าออกตามด้าน
ล่าง รังของฉันแน่นหนาแข็งแรงป้องกันน้ำฝน
ไม่ให้เข้าไปในรังได้ เมื่อสร้างรังไว้รอรับไข่ที่จะ
ฟักออกมามาเป็นตัวน้อยๆ ได้เร็วจัง ฉันก็รู้สึก
สบายใจตามประสาความเป็นอยู่อย่างพอเพียง
แบบนกฯ อย่างไรก็ตามฉันยังคงบินขึ้นลงอีก
หลายเที่ยวเพื่อคาด้วยเส้นหม้าและเตรียมรังให้
แน่นหนาอย่างๆ ขึ้น ซึ่งเป็นความชัยชนะโดยธรรมชาติ
ของเหล่านางนกราบตัวเมี้ย

ในที่สุดเวลาก็มาถึง ฉันตกใจเมื่อออกมาฟ่องแรก
ลักษณะฟองที่สองก็ตามมาฉันรู้สึกสบายท้องขึ้นมาก
แต่ความหิว ก็แทรกเข้ามา จึงรับบินออกไปหา
อาหารในท้องทุ่งแล้วรับบินกลับมา เพราะห่วงใจ
ฟองนั้น

ฉันฟักไข่นิ่งอยู่ในรัง ระหว่างนี้ก็ใช้เวลาอยู่ปาก
ช่องบนปีกที่ถูกแรงลมพัดฉีกให้ประสานสนิท
เหมือนเดิม ฉันฟักไข่ได้ ๑ วัน และว่ายันที่ ๑๒
นั้นเองฉันบินกลับจากหาอาหาร ไปทั่วฟองฟุง
ถูกกระทุ้งแตกออกจากมา ลูกของฉันเพิ่งออกมายัง
ไข่ใหม่ๆ ไม่มีขนปกคลุมลำตัวและยังช่วยเหลือ
ตนเองไม่ได้ กำลังอ้าปากขออาหาร โอลูกกำลัง
พิว... ฉันบินออกไปหาตัวหนอนและแมลงกลับมา
ป้อนลูก จากนี้ไปฉันต้องเพิ่มความชัยขึ้นเป็น
สองเท่า นอกจากหาอาหารให้ลิ่งท้องตัวเองแล้ว ยัง
มีลูกเล็กๆ ที่ต้องดูแลอีกด้วย ๒ ตัว

แต่อาหารก็หายากเหลือเกิน เพราะต้องซังใน
ทุ่งนากว้างใหญ่ถูกเพราบเรียบมีแต่ชี้้เด็กสีดำ
ปกคลุมไปทั่ว ชาวนามักจะแกกอหัญญาตามคันนา
แล้วไฟก็ลุกสามารถนำไปเผาตอซังจนหมด หรือบางทีก็

เจตนาเผาตอซังโดยคิดว่าเป็นการฆ่าเชื้อโรค
ในดิน เขาไม่รู้ว่าได้เผาปุ๋ยอินทรีย์ไปด้วย ดินจะ
เลื่อมสภาพเร็วยิ่งขึ้น

ฉันต้องทำงานหนักเพิ่มขึ้น กระพือปีกเล็กๆ
ไปยังอีกฟากหนึ่งของหมู่บ้าน เพื่อจะหาแหล่ง
อาหารใหม่ ถึงแม้จะไกลแต่ฉันก็จะต้องอดทนเพื่อ
ลูกน้อยที่รออาหารอยู่ในรัง

ฉันนึกถึงคุณแม่ นกเพศผู้จะมีความสบายนาก
กว่า ไม่ต้องรับภาระเลี้ยงลูกเหมือนกับฉัน หลัง
จากที่ฉันวางแผนสำรองสุดท้ายและเริ่มฟักไข่แล้ว
เขาก็จากไปสร้างรังใหม่เพื่อตั้งดูด้วยตัวเมียตัวอื่น
ต่อไป แต่นกเพศเมียที่ลูกอ่อนอย่างฉัน ถึงแม้
ดินฟ้าอากาศจะแปรปรวนอาหารขาดสูญอย่างไรก็
ต้องทำงานลุ่ฟันเลี้ยงลูกไป จนกว่าลูกจะเติบโต
บินหาอาหารช่วยเหลือตัวเองได้ ซึ่งใช้เวลา ๓
สัปดาห์กว่าลูกจะมีขนเต็มตัวและบินได้

นกราบตัวน้อย ๒ ตัวถึงแม้จะเกิดมาพร้อมกัน
แต่ตัวหนึ่งจะเก่งในการแย่งอาหารจากปากแม่ได้
ก่อนเสมอ อีกด้วยจะได้อาหารไม่เต็มที่ นกทั้งสอง
ตัวจึงโตไม่เท่ากัน ตัวหนึ่งโตเต็มที่แข็งแรง อีกตัว
หนึ่งตัวเล็กและอ่อนแอกว่า

ใกล้คำฉันคิดตัวหนอนบินข้ามหมู่บ้านมาถึงรัง
ก็ต้องตกใจ เมื่อเห็นชากรถูกนกตัวหนึ่งตกลงมา
ตายอยู่กับพื้น คงเพราะถูกเมียดจากลูกนกตัวใหญ่
สายเกินกว่าที่ฉันจะช่วยได้ ฉันได้แต่ทำใจ

ลูกของฉันที่เหลือตัวเดียว ตอนนี้โตเต็มที่รับ
ผิดชอบตัวเองได้แล้ว ต่อไปนี้ลูกคงจะบินไปหา
อาหารเคียงคู่กับแม่ และย้ายไปหาที่พักใหม่ไกล
แหล่งอาหาร ไม่ต้องเหนื่อยบินไกลเช่นที่ผ่านมา

ไม่ชาลูกก็แยกจากฉันไปหาคู่ตามธรรมชาติ
ของนกราบตัว ฉันหมดห่วงเรื่องลูกแล้ว

สภาพร่างกายของฉันแข็งแรงกระหึบกระเฉดขึ้น
นกราบตัวหนุ่มนิ่มน้ำเข้ามาทำความคุ้นเคย ถ้า
เลือกได้ฉันอยากจะอยู่อย่างเสรี ความลำบากที่
ผ่านมาทำให้ฉันเข็ดชีวิตคู่เสียจริงๆ แต่ชีวิต
นางนกราบตัวอย่างฉันนี้จะทำได้อย่างที่ต้องการ
หรือเปล่าหนอ? ■

ประสบการณ์ใต้ร่มส้มมาลิกษา นักเรียนผ้าถุงไทย

● อันดิมะ

ว่าจะได้ผ้าพันคอพ้าขาวอันเป็นเครื่องหมายยืนยันและประกาศให้รู้ว่า เรายังคงผูกพิธีตั้งแต่เด็ก ส้มมาลิกษาปฐมอโศก ก็เล่นเอาเทเบะแยกตามๆ กัน จะว่าไปแล้วน้องๆ ก็ช่างยอดเยี่ยม กันจริงๆ นี่ถ้าเกิดว่าไปสมัครเรียนข้างนอกก็คงจะเหนื่อยเพียงแค่ลมมอง แต่น้องๆ กลับเลือกที่จะดันดันกัดฟันร่วมกันฟันฝ่าอุปสรรคของค่ายปฐมอโศก จนกระทั่งถึงวันที่ประกาศผลโดยสวัสดิภาพ สงสัยว่าคงอยากจะเข้าส้มมาลิกษากันมากจนต้องดึงเอาสมรรถภาพทั้งหมดที่มีอยู่ออกมานะ ก็อย่างว่าแหลกนั่น สิ่งใดที่ได้มาจ่ายๆ ย่อมทำให้ผู้ใหญ่คัวไม่ต้องใช้ความพยายามมาก และไม่รู้สึกหงเหหรือทนุถนอม แต่ถ้าสิ่งไหนที่ได้มาด้วยความลำบากลักษ์ ผู้ใหญ่คัวจะรู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่มีค่าควรรักษาไว้ โอ้โห! ชาวอโศกนี้เข้าใจน่าจิตวิทยามนุษย์มากใช่นะ

ตอน ใบยิน...สู่...บ้านใหม่

● ต่อจากฉบับที่ ๒๐๔

- นักเรียนส้มมาลิกษาช่วยคัดแยกอาหารในงานปลูกเสกพระแท้ๆ ของพุทธสถานศิริ吉祥อโศก

จริงๆ แล้ว การจัดค่ายคัดเลือกเด็กนักเรียนที่จะเข้ามาสู่โรงเรียนแห่งโลกตรัสรรมนั้น แม้จะมีตั้ง ๓ ค่ายด้วยกัน แต่ก็ใช่ว่าจะเป็นการคัดเลือกได้อย่างดีเยี่ยมที่สุดไม่ เพราะจิตวิญญาณของมนุษย์ซ่างยากแท้ที่จะหยั่งถึง ระยะเวลาเพียงแค่เดือนหรือสองเดือนนั้น ไม่อาจทำให้เรารู้นิสัยจริงๆ ของเข้าได้หมดหรอก

ค่ายที่พวกเราระบุขึ้นนั้นมีประลิทธิภาพเพียงระดับหนึ่งที่สามารถคัดคนระดับหมายฯ เกินมาตรฐานออกไปก่อนได้ และสิ่งนี้เองที่โรงเรียนข้างนอกเข้ายังไม่สามารถที่จะทำได้อย่างเรา เพราะในความคิดของเขาก็อุ่นมากก่อนดี ไม่ใช่ตีมาก่อนเก่งเหมือนชาวอโศก

ดังนั้น ค่ายที่จะสามารถคัดเลือกคนแกร่งคนจริงได้ก็คือ กាលและกรรม เพราะหลังจากที่เข้ามาเป็นลัมมาลิกขาแล้วเหตุการณ์กัดดันแบบในค่ายจะไม่มีอีก ชีวิตก็จะดำเนินไปตามปกติ และทุกสิ่งทุกอย่างในตัวของเขาก็จะดำเนินไปตามปกติ ที่เคยมีเคยเป็นเช่นกัน เมื่อโศกกำลังเคลื่อนที่อยู่ตลอดเวลา และมีรอบที่เหลียงแรงขึ้น การคัดเลือกโดยธรรมจึงมีอยู่แล้วทุกขณะโดยที่ทุกคนมีส่วนร่วมในการกำหนดตัวเอง

ผู้ใดที่ตั้งใจมาพัฒนาตนโดยไม่หยุดนิ่งอยู่กับที่และก็ไม่ต้องจนเกินไป ย่อมจะไม่ตก落在อกจากหมู่กลุ่ม สำหรับฉันแล้ว แม้จะไม่ค่อยเห็นด้วยกับการคัดเลือกน้องแบบระบบหารักษ์ตาม แต่การเข้าค่ายในครั้งนี้ก็ให้อะไรหลายๆ อย่าง เพราะถ้าหากเราสู้จัดเก็บเกี่ยวเอาประโยชน์จากสถานการณ์ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์ดีหรือร้าย เราก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้ขวนขวยเก็บทรัพย์ให้ตนอยู่ตลอด

ulatory ต่อห้ายคนรู้ลึกกัดดันต่อสภาพที่เกิดขึ้น บ้างก็ควบคุมอารมณ์ของตนเองไม่อยู่ บ้างก็กรธ เกลียด ชิงชัง กับเหตุการณ์และตัวบุคคลที่ส่วนหัวโขน บางคนถึงกลับปลดปล่อยอารมณ์ดีบูกอก Mao อย่างเต็มที่ กรรมกิริยาต่างๆ ที่แสดงออกนั้นล้วนมาจากจุดดูดเดียวกัน นั่นก็คือตัวยึด และ

ตัวไม่ถูกใจกิเลสในตนเอง เมื่อไม่ชอบระบบนี้ แรงกดดันบวกกับแรงผลักจีงสูงมาก

ฉันปล่อยชีวิตให้ดำเนินไปตามกิจกรรมที่เขาวางไว้ทุกอย่าง โดยไม่ขัดขืนหรือมิแรงต้านออกไป เพราะในเมื่อเรารู้ว่าเป็นเพียงจากผลกระทบตากับสถานการณ์ที่สร้างขึ้นเท่านั้น ก็ไม่ควรที่จะยึดจนตัวเองต้องทุกข์ให้เลี้ยวเวลา สู้ทำใจให้อ่ายเหนื่อยเหตุการณ์ให้ได้จะดีกว่า ก็แค่ฝึกตามเข้าไป มีอารมณ์ร่วมกับเหตุการณ์จากเขานะอย โดยที่ใจไม่ผลักไม่ดูด เรา ก็สบายแล้ว ถึงแม้ว่าภายจะล้าบ้าง แต่ถ้าใจไม่ล้าตามสถานการณ์ ทุกอย่างก็ยังคงดำเนินต่อไปได้โดยปกติ

จุดสิ้นสุดของค่ายจบลงที่น้ำตาและมิติรภพ ห้ายคนอาจะยังปรับใจไม่ทันกับการถอดหัวโขนของครูฝึก หลังจากที่เคยกุมอำนาจนาน ๓ วัน แต่ตอนนี้กลับมาหลังน้ำตาและกล่าวคำขอโทษต่อเด็กๆ เอ้อ! อาเขาก็คงไม่อยากทำแบบนี้หรอก เพราะลึกๆ ก็คงจะรู้ว่า การทำแบบนี้มันไม่ได้เพิ่มจิตวิญญาณของความเป็นครู ให้มากขึ้น แต่เมื่อทุกอย่างถูกกำหนดมาแล้ว มันก็ต้องลองทำดู เพราะถ้าไม่ลองก็จะไม่รู้ว่าเรียนและจะไม่รู้ว่าควรทำอย่างไร? ที่จะเกิดความหมายสมมากกว่านี้

ค่ายระบบหารักษ์ ไม่ได้มีแต่ในลัมมาลิกขาเท่านั้น แต่ในระดับมหาวิทยาลัย และในระดับมัธยมข้างนอก ต่างก็นำมาใช้กันอย่างแพร่หลาย ลิ่งที่ต่างออกจากการเรียน ก็คือ เข้าขับเคลื่อนระบบรับน้องใหม่ด้วย ราคะ โถลະ และโมะ ไม่ได้ขับเคลื่อนด้วยธรรมะเหมือนพวกเรา ดังนั้น จึงไม่แปลกที่ค่ายรับน้องใหม่ของโรงเรียนทางโลกฯ จึงได้ทวีความรุนแรงจัดจ้าน เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะเขาก็ดูอยู่เสมอว่า ค่ายต่อไปจะต้องดีกว่านี้ แปลกใหม่กว่านี้ รุนแรงกว่านี้ เมื่อนักศึกษา มีความคิดเช่นนี้ การทำค่ายจึงคงเดินหน้าดึงสู้ ความโหดร้ายรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ โดยที่เขามิเคยมองย้อนกลับมาที่จุดเดิมเลยว่า จริงๆ แล้วทางเลือกในการทำค่ายรับน้องใหม่ สามารถ

พลิกกลับไปอีกทางหนึ่งได้ ถึงแม้จะตรงกันข้าม กับทางเดิมก็ตาม แต่ก็เปลี่ยนใหม่ แต่ยังช่วย ดำรงไว้ซึ้งชนบธรรมเนียมประเพณี และ คุณธรรมต่อนักศึกษาอีกด้วย

ว่าด้วยทฤษฎีมั่นใจจะดูง่ายต่อการ ปรับเปลี่ยนแนวคิดเลี้ยงใหม่ แต่ความเป็นจริงนั้น ไม่ง่ายเลย เพราะระบบและสื่อที่ชนรุ่นเก่าได้ ปลูกฝังมา มันฝังลึกเข้าไปในจิตวิญญาณของ คนรุ่นใหม่ให้ดำเนินตามรอยเดิม และต้องทิว ความรุนแรงกว่าเดิมด้วย

จากค่ายรับน้องใหม่ที่ต้อนรับนักศึกษารุ่น น้องด้วยกิจกรรมที่สนุกสนานตื่นเต้น เพื่อให้ น้องได้รู้จักมัคคุนกัน ปัจจุบันกลับกลายมาเป็น ค่ายมหัตย์คิริชีวัฒนักศึกษาน้องใหม่ จนตก เป็นข่าวใหญ่พาดหัวหนังสือพิมพ์ แทนที่จะเป็น มิตรภาพ กลับกลายเป็นการปลูกฝังความแคนน ให้รุ่นน้อง ที่ต้องทนเก็บความแค้นเอาไว้เพื่อ ระยะกับน้องใหม่รุ่นต่อไป โดยที่ไม่มีใคร สามารถหยั่งรู้ได้ว่า กระแสความรุนแรงแบบนี้ จะจบลง ณ จุดใด หรือรูปแบบใด เพราะทราบได้ ที่มนุษย์ยังมัวแต่หลงไปตามกระเสื่องความคุณ อยู่ ก็จะไม่วันวันรู้หรอกว่า ตนนั้นกำลังสุดโต่งไปสู่ เลันทางแห่งความวิบัติเสียแล้ว

ย้อนกลับมาที่ค่ายของเรากันบ้าง แม้ว่าพวก เราจะมีคุณธรรมเป็นพื้นฐานของการจัดค่าย แต่ ผลเสียที่ได้รับจากค่ายนี้ก็มีมากเกิน ที่จะนำมาใช้ กับนักเรียนอาชีวะหรือชาวอโศก หากนำมาเป็น บางส่วน น่าจะเหมาะสมกว่าการนำมาใช้เต็ม รูปแบบ ถึงแม้ว่าครูฝึกจะเป็นชาวอโศกก็ตาม แต่ถ้าหากทุกคนยังต้องการจะใช้ระบบค่ายแบบนี้ ใน การรับน้องใหม่อยู่อีกหลัก ความเป็นไปได้ที่จะ เกิดความรุนแรงเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ ย่อมมีอัตรา ความน่าจะเป็นไปได้สูงมาก

สุดท้าย เมื่อข่าวการรับน้องใหม่ของลัมมา- ลิกขับปูมอโศกถึงหูของพ่อท่าน ทางผู้ใหญ่ต่างก็ ต้องรับคำติจจากพ่อท่านอย่างมาก พ่อท่านบอก ว่า ไม่ควรใช้ค่ายนี้สำหรับเด็กๆ เพราะอัตราการ

สูญเสียต่อสุขภาพและชีวิตสูงมาก แต่ยัง ไม่เป็นผลดีต่อจิตวิญญาณอีกด้วย เรียกได้ว่า ค่ายนี้ไม่คุ้มกับเลี้ยงเลย

นับแต่นี้ต่อไป พ่อท่านบอกให้พวงเรา เปลี่ยนจากการใช้ระบบทหาร หรือที่เรียกันว่า ระบบฝึกสัตว์ มาเป็นระบบของจิตสำนึกแทน แต่ก็ไม่ได้ทิ้งระบบวินัยทหารไปเสียที่เดียว เรา อาจจะนำเอาบางส่วนมาใช้ เช่นการฝึกวินัย (ระเบียบแล้ว) เป็นต้น

ตั้งนั้นรุ่นของฉันเองเป็นรุ่นสุดท้าย ที่ได้ล้มผัล กับความรุนแรงของระบบแบบนี้ สำหรับตัวของ ฉันแล้ว ต้องขอขอบพระคุณเหตุการณ์ในครั้งนี้ รวมทั้งทุกๆ คนที่มีส่วนร่วมทั้งหมด ที่ได้มอบ ประโยชน์แก่ฉันอย่างมากมาย ถ้าไม่มีเหตุการณ์ นี้เกิดขึ้น ฉันก็คงไม่มีความนึกคิดแบบนี้

ฉันก้าวสู่ชีวิต ม.ปลาย ด้วยความรู้สึก ภาคภูมิใจในตัวเอง เพราะไม่เพียงแต่ความตั้งใจ เต็ม ๑๐๐ % เท่านั้นที่ทำให้ฉันก้าวสู่ ม.ปลาย แต่ มั่นรวมถึงการฝ่าฟันอุปสรรคด้วยความมุ่งมั่นของ ตนเองอีกด้วย

หากอ่อนระบบวินัยทหารอันโหดร้าย นับ ตั้งแต่วันนี้ ขอให้เจอะปีดจากตัวเองลง พร้อมๆ กับการที่พวงเราจะเริ่มเปิดทำการดำเนินชีวิตใน รั้วลัมมาลิกขافت่อไป นับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ระบบทหารที่พวงเราหาดพวากัน ก็ได้กลับไป เปียงความทรงจำ และเป็นตำนานเล่าขาน สิบ ต่อสี่รุ่นน้องด้วยประการจะนี้แล....

ไม่ว้อน ไม่หนาว

ไม่ตะกายไข่คิวว่า

แจ้งชัดลัจธรรม

ไม่มีอะไรเป็นของเราลักษณ์

แม้แต่ ตัวเราเอง

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

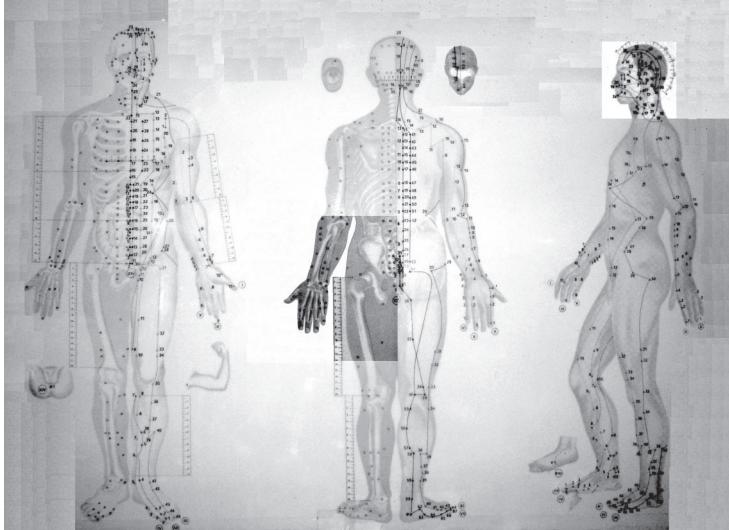
ເອົາຊະນະຕັນໄດ້ນິ້ນແລ ປະເລີສູ

ຜູ້ທີ່ຝຶກຕົນໄດ້ ຮະວັງຮະໄວຕລອດເວລາ

ຖື່ງເຫວາດ ດົນມຮຣົພ ແລະພຣະພຣມ

ກົໍເອົາຊະນະໄມ້ໄດ້

● ພຸທອງຈະ

• ตอนที่ ๐๔

เส้นสายสร้างดุลยภาพ

ปวดขาด้านนอกตามเส้นของถุงน้ำดี

สาเหตุที่ทำให้ปวดเล่นขาด้านนอกคือ จุดของถุงน้ำดีนี้ คือการนอนดึกเกิน ๑๑.๐๐ น. หรือเครียด กับงานต่างๆ อาจจะเกิดจากการนอนไม่ค่อยหลับ นอนไม่เป็นเวลา ชอบถือสาผู้อื่น เอาแต่ใจตัวเอง ทำงานกะดึกบ่อยๆ เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา

หน้าที่ของถุงน้ำดี รับน้ำดีมาจากดับ และม้าม มาเก็บไว้เพื่อใช้ย่อยไขมันต่างๆ ที่ร่างกายกินเข้าไป เพื่อนำไปเปลี่ยนเป็นฮอร์โมน น้ำหล่อเลี้ยงส่วนต่างๆ ของร่างกาย เมื่อใดที่เราเครียด หรือนอนดึก เมื่อนั้นถุงน้ำดีก็จะบีด ทำให้เกิดอาการอาหารไม่ย่อย ท้องอืด ท้องเฟ้อได้

วิธีปรับสมดุล คือ เราชรหลักเลี้ยงตันเหตุที่ทำให้เราต้องนอนดึกทั้งหมดดังที่กล่าวมาแล้ว และ มาปรับสมดุลโดยการกดจุดต่างๆ คือ ถุงน้ำดี (GB ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘)

ถุงน้ำดี (GB๓๑) เมื่อเรายืนตรงเอวแขนแนบลำตัวปลายนิ้วเรียงซิดกันตรงจุดนี้ตรงกับปลายนิ้วกาง
แก้ว้มพาดขา ปวดเอว ปวดขา คันบริเวณต้นขา

ถุงน้ำดี (GB๓๒) ใต้จุด GB๓๑ ๒ ข้อนิ้ว

แก้ว้มพาดครึ่งตัว ปวดประสาทขา

ถุงน้ำดี (GB๓๓) ใต้หัวลักษณะกระดูกน่อง ลงมาข้างหน้า มีรอยบุ๋มคือจุดนี้

แก้ว้มพาดครึ่งตัว โรคถุงน้ำดี ปวดเอว ปวดขา หน้ามืด วิงเวียน เเรอเบรี้ยว

ถุงน้ำดี (GB๓๔) เหนือต่าตุ่มนอก ๙ ข้อนิ้วตรงขอบหลังกระดูกน่อง บนเลี้นต่อ GB ๓๕ กับ
ขอบบนของต่าตุ่ม แก้ ปวดขา หีด

ถุงน้ำดี (GB๓๖) หลังจุด GB ๓๕ ๑ ข้อนิ้ว

แก้ปวดขาด้านนอก น่องเกร็ง

ถุงน้ำดี (GB๓๗) เหนือต่าตุ่มด้านนอก ๕ ข้อนิ้ว อยู่ติดกับขอบหน้าของกระดูกน่อง
แก้โรคตา โรคขา

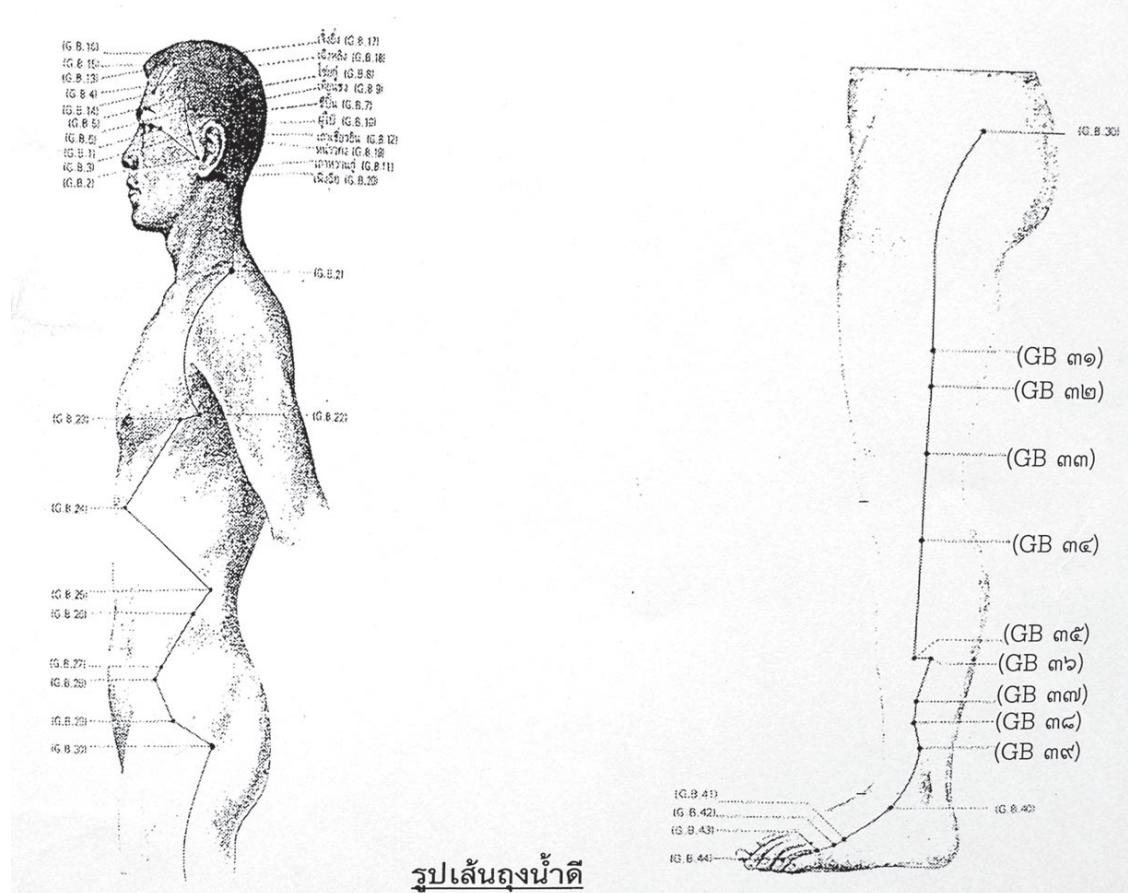
ถุงน้ำดี (GB34) เหนือตาตุ่มด้านนอก ๔ ข้อนิ้ว

แก้ปอดเอว เช่า อ่อนเพลีย

ถุงน้ำดี (GB35) เหนือตาตุ่มด้านนอก ๓ ข้อนิ้ว

แก้อัมพาตขา คอแข็ง เคล็ด ความผิดปกติของข้อเท้าทึ้งหมด (ดูตามรูปเล่นถุงน้ำดี)

ควรดื่มน้ำผักผลไม้ปั่นก่อนและหลังปรับสมดุล มีสูตรดังนี้ ผักกาดหอม ขี้นฉ่าย มะเขือเทศ หอมแขก มะนาวหรือสาหรส น้ำผึ้ง ดีมได้ปอยๆ ไม่มีผลข้างเคียง

ปวดขาด้านหน้าตามเลี้นของกระเพาะอาหาร

กระเพาะอาหารจะทำหน้าที่ย่อยและดูดซึมอาหาร และส่งผ่านมายังหัวใจ

ลิ้นอันเป็นสาเหตุที่ทำให้กระเพาะอาหารเสียสมดุลคือ มีความกังวล วิตกกบอยๆ กินอาหารจุบจิบ กินอาหารที่มีสารพิษปนเปื้อน กินอาหารหวานจัด มันจัดเกินไปปอยๆ

การปรับสมดุลนั้น ควรแก้ที่เรื่องอาหารเป็นหลัก ควรกินอาหารที่ปรุ่งแต่งโกล์เคียงธรรมชาติ ปรุ่งแต่งน้อยที่สุด กินอาหารที่เป็นผักพืช ผลไม้ไร้สารพิษ ไม่ควรกินจุบจิบ รู้จักตัดรอบแต่ละเรื่อง ยอมรับความจริงที่เกิดขึ้น

แล้วจึงปรับสมดุลโดยใช้วิธีกดจุดกระเพาะอาหาร (St ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๔๐)

กระเพาะอาหาร (St32) ออยู่เหนือขอบของกระดูกสะบ้าหัวเช่า ๖ ข้อนิ้ว หาจุดโดยใช้

ครอบฝ่ามือที่หัวเข่า โดยให้กลางรอยพับข้อมือแรกอยู่ กลางหัวเข่าพอดี นิ้วทั้งห้าเรียงชิดติดกัน ปลายนิ้วกลางคือตำแหน่งของจุดนี้

แก่ปวด อัมพาตที่ขา อัมพาตครึ่งตัว

กระเพาะอาหาร (St ๓๖) ใต้จุด St ๓๕ ๓ ข้อ นิ้ว ห่างจากขอบกระดูกหน้าแข็ง ๑ ข้อนิ้ว

แก่ปวดกระเพาะ คลื่นไส้อาเจียน ท้องอืด ท้องผูก บิด ลำไส้อักเสบ ระบบทางเดินอาหาร บารุงทั่วไป

กระเพาะอาหาร (St ๓๗) ใต้จุด St ๓๕ ๖ ข้อนิ้ว ห่างจากกระดูกหน้าแข็ง ๑ ข้อนิ้ว

แก่ปวดท้อง ท้องร่วง ไส้ตึงอักเสบ อัมพาตที่ขา

กระเพาะอาหาร (St ๓๘) ใต้กระดูกสะบ้า ๘ ข้อนิ้ว ใต้ St ๓๗ ๒ ข้อนิ้ว

แก้อัมพาตและปวดที่ขา ปวดท้อง ปวดใหญ่ ข้อใหญ่อักเสบ

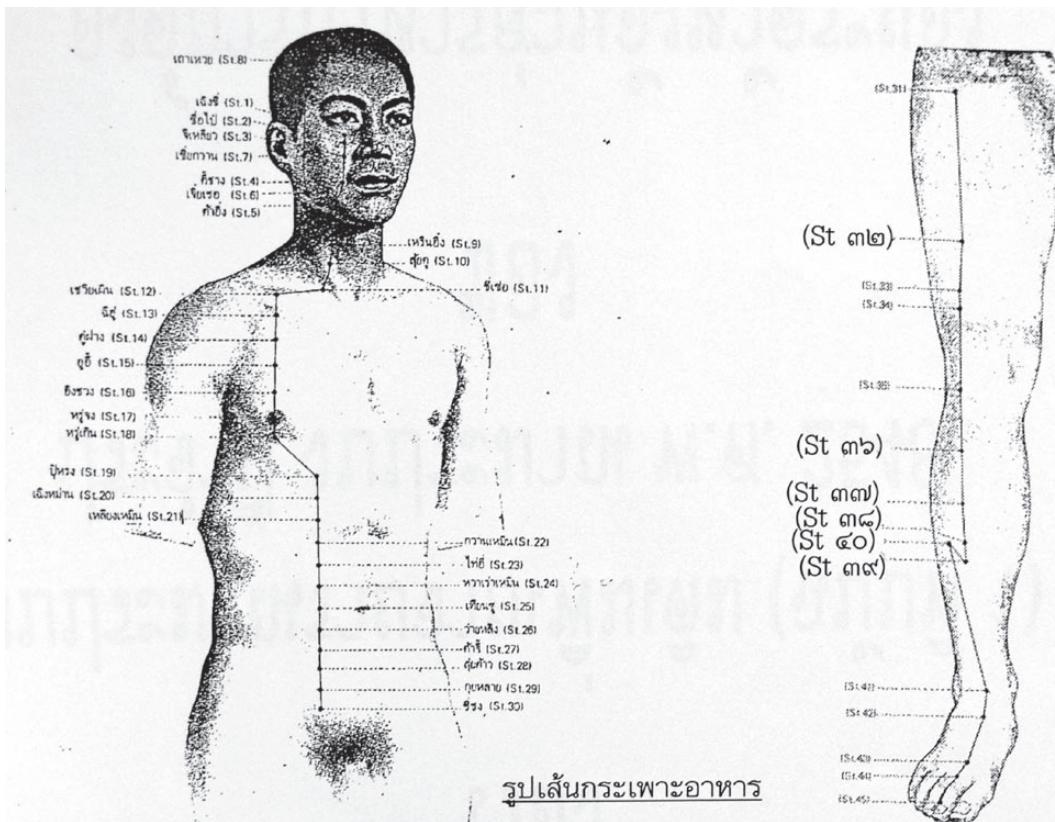
กระเพาะอาหาร (St ๓๙) ใต้ St ๓๗ ๓ ข้อนิ้ว

แก้อัมพาตขา ปวดท้อง

กระเพาะอาหาร (St ๔๐) อยู่ข้าง St ๓๙ ห่าง ๑ ข้อนิ้ว ติดขอบกระดูกป่อง

แก่ไอ เสลดมาก หน้ามืด วิงเวียน ลมบ้าหมู อัมพาต ชาชา จิตกังวล อาหารไม่ย่อย

ทุกครั้งที่จะปรับลมดูลเล่นกระเพาะอาหารนั้น ควรดื่มน้ำสมุนไพร น้ำผึ้งผสมสาหร่าย น้ำบัว น้ำมะพร้าว น้ำผึ้งผสมมะนาว ตามด้วยขมิ้นชันจะเป็นแคปซูล หรือลูกกลอนก็ได้ จะทำให้การปรับลมดูลนั้นดียิ่งขึ้นอีก (ดูตามรูปเล่นกระเพาะอาหาร)

■ อ่านต่อฉบับหน้า

- ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา

การห้ามโมฆะฯ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ทางโทรทัศน์

ช่วงเดือนมีนาคม ๒๕๕๐ สถาบันบุญนิยม ร่วมกับเครือข่ายองค์กรภาคีภาครัฐและภาคประชาชน ลงมobilรายชื่อ ๑๗,๘ ล้านคน สนับสนุน พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ที่ลงนามหลวง ซึ่งก่อนหน้านั้นได้มีองค์การต่างๆ ในเครือข่ายองค์กรศาสนา และภาคองค์กรงดเหล้า ๑๗๘ องค์กร ได้เคยคัดค้านการนำธุรกิจเบียร์ เหล้าเข้าสืบขายในตลาดหลักทรัพย์ โดยให้เหตุผลว่า เพื่อป้องกันไม่ให้คนไทยและลังคอมไทยต้องได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงทางด้านสุขภาพ เศรษฐกิจ ลังคอม วัฒนธรรม และศีลธรรม ยิ่งไปกว่านั้น โดยเฉพาะกับเยาวชนซึ่งเป็นอนาคตของชาติ เครือข่ายได้ยื่นหนังสือแสดงการคัดค้านเรื่องนี้ต่อคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) และ จังมีหนังสือถึงอดีตฯ พณฯ นายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ด้วย จึงเป็นเหตุให้บริษัทนำเมืองเสนอเรื่องการขอเอาหุ้นของบริษัทเข้าตลาดหลักทรัพย์ เหตุการณ์ครั้งนั้น เป็นเหตุให้สามารถของกองทัพธรรม และ

ประชาชนจากที่ต่างๆ ชุมนุมประท้วงกันนอน กลางถนนหน้าตลาดหลักทรัพย์ ๕ วัน ๕ คืน ไม่ยอมให้บริษัทเหล้าบริษัทหนึ่งเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ โดยให้เหตุผลว่า ถ้าบริษัทดังกล่าวสามารถเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ได้แล้วจะมีบริษัทอื่นๆ ซึ่งทำธุรกิจเกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จะทยอยเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ เช่นเดียวกัน เพราะได้เตรียมตัวไว้แล้ว

การโมฆะฯ ธุรกิจประเภทเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั้น ต้องใช้เวลาประมาณจำนวนมาก เพราะต้องโน้มนำวัชภูมิจุฬาให้บุคคลที่บริโภคคงบริโภคต่อไป และเพิ่มปริมาณและผู้ที่ยังไม่เคยบริโภคได้ทดลองบริโภค ทั้งที่จริงๆ แล้วมีโทษมากกว่าประโยชน์ที่อ้างมาอย่างมาก หาศาลา เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ถือว่าเป็นอภัยมุขที่ร้ายแรงประการหนึ่ง เพราะส่งผลให้เกิดปัญหาอาชญากรรมในรูปแบบต่างๆ เพิ่มขึ้น ซึ่งคดีจำนวนมากที่ขึ้นสู่ศาลโดยเฉพาะความผิดเกี่ยวกับชีวิตก็ดี ความผิดต่อ

ร่างกายก็ตี ตลอดจนความผิดเกี่ยวกับเพศ หรืออื่นๆ ทั้งหมด ก็มีสาเหตุบางส่วนเริ่มมาจาก เครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์ ทั้งยังทำลาย สุขอนามัยของผู้ดื่มเองด้วย ตลอดจนก่อให้เกิด ปัญหาเศรษฐกิจของครอบครัว เพราะราคา เครื่องดื่มแอลกอฮอล์เทียบกับการดำเนินชีพของ ประชาชนชั้นล่างแต่ละวันแล้ว จะมีราคากลุ่มมาก เหตุเพราะเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั้น ต้องใช้บ ในกรณีโฆษณาประชาสัมพันธ์สูง ประเทศต่างๆ ทั่วโลกเห็นพิษภัยของเครื่องดื่มประเภทแอล กอฮอล์ได้พยายามที่จะควบคุมไม่ให้เครื่องดื่ม ประเภทดังกล่าวเนี้ยโฆษณาปลูกเร้าให้ประชาชน ของประเทศตนเองดื่ม เพราะรังแต่จะก่อให้เกิด ภัยันตรายไม่ร่าในระดับบุคคล ระดับครอบครัว หรือลังค์ประเทศชาติ แต่ผลประโยชน์ที่ได้รับ จากภาษีหรือการก่อให้เกิดรายได้ หรือก่อให้เกิด การจ้างงานนั้นมีเพียงน้อยนิด โดยเฉพาะใน ปัจจุบันนี้วิธีการผลิตดังกล่าวรวมทั้งการบรรจุ และการขนส่งล้วนใช้เทคโนโลยีและเครื่องจักร เกือบทั้งสิ้น มีตระกูลใหญ่ๆ ในประเทศไทย จำนวนมากที่นับว่าเป็นตระกูลที่ร่าวยกระดับแนวหน้า และมีนักการเมืองเก่าๆ หรือข้าราชการเก่าๆ ที่ทรงอิทธิพลหลายคนที่มีทรัพย์สินจำนวนมาก

คำสองคำ

ขณะนี้ ก็เนื่องมาด้วยสาเหตุการได้รับสัมปทาน หรือเกี่ยวข้องกับสัมปทานธุรกิจโรงเหล้า

ระยะหลังต่อมานี้ เมื่อคนเริ่มเห็นพิษภัยของ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ไม่ว่าปัญหาทางด้านสังคม และสุขภาพ ประเทศต่างๆ ทั่วโลก ได้พยายามที่ จะลดการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ลงให้ได้ วิธีเดียวที่สามารถทำได้คือลดการโฆษณาชวนเชื่อ ของเครื่องดื่มประเภทนี้ จนหลายประเทศ ห้ามการโฆษณาในโทรศัพท์มือถือ บางประเทศห้ามโฆษณา โดยใช้ป้ายโฆษณาหรือโฆษณาแฟงในรูปแบบอื่นๆ เช่น ในเลือดผ้า กระเบื้อง หรือของใช้ต่างๆ บริษัท เครื่องดื่มทั้งหลายก็ได้พยายามแฟรงการโฆษณา เช่น การเป็นสปอนเซอร์ให้กับการแข่งขันกีฬารายการใหญ่ๆ เพื่อจะได้มีป้ายสนับสนุนของตน เองปรากฏอยู่ในสนามที่ประชาชนทั่วไปสามารถเห็นได้ หรือบางครั้งให้สปอนเซอร์แก่ทีมกีฬาต่างๆ เพื่อให้ปรากฏอยู่ห้องของตนเองที่เลือดผ้าของนักกีฬาหรืออุปกรณ์การกีฬา แม้แต่รายการใหญ่ๆ ในประเทศไทยเองก็จะเห็นชัดเจนว่าสปอนเซอร์รายใหญ่ที่สนับสนุนคือ บริษัทที่ทำการเกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทั้งสิ้น บางครั้งนำไปไว้ใน บุคลากร บทบาทพยนตร์ฯลฯ **ณ อ่านต่อฉบับหน้า**

ท่าพระนัฐกร

สูญเสียท่ารำพันที่นี่น่าก่ำเหลา
ก่อนจะเกิดรุปเขียนเป็นพระเครื่อง
หากต่อรากยศคงสามารถรอดรื้อ
มาเป็นปั้นป่องปั่นศรีศรีภานแล้ว
ล้วนแต่ดงามพระท่าพระนัฐกร
ทั้งนี้ก็ต้องพยายามกันดีๆ แล้ว
คงจะดี กูรูดี ยังเพรียบเพริ่ว
ก้เรียบเรื่อยแน่นอนดูๆ กัน,

โดย บังษา

ເວົຄືອໃຈຣ...ໃຈຣຄືອເຫຼວ

ມີດມິດພິດມນຸ່ງຢູ່
ໂຄດເຂລາສຸດເປົ້າຍບປານໄດ້
ແກບອ້າງປະຊາບີປໍຕະຍ
ແທ້...ຮັບໃໝ່ພຸ່ມາຮ
ລື້ນແລ້ວຫົວສຳນິກ
ຈຶ່ງເທີມອີກບັງຈາຈ້າຍ
ຍໍ່ຫຍາມພະກູບາລ
ໄລ່ປະຮານອົງຄມນຕຣີ
ເລີຍຫາຕິເກີດເປັນໄທ
ຮ່ມເຍືນໃດໆພະບາມມີ
ເຄຍເປັນເສນາບດີ
ແຕ່ບັດນີ້...ນຶຮຄຸນ
ຂຶ້ນວ່ານັກການເມືອງ
ກລັບກ່ອເຮືອງຄ່ອຍລັດ
ເພີຍເພື່ອໂອ່ນຍຸທຸນ
ທດແກນຄຸນຕາມບັນຫາ
ກວ່າໄທຍຈະເປັນຫາຕິ
ເລືອດກີ່ຫຍາດພລືອາສາ
ສລະໜີ່ພໍເລືອຄົນນາ
ສືບທອດມາຈນບັດນີ້
ຄືດໃໝ່ທໍາໃໝ່ເຄີດ
ເຮັດກຳເນີດມາທັງທີ
ຄວາມຄືດກ່ອກຮມດີ
ອຍ່າກ່ອ້ອນີ້...ທັກແຜ່ນດິນ

● ກາພເທດຖາວອນ ๒๒ ก.ค.๕๐ ມີນ ນປກ.ໜຸ່ມນຸ່ມທັກນັກປະຮານ
ອົງຄມນຕຣີ ເຈົ້າທັກທີ່ພົຍາມລາຍນີ້ອັບ ເກີດກາປະກັນດີເອັດ